

S E L E C T A

E X

P O E T I S G R A E C I S.

SELECTA

SELECTA

SELECTA

S E L E C T A

E X

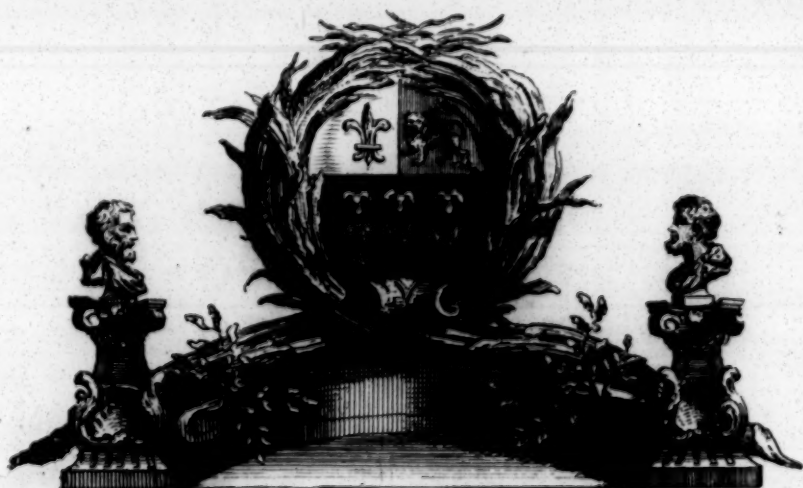
HOMERO,
HESIODO,
APOLLONIO
RHODIO,
CALLIMACHO,

THEOCRITO,
BIONE,
MOSCHO,
MUSÆO,

TYRTÆO,
SIMONIDE,
SAPPHONE,
PINDARO.

I N U S U M

REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS.

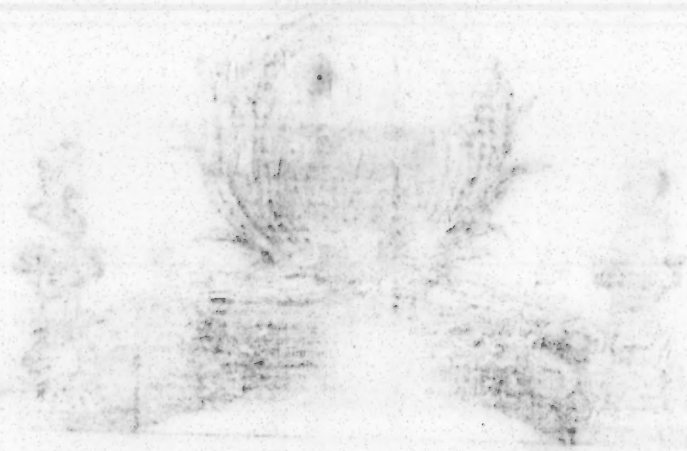

A. Walker Sculp.

E T O N Æ :

Typis J. & T. P O T E, Bibliopolarum.

MDCCLV.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣ.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ο Δ Υ Σ Σ. Δ.

Τηλεμάχῳ, τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ ζητοῦντι, ἐξηγησάμενος
ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐν Κύπρῳ
καὶ Αἰϋπτῷ ἀποδημίας, εἶτα λέγει τόσαδε.

ΕΩΣ ἐγὼ παρὶ κεῖνα πολὺν βίολον συναγείρων
Ἠλώμῳ, τείως μοί ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
Λάβρῃ, ἀνωΐσῃ, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο·
Ὡς ἔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Ὡν ὄφελον τελέειν παρ' ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν 5
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεῖ ἰσποβότοιο.
Ἀλλ' ἔμπες πάντας μὲν ὀδυρόμεν καὶ ἀχέων,
Πολλακίς ἐν μεγάροισι καθήμεν ἡμετέροισιν,
Ἀλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε 10
Παύομαι· αἰψὲρ δὲ κόρος κρυεροῖο γούιο.
Τῶν πάντων ἐτόσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός παρ,
Ὡς ἐνός, ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθάρει καὶ ἐδωδίω

Μνωομένω· ἑπεὶ ἔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 Οὐδ' Οδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἥρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν 15
 Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 Κεῖνε, ὅπως δὴ δῆρὸν ἀποίχεται· ἔδέ τι ἴδμεν
 Ζῶει ὅγ', ἢ τέθνηκεν· ὁ δ' ὕρονται νύ περ αὐλὸν
 Λαέρτης δ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πύρρῳ Πηλεόπεια,
 Τηλέμαχος δ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. 20

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕφ' ἱμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκώσας,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών
 Ἀμφολέρησιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἑπειλά κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 25
 Ἡέ μιν αὐτὸν πατρὸς εἴσσειε μνηστῆρῶν,
 Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιο.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεα ὑψόροφοιο
 Ἥλυθεν, Ἀρίεμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκῦϊα 30
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἦεν·
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα.

Ἰδμεν δὴ Μενέλαε διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 Ψέεσθαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός· 35
 Οὐ γάρ πω τινά φημι εἰκότα ὥδε ἰδέσθαι
 Οὐτ' ἀνδρ' ἔτε γυναῖκα (σέβας μ' ἐχθρὸν εἰσορόωσαν)
 Ὡς ὅδ' Οδυσσῆα μεγαλήτορος ἦϊ εἴοικε
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 Κεῖν ἄνθρωπος, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδ' εἵνεκ' Ἀχαιοὶ 40
 Ἥλυθ' ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμεν[Ⓢ] προσέφη ξανθὸς Μενέλα[Ⓢ].
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω γύναι, ὡς συ εἴσκεις·
 Κεῖνε γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες,
 Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφάλῃ τ', ἐφύωρθέ τε χαῖται. 45
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ,
 Μυθεόμην ὅσα κεῖν[Ⓢ] οἰζύσας ἐμόγησεν
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ἔω' ὀφρύσι δάκρυον εἴβε
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀν' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών·

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστραϊ[Ⓢ] ἀντίον ἦνδ'· 50
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Κεῖνε μὲντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμεν[Ⓢ] προσέφη ξανθὸς Μενέλα[Ⓢ].
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλῃ ἄνερὸς υἱὸς ἐμὸν δῶ
 Ἰκεθ', ὅς εἵνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλης. 55
 Καί μιν ἔφην ἐλθόντ' ἀφιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἄλα νόστον ἔδωκε
 Νηυσὶ δοῆσι γενέσθ' Ολύμπι[Ⓢ] δ' ὕρυσσ' Ἰδὲ Ζεὺς·
 Καί κεν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν καὶ δώμαλ' ἔτευξα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κλήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ, 60
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 Αἶ περιναιετάεσσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 Καί κε θάμ' ὀνδράδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· εἰδ' ἐ κεν ἡμέας
 Ἄλλο διέκρινεν φιλεόντες τε τερπομένῳ τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφ[Ⓢ] ἀμφεκάλυψεν. 65
 Ἀλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν ἀγᾶσσεσθ' θεὸς αὐτός,
 Ὡς κεῖνον δυσλῶρον ἀνόστιμον οἶον ἔειπεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὥρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖῃ Ελένῃ Διὸς ἐκγεγαυῖα,

Κλαίῃ δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος, 70
 Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ καλὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ῥ' Ἡὸς ἔκλεινε φαινῆς ἀγλαὸς υἱός.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ε.

Ζεὺς Ἑρμῆν πέμπει ἐπὶ Καλυψῶ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν
 Ὀδυσσεά.

Ὡς ἔφαλ'· ἔδ' ἀπίθνησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρῳ,
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, 5
 ὣν ἐθέλει· τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει.
 Τῷ μὲν χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 Περὶ δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.
 Σεύαλ' ἔπει' ἐπὶ κύμα, Λάρῳ ὄρνιδι ἑοικώς,
 Ὅς μιν δεινὰς κόλπῃς ἁλὸς ἀτρυγέτοιο 10
 Ἰχθῦς ἀγρώσων, πυκινὰ πτερὰ δέεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἴκελ' πολέεσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐῴσαν,
 Ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέα, ἥπειρόνδε
 Ἡῖεν· ὄφρα μέγα σπέ' ἴκελο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ 15
 Ναῖεν εὐπλόκαμος. τῷ δ' ἐνδοθι τέτμεν ἐῴσαν·
 Πῦρ μ' ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίειο, τηλόθι δ' ὁδμὴ

Κέδρου

Κέδρου τ' εὐκατοιο, θυετ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδαι,

Δαιομένων· ἢ δ' ἔνδον αἰοδίασθ' ὀπὶ καλῇ,

Ιτὸν ἐποιοχόμενῃ, χρυσεὴν κερκίδ' ὕφαινεν.

20

Υλὴ δ' ἐσπέεσσι ἀμφιπεφύκει τηλεδύωσα,

Κλήθρη τ', αἶγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάριστος.

Ενθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,

Σκῶπές τ' ἱρκέες τε, τανύβλωστοί τε κορώναι

Εἰνάλιναι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.

25

Ἡ δ' αὐτὴ τετάνυσθε παρὶ σπείης γλαφυροῖο

Ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δ' ἐξαφυλῆσι·

Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,

Πλησίαι ἀλλήλων τέτραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·

Ἀμφὶ δ' εὐκλῶνες μαλακοὶ ἴε' ἠδ' ἐσελίε

30

Θήλεον· ἐνθα καὶ ἔπειτα καὶ ἀθάνατος παρ' ἐπελθὼν

Θῆσαστο ἰδὼν, καὶ τερφεδεῖν φρεσὶν ἦσιν·

Ενθα γὰρ θεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶντα ἔα θεήσατο θυμῷ,

Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέεσσι ἤλυθεν· ἐδ' ἐμὴν ἄντην

35

Ἡγνοίησεν ἰδῶσα Καλυψὼ δῖα θεάων.

Οὐ δ' ἄρ' Ὀδυσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτειμλε.

Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καδμήμην· ἐνθα πάρος παρ'

Δάκρυσι καὶ γοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.

40

Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,

Εν θρόνῳ ἰδρύνσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·

Ενθ' ἄρα μιν προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐδέλονίᾳ.

Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι οἷζυρότατον ἄλλων

45

Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ παρὶ Πριάμοιο μάχοντο

Εἰνάε-

Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νότῳ Αἰθωαίην ἀλίτονιο,
 Ἡσφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐδλοὶ ἑταῖροι, 50
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασεν.
 Τὸν νῦν C' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν, τί τὰ χίττα.
 Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑφόροφον, καὶ εἶν ἐς παλρίδα γαῖαν. 55

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόενια προσηύδα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔσαωσα παρὶ τρόπι' βεβαῶτα
 Οἶον· ἔπει οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέαυσε μέσῳ ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ. 60
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐδλοὶ ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον
 Θήσεν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμαῖα πάντα.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιοόχοιο 65
 Οὔτε παρέξ ἔλθειν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι,
 Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖν' ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέλον· πέμψω δέ μιν ἔπη ἔγωγε,
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρεῖμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. 70
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικδύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἢν παλρίδα γαῖαν ἵκηται.

Ἐνθ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 Ἡΐ, ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.

Τὸν

Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· ἔδ' ἐποίησσε
Δακρυόφιν τέρσονιο, καλείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἔπει ἐκέτι ἦνδ' ἀνε Νύμφη.

75

Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
Ἐν πάσσοι γλαφυροῖσι παρ' ἐκ ἐθέλων ἐθέλῃσιν
Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ γοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων
Πόντον ἐπ' ἀτρυγέλιον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἀλχῆ δ' ἰσαμένη προσεφώνεε δῖα θεάων.

80

Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδυρεο, μηδ' ἐτοί αἰὼν
Φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω. 85

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ἀλλό τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μῆδεαι, ἔδ' ἐτι πομπήν,
Ἡ με κέλεαι σχεδὶν ὡφάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινὸν τ' ἀρδαλέον τέ το δ' ἔδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
Ὡκύπορι φρόωσιν, ἁλλασσόμεναι Διὸς ἔρω. 90

Ὡς ἄρα φώνησεν, μετὰ δ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο·
Ἰξον δὲ παρ' ὧν γλαφυρὸν θεὸς ἦδ' ἐ καὶ ἀνὴρ·
καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθίζεν ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἐσθιν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες εἴθεσιν·
αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσῆα θείοιο.

95

Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
οἱ δ' ἐπ' ὀνειάβ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
αὐτὰρ ἔπει τάρπησαν ἐδητύοι καὶ ποτῆτες,
τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων.

100

Διοδ-

Διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Οδυσσεύ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; συ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπη.
 Εἶγε μὲν εἰδείης ὧσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 105 Κῆδ' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε αὖτις μένων, ὅν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 Ἀθάνατός τ' εἴης· ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, ἧ αἰὲν ἐέλδεαι ἥματι πάντα.
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερεῖων εὐχομαι (εἴ),
 110 Οὐδέμας, εὐδὲ φυήν· ἔπει εἴπως εὐδὲ ἔοικεν
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
 Πότνια θεά, μή μοι τόδε χῶεο, οἶδα καὶ αὐτὸς
 Πάντα μάλ', ὅνεκα Σεῖο παρὶφρων! Πηνελόπεια
 115 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγες δὲ τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι.
 (Ἡ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω)
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματι πάντα
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμῃς ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 120 Τλησομαι, ἐν γῆθεσσιν ἔχων ταλαπενθεῖα θυμόν.
 Ἦδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κύμασι καὶ πολέμῳ· μέλα καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

Ο Δ Υ Σ Σ. Θ.

Οδυσσεὺς παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ ἐστιώμενος, καὶ Δημοδόκου τὰ τῶν Ἑλ-
λήνων αἰέδοντας ἀκούων, λάθρα δακρύει.

Κ ΗΨΥΞ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοιδόν,
Τὸν πέρι Μῆσ' ἐφίλησε, δίδε δ' ἀγαθὸν τε κακόν
τε,

Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδε δ' ἠδέϊαν αἰοιδήν.
Τῷ δ' ἄμα Ποντόνοο θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας. 5
Κὰδ' δ' ὅκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγείαν
Αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέδαι
Κήρυξ· παρ' δ' ἐτίθει κἀνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πειῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἶδ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον. 10
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσι καὶ ἐδητύοι ἐξ ἔρον ἔντο,
Μῆσ' ἄρ' αἰοιδὸν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέοι ἐρανὸν εὐρὺν ἱκανέ·
Νεῖκος Οδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Αχιλλῆος,
Ὡς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖῃ 15
Εκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ, ὅτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηρίωντο.
Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο φοῖβε Απόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον ἐδὸν
Χρησόμενος· τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ 20
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλῃ διαβλάῃ.
Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς αἶδε φρικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἐλὼν χερσὶ τιβαρῆσι,

Κακκεφαλῆς εἵρυσσε· κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα.
 Αἶδετο γδ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων. 25
 Ητοι ὅτε λήξειεν αἰείδων θεῖον αἰδός,
 Δάκρυ' ὁμορξάμεν, κεφαλῆς δ' ὑπὸ φᾶρος ἔλεσκε
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἐλὼν ἀπείσασκε θεοῖσιν·
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀψ' ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδεν
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν) 30
 Ἀψ' Οδυσσεὺς κτ' κρᾶτα καλυψάμεν γοάσκειν.
 Ενδ' ἄλλως μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Αλκίνοο δέ μιν οἷον ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
 Ημεν ἄγχ' αὐτῷ βαρὺ δὲ σιενάχοντος ἄκυσεν·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετνήδα. 35
 Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ηδὴ μὲν δαυτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης,
 Φόρμιγγός τε, ἣ δαυτὶ συνήρξός ἐστι θαλείη·
 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρησώμεν.

Ο Δ Υ Σ Σ. Λ.

Οδυσσεὺς ἐν ᾄδου.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θαλασ-
 σαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμώρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν·
 Εν δ' ἱστὸν τιθέμεθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ὃν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κτ' δάκρυ χέοντες. 5
 Ημῖν δ' αὖ κατόπιθε νεὼς κυανοπρώροιο
 Ικμενον ἔβρον ἱεὶ πλησίγιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,

Κίρκη

Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονητάμενοι κτ' νῆα,

Ἡμεῖς τὼ δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν 10

Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰγία ποντοπορότης·

Δύσετο τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἡδ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόος Ωκεανοῖο·

Εὐθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε

Ἡέρι κ' νεφέλη κεκαλυμμένοι, ἠδέ ποτ' αὐτὰς 15

Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέσκεται ἀκλίνεσσαν,

Οὐδ' ὅπ' ἂν σείχῃσι πρὸς ἔρ' ἀνὸν ἀστερόεντα,

Οὐθ' ὅταν ἀφ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἔρ' ἀνὸθεν πορὶράπηται·

Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι·

Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20

Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥόον Ωκεανοῖο

Ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.

Εὐθ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσι τε ἔθνεα νεκρῶν

Ελλιθάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὰν ἀπεδειροτόμησα,

Ες βόθρον ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο 25

Ψυχὰς ὑπ' ἔξ' Ερέβος νεκύων κατατεθνεύτων,

Νύμφαι τ', ἡῖθεοί τε, πολύτλητοί τε γερονῖες,

Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·

Πολλοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐσχείησιν

Ἄνδρες ἀρηίφχτοι, βεβροτωμένα τέυχ' ἔχοντες, 30

Οἱ πολλοὶ παρὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλ'·

Θεωπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέῃ ἦρει·

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μῆρὸς καὶ ατεθνεύουσας,

Αὐτολύκῃ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,

Τὼ ζῶν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱλὺν. 35

Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·

Η μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερóεντα,
 Ζωὸς ἑών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὄραϊς.
 Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. 40
 Ωκεανὸς μὲν ὡρῶτα, τὸ ἔπος ἐστὶν ὠφῆσαι
 Πεζὸν ἐόντι, ὡς μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
 Η νῦν δὲ Τροίηθεν ἀλώμεν ὅνδ' ἰκάνεις
 Νηὶ τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον; εἰδέω πῶς ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην; εἰδὲς ὅτι μεγάροισι γυναῖκα; 45
 Ὡς ἔραϊ. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμεν προσέειπον.
 Μῆτερ ἐμὴ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
 Ψυχὴν χρησόμενον Θηβαίῳ Τειρεσίῳ.
 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Αἰχαιῖδος, εἰδέω πῶς ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οἷζυν, 50
 Εξ ἧς τὰ ὠράτόδ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δῖῳ
 Ἰλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲς καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τίς νῦν σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέσθαι θανάτοιο;
 Η δολιχὴ νῆσος, ἣ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα 55
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
 Εἰπὲ δέ μοι παῖρός τε καὶ υἱέσθαι, ὃν κατέλειπον,
 Η ἔτι πάρος κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τις ἤδη
 Ἀνδρῶν ἄλλ' ἔχει, ἐμὲ δ' ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχευ βῆλ' ὅτε νόον τε, 60
 Ηὲ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
 Η ἤδη μιν ἔγημεν Αἰχαιῶν ὅστις ἄριστος.
 Ὡς ἐφάμην. ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μῦθης.
 Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῖσι θυμῷ

Σοῖσιν

Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσι·
 Σὸν δ' ἔπω τις ἔχῃ καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκμηλος
 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαιτας εἵσας
 Δαίνυται, ὥς ἐπώοικε δικασπύλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·

65

Πάντες γὰρ καλέεσι· πατὴρ δὲ σὸς αὐτόφει μίμνῃ
 Αἰγῶν, ἐδὲ πόλιν δὲ κατέρχεται· ἐδὲ οἱ εὐναὶ
 Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·

70

Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδαίῃ δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴται·
 Αὐτὰρ ἐπὶ λυγρῇ ἔλθῃσι θέρους τεταλυσία τ' ὀπώρα,

75

Πάντη οἱ κτ' ἰγουνὸν ἀλωῆς οἰνοπόδοιο

Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί·

Ἐνθ' ὅγε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,

Σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.

Οὔτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·

80

Οὐτ' ἐμὲ ἐνὶ μεγάροισιν εὐσκοπὸς ἰοχέαιρα

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε,

Οὔτε τις οὖν μοι νῆσος ἐπὶ ἦλυθεν, ἢ τε μάστιγα

Τηκεδόνι φυγεῖν μελέων ἐξείλετο θυμὸν·

Ἀλλὰ με σὸς τε πόσις, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσ-
 σεύ,

85

Σήτ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηνύρα.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας

Μητρὸς ἐμῆς ψυχῇ ἐλέειν καλὰ τεθνευτοῖς·

Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,

Τρὶς δὲ μοι ἐκ χειρῶν Κυθῆϊ κελον ἦ καὶ ὀνείρω

90

Ἐπὶ αἶ· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκειο κηρόφει μάλλον·

Καί

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
 Μητρὲς ἐμὰς, τί νῦν μ' εἰ μίμνετε ἐλέειν μεμαῶτα,
 Οφρα καὶ εἶν αἶδαο φίλας παρὶ χεῖρε βάλοντες,
 Αμφοτέρω κρυεροῖο τέταρπώμεθα γόοιο;

95

Ἡ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηα
 Ωτρυν', ὅφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμεναι στυγερὰ χίζω;
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.

Ὡ μοι τέκνον ἐμὸν, πέρι πάντων κάμμορε φωτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνηα Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
 Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.

100

Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μὲν αἰδομένοιο
 Δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὀστέα θυμὸς,
 Ψυχὴν δ' ἥντι' ὄνειρος ἀποπλάμενη πεπότνηται.

105

Ἀλλὰ φῶσδε τάχιστα λιλαίεο, ταῦτα δὲ πάντα
 Ἰδ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπηθαι γυναικί.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῶς ἔτλης αἰδέσθαι κατελθόμεν, ἐνθάδε νεκροὶ
 Αφραδέες ναίεσι, βροτῶν εἶδωλα καμόντων;
 Ἀλλ' ἄγε μοι τεῦ παιδὸς ἀγαυῆς μῦθον ἐνίσπε,
 Ἡ ἔπετ' ἐς πόλεμον πόρῳ ἐμμεναι, ἢ καὶ ἐκί.

110

Εἰπέ δέ μοι Πηλῆϊ ἀμύμονι εἴ τι πέπυσσαι.

115

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενοι προσέειπον·

Ἦτοι μὲν Πηλῆϊ ἀμύμονι ἔτι πέπυσμαι.

Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτόλέμοιο φίλοιο

Πᾶσαν ἀληθεύω μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.

Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βελάς,

120

Αἰεὶ

Αἰεὶ πρῶτον ἔβαζε, καὶ ἔχ' ἡμάρτανε μύθων·
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὔποτε ἔς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, ἔδ' ἐπ' ὀμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ προδέεσκε, τὸ ὃν μὲν ἔδενι εἰκῶν,
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός, 125
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάνι' ἐτέταλλο,
 Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιτεῖναι·
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδ' ἐμέδοντες
 Δάκρυά τ' ἀμόργνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθ·
 Κεῖνον δ' ἔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν 130
 Οὐτ' ὠχρήσαντα χροά κάλλιμον, ἔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμηνον· ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν
 Ἰππόδεον ἐξίμηναι, ξίφε' δ' ἐπέμαίετο κώπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τῶεσσι μνηοῖνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμην αἰπὴν, 135^{λε}
 Μοῖραν καὶ γέρας ἑσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Ως ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδάκεως Αἰακίδαο
 Φοῖτα μακρὰ βιβῶσα καὶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ἧ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.

Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκῶν κατατεθνηώτων 140
 Ἐσσαν ἀχνύμηναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάσῃ·
 Οἷη δ' Αἴαντι ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικάζομην παρὰ νηυσὶ
 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῷ, ἔθηκε δὲ πότινα μήτηρ 145
 Παιῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ως δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ.
 Τοίην γ' κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,

Αἴανθ',

Αἴανδ', ὅς περὶ μὲν εἶδ' ἔοικε, πέρι δ' ἔργα τέλειυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μεί' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 150

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσσηύδων μελιχίοισιν.
 Αἴαν παῖ Τελαμῶν ἀμύμον, ἐκ ἅρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλη, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων, τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖ' γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· Ῥεῖο δ' Ἀχαιοὶ 155
 Ἴσον Ἀχιλλῆϊ κεφαλῇ Πηληϊάδαο

Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμωφές· ἔδ' ἐτις ἄλλ' ἄϊτι;
 ἄλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Εκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔειπεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκέσσης 160
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μέν καὶ ἀγῆνορα θυμόν.

Ὡς ἐφάμην· ὅδε μ' ἐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκύων καταλεθινφῶτων.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέϊ υἱόν,
 Κεῖμενον ἐν δαπέδῳ, ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεσθρα. 165
 Γυπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειραν
 Δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' ἐκ ἀπαμύνετο χερσὶ·
 Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρῳ Πανοπῆϊ.

Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα, 170
 Εξαότ' ἐν λίμνῃ, ἥ δ' ἐπ' ἐπλάζε γενεῖω.
 Στεῦτο δὲ διψῶν, πῖεῖν δ' ἐκ εἴχεν ἑλῆδαι.
 Οσσάκι γὰρ κύφει ὁ γέρον πῖεῖν μῆραϊνων,
 Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήσασκε δὲ δαίμων. 175
 Δένδρεα ὑψιπέτῃλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,

Ὀχναί,

Οἶχται, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Σῦκαι τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλετόωσαι.
 Τῶν ὅπῳτ' ἰδυσεῖ ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσαδαι,
 Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπιασκε ποτὶ νέφεα Κυϊόντα.

180

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεΐδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βαρύνοντα πελώριον ἀμφοτέρωσιν.
 Ἡ τοι ὁ μὲν μάλα Κυηπύομεν^Θ χερσὶν τε ποσίν τε,
 Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότε δ' ὅπως ῥέψασκε κραταιῖς·
 Αὐτὶς ἔπειτα πέδονδ' ἐκυλίνδετο λαῶας ἀναιδής·
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀφ' ὧσασκε τιτανόμην^Θ· καὶ δ' ἰδρῶς
 Ἐρρέεν ὅκ μελέων, κορὴ δ' ὅκ κερατὸς ὀρώρει.

185

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 Εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανατοῖσι θεοῖσι
 Τέρπεται ὅτ' θαλῆς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡΐην,
 Παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἡρῆς χρυσοπεδίλου.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων λῶ, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἑοικώς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νύμφῃφιν οὔσῳ,
 Δφνὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικώς.

195

Σμερδαλέ^Θ δέ οἱ ἀμφὶ παρὶ γῆθεσσιν ἄρτηρ,
 • Χρύσε^Θ λῶ τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαρροὶ τε λέοντες,
 Τσμίναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.

200

Ο Δ Υ Σ Σ. Μ.

Σειρήνες.

ΤΟ' ΦΡΑ δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηὺς εὐεργής
 Νῆσον Σειρήνοϊν· ἔπειγε γὰρ ἔσρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπει' ἀνεμῶ μ' ἐπαύσατο, ἥδ' ἐγαλήνη
 Επλετο νηνεμία, κοίμησε δὲ κύμαλα δαίμων.
 Ἀντάντες δ' ἔταροι νεὸς ἱστία μηρίσαντο, 5
 Καὶ τὰ μ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἔρετμά
 Εζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάττησιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 Τυτῖα διαίμηξας, χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευ.
 Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἔπει κέλετο μεγάλη ἴς, 10
 Ηελίς τ' αὐγὴ Υπεριονίδαο ἀνακλῶ.
 Εξεῖς δ' ἐτάροισιν ἐπ' ἔατα πᾶσιν ἄλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε,
 Ορσθὸν ἐν ἱσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῆς πείραϊ' ἀνῆψαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπλον ἔρετμοῖς. 15
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμνυ, ὅσόν τε γέγωνε βοήσας,
 Ρίμφα διώκοντες, τάςδ' ἐλάθεν ὠκύαλ' νηὺς
 Εἰργύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοιδήν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Οδυσσεῦ, μέγα κῦδος Αἰχαιῶν,
 Νῆα καλᾶσθαι, ἵνα νωϊτέρην ὥς ἀκούσῃς. 20
 Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι·
 Ἀλλ' ὅγε τερψάμεν' νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἰδμῶ γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρεῖν 25

Αργεῖοι

Αργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.

Ἰδμεν δ', ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

Ἥτελ' ἀκουέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,

Οφρύσι νόστιμόν, οἱ δὲ προπесόντες ἔρεσσον.

30

Αὐτίκα δ' ἀντ' ἅντες Περιμήδης, Εὐρόλοχός τε

Πλείουσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μάλλον τε πῖέζον.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς γε παρήλασαν, καὶ ἔτ' ἐπεία

Φθογῆς Σειρήνων ἠκούομεν, οὐδέ τ' αἰοιδῆς,

Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,

35

Ὅν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμων ἀνέλυσαν.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ψ.

Ἀναγνώριζεται ὁ Οδυσσεὺς ὑπὸ τῆς Γυναικός.

Ὡς φάτο· τὴ δ' αὐτῇ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,

Σήματ' ἀναγνέσθαι, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Οδυσ-
σεύς·

Τῆς δ' ἄρ' ἀκρούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χεῖρας·

Ὡς δὲ χιῶν κατατήκε' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι,

Ἦν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὶ Ζέφυρος καταχεύει·

5

Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμὸι πλήθουσι ῥέοντες·

Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχέουσης.

Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰδυὺς δράμην, ἀμφὶ δὲ χεῖρας

Δειρῇ βάλλ' Οδυσσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ'· αὐτὰρ Οδυσσεὺς

D 2

Κλαῖεν

Κλαῖεν ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν. 10
 Ως δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
 Ων τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 Ραῖσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἀλὸς ἠπειρόνδε
 Νηχόμενοι, πολλὰ δὲ παρὶ χροὶ τέτροφεν ἄλμῃ 15
 Ασπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότηλα φυγόντες.
 Ως ἄρα τῇ ἀσπασὸς ἦν πόσις εἰσοροῶση.
 Δειρῆς δ' ἔπω κάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκῇ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδόδ' ἀκτυλος ἦας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 20
 Νύκτα μὲν ἐν παρὰ τῇ δολιχὴν σχέδην, ἥν δ' αὖτε
 Ρύσατ' ἐπ' Ωκεανῷ χρυσόθρονον, ἧδ' ἔα ἵππας
 Ζεύγνυδ' ὠκύποδας, φάος ἀνδράποισι φέροντας
 Λάμπον καὶ Φαέθοντ', οἳ τ' ἥν πῶλοι ἄγεσι.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ω.

Αναγνωρισμὸς Οδυσσέως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα
 Λαέρτην.

ΤΟΝ δ' οἷον πατέρ' εὔρεν εὐκλιμένη ἐν ἁλώῃ,
 Λιγνέοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 Ραπτὸν, ἀσκέλιον· παρὶ δὲ κνήμησι βοείας
 Κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων·
 Χερσίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπαρδεν 5
 Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.

Τὸν

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 ἦραϊ τερόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 Στάς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄχλῳ κ' δάκρυον εἶβε.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κ' φρήνα κ' θυμόν, 10
 Κῦσαι κ' ᾠριφῦναι ἐόν πατέρ', ἠδ' ἕκαστα
 Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι κ' ἰκοί' ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Ἡ ᾠῶτ' ἐξερέοιλο, ἕκαστά τε περήσαίλο.
 Ωδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶς,
 Πρῶτον κερλομίοις ἐπέεσσιν περηθῆναι. 15
 Τὰ φρονέων ἰδυὺς κίεν αὐτῷ δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἡτοι ὁ μὲν καλ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 Τὸν δὲ παριστάμενος ᾠροσεφώνεε φαίδιμ', υἱὸς,
 Ω γέρον εἰπ' ἄγε μοι, κ' ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; 20
 Καί μοι τῷτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Εἰ ἐτεὸν γ' Ἰθάκῃ τήνδ' ἰκόμῃ, ὡς μοι ἔειπεν
 Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ συμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ ὃ τόλμησεν ἕκαστα
 Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακῶσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον 25
 Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἶπε ζῶε τε κ' ἐς ἱ,
 Ἡ ἤδη τέθνηκε· κ' εἰν αἶδαο δόμοισιν.
 Εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένε' ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
 Λαέρτην Ἀρκησιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κ' δάκρυον εἶδων. 30
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεεῖνεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ κ' ἀτρεκέως κατάλεξον·
 Πάσσον δὴ ἔτος ἐς ἵν' ὅτε ξείνισσας ὀκείνων
 Σὸν ξείνον δύσηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴποτ' ἔλω γε,

Δύσμο-

Δύσμορον; ὃν περ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, 35

Ἡέ περ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσιν

Θηρφὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένητ'· ἐδὲ ἐ μήτηρ

Κλαῦσε παρ' ἑταίρας, πατὴρ δ', οἳ μιν τεκόμεθα.

Οὐδ' ἄλλοχ' πολυδάκρυτος ἐχέφρων Πηνελόπεια

Κώκυς ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὥς ἐπέοικεν, 50

Οφθαλμοὺς κατελῶσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.

Νῦν μὲν Οδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπλον ἔτος ἐστίν,

Ἐξ ἧς κείθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·

Χαῖρε δὲ κείνῳ ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει 55

Μιξεσθαι ξενίῃ, ἢ δ' ἀγλαὰ δῶρα διδῶσιν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄγε νεφέλη σκάλυψε μέλαινα·

Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν

Χέυατο κακκεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὸν συναχίζων.

Τῷ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δὲ οἱ ἦδη 60

Δριμὺ μὲν προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.

Κῦσε δὲ μιν παρ' ἑταίρας ἐπιάλμεν, ἢ δὲ προσπύδα.

Κεῖν μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς,

Ἠλυθὼν εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἀλλ' ἔσχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος. 65

Ὡς φάτο; τῷ δ' αὐτῷ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ προτὶ οἷ

Εἶλεν ἀποφύχοντα πολύτλας δῖος Οδυσσεύς.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ.

Εκ τοῦ Ησιόδου Ερρ. καὶ Ημερ. αἱ

Ὡς ὁμοῦθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
 Χρύσεον μὲν πρῶτιστα γένε' μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Ὅι μὲν ἐπὶ Κρόνῳ ἦσαν, ὅτ' ἑρᾶν ἔμβασίλευεν.
 Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες, 5
 Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἴζε'· ἑδὲ τι δειλὸν
 Γῆρας ἔωπ'· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὅμοιοι
 Τέρπον' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοθεν ἀπαντων.
 Θνησκον δ' ὡς ὑπνῷ δεδμημένοι· ἑδλα δὲ πάντα
 Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρσρα 10
 Ἀυτομάτῃ, πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἔθελημοὶ
 Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἑδλοῖσιν πολέεσσιν.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ κεν τῷτο γένε' καὶ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγαλὴ διὰ βελάς,
 Ἑδλοὶ ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων· 15
 Ὅι ῥα φυλασσοσὶν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 Ἥερα ἐσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
 Πλῆτοδόται· Καὶ τῷτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον·
 Δούτερον αὖτε γένε', πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν 20
 Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Χρυσέφ' ἔτε φυὴν ἐναλίγκιον, ἔτε νόημα·
 Ἄλλ'

Ἄλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
 Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιον ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Ἄλλ' ὅταν ἠβήσῃ, καὶ ἠβῆς μέτρον ἵκοιτο,
 Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
 Ἀφραδίας. Ὑβριν γὰρ ἀτάσθαλον ἐκ ἐδύναντο
 Ἀλλήλων ἀπέχειν, ἐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 Ἥδελον, ἐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἥ δέ μιν ἀνθρώποισι κατ' ἠΐθεα· τὸς μὲν ἔπειτα
 Ζῆς Κρονίδης ἐκρύψε, χολέμενον, ἕνεκα τιμᾶς
 Ὅνκ' ἐδίδεν μακάρεσσι θεοῖς, οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε' ἡ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
 Δεύτεροι· ἀλλ' ἐμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένε' μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκῃσιν ποίησ' ἐκ ἀργυρῷ ἐδὲν ὅμοιον,
 Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, οἷσιν Ἄρη
 Ἔργ' ἐμελε τρονέεντα, καὶ ὕβριες· ἐδ' ἐτι σῖτον
 Ἥδιον, ἀλλ' ἀδάμαντον ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 Ἀπλάστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἀάπλοι
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ τριβαροῖς μελέεσσι.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τέυχεα, χαλκεοὶ δὲ τε οἴκοι,
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' ἐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρες σιν ὑπο σφετέρῃσι δαμέντες,
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεῖν αἶδαο,
 Νώνυμοι· θάνατον δὲ καὶ ἐκπάγλης ὥρ' ἔοντας
 Εἶλε μέλας· λαμῶν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε' ἡ γαῖα κάλυψεν,
 Αὐδῆς ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πελυβοειρή

Ζεὺς

Ζεύς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον κ' ἄρειον,

70

Ἄνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται

Ἡμίθεοι προτέρη γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.

Καὶ τὸς μὲν πόλεμός τε κακὸς κ' φύλοπις αἰνή,

Τὸς μὲν ἐφ' ἐπὶ ἀπύλῳ Θήβῃ, Καδμυΐδι γαίῃ,

Ὡλεσε μαρναμένους μήλων ἔνεκ' Ὀιδιπόδαο·

75

Τὸς δὲ κ' ἐν νήσοις ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης

Ἔς Τροίῳ ἀσάδῳ, Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμεοιο,

Ἐνθ' ἦτοι τὸς μὲν θανάτῳ τέλει ἀμφεκάλυψε.

Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον τε κ' ἡδὲ ὀπάσας

Ζεύς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.

80

Καὶ τοὶ μὲν ναιεσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνῳ,

Ὀλβιοὶ ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν

Τρεῖς τε ἔτη θάλλοντ' ἀφ' ἑξείδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὥφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μεῖειναι

85

Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρότερον θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.

Νῦν γ' ὅτ' ἐστὶ γένος ἐξ ἰσίδηρον· ἐδὲ ποτ' ἦμαρ

Παύσονται καμάτῳ κ' οἰζύνῃ, ἐδὲ τι νύκτωρ,

Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσωσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπης κ' τοῖσι μεμίζεταί ἐσθλὰ κακοῖσι.

90

Ζεύς δ' ὀλέσει κ' τὸτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,

Εὐτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκόταφοι τελέθωσιν.

Οὐδὲ πατὴρ παίδεσιν ὁμοῖον, ἐδὲ τι παῖδες,

Οὐδὲ ξεῖνον ξεινοδίκῳ, κ' ἑταῖρος ἑταίρῳ,

Οὐδὲ κασιγνητὸς φίλῳ ἕσεται, ὥς το πάρος ἔσθ'. 95

Αἰψά δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσωσι τοκῆας,

Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρῳ πόλιν ἐξαλαπάξει.

Ἄλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
 Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιον ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Ἄλλ' ὅταν ἠβήσῃε, καὶ ἠβῆς μέτρον ἵκοιτο,
 Παυρίδιον ζώσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες 25
 Ἀφραδίαις. Ὑβριν γὰρ ἀτάσθαλον ἐκ ἐδύναντο
 Ἀλλήλων ἀπέχειν, ἐδ' ἀθανάτους θραπέυειν
 Ἥφελον, ἐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἥ θέρμις ἀνθρώποισι κατ' ἠΐθεα. Τὺς μὲν ἔπειτα
 Ζὸς Κρονίδης ἐκρυψε, χολόμενον, ἕνεκα τιμᾶς 30
 Οὐκ ἐδίδον μακάρεσσι θεοῖς, οἳ οὐλύμπον ἔχουσιν.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε' ἡ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
 Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένε' μερόπων ἀνθρώπων 35
 Χάλκῳ ποίησ' ἐκ ἀργυρῷ ἐδὲν ὅμοιον,
 Ἐκ μελιᾶν, δεινὸν τε καὶ ὄμβριμον, οἷσιν Ἄρη
 Ἔργ' ἔμελε σονόεντα, καὶ ὕβριες· ἐδ' ἐτι σῖτον
 Ἥδιον, ἀλλ' ἀδάμαντον ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 Ἀπλάστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἀαπίοι 60
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαροῖς μελέεσσι.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τέυχεα, χαλκεοὶ δὲ τε οἶκοι,
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' ἐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφετέρῃσι δαμέντες,
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεῖν ἄϊδαο, 65
 Νώνυμοι· θάνατον δὲ καὶ ἐκπάγλῃς ὥρ' ἔοντας
 Εἰλε μέλας· λαμῶν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε' ἡ γαῖα κάλυψεν,
 Αὖτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πελυβολεῖρη

Ζεὺς

Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον κ' ἄρειον,
 Ἄνδρῶν ἡρώων θεῶν γένε', οἱ καλέονται
 Ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τὲς μὲν πόλεμός τε κακὸς κ' φύλοπις αἰνή,
 Τὲς μὲν ἐφ' ἐπὶ ἀπύλῳ Θήβῃ, Καδμυΐδι γαίῃ,
 Ὡλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Ὀιδιπόδαο·
 Τὲς δὲ κ' ἐν νήσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ἔς Τροίην Ἀλκῶν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠΰκομοιο,
 Ἐνθ' ἦτοι τὲς μὲν θανάτῳ τέλει ἀμφεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον τε κ' ἡδὲ ὀπάσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἔς πείρατα γαίης.
 Καὶ τοὶ μὲν ναυσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐν μακάρων νήτοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνῳ,
 Ὀλβιοὶ ἥρωες τοῖσιν μελιθεῖα καρπὸν
 Τρεῖς τ' ἔτ' ἑσθ' ἀλλοτρίᾳ φέρει ζείδωρος ἄρβυρα.
 Μηκέτ' ἔπειτ' ὠφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 Νῦν γ' ὅτ' ἐστὶ σιδήρεον· ἔδ' ἐποτ' ἡμᾶρ
 Παύσσονται καμάτῳ κ' οἰζύνῃ, ἔδ' ἐτι νύκτωρ,
 Φθιρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσωσι μερίμνας.
 Ἀλλ' ἔμψης κ' τοῖσι μεμίζετ' ἑσθλὰ κακοῖσι.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει κ' τὸτο γένε' μερίτων ἀνθρώπων,
 Εὐτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκήσονται τελέσσωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίῃ, ἔδ' ἐτι παῖδες,
 Οὐδὲ ξείνῳ ξεινοδίκῳ, κ' ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλῳ ἕσεται, ὡς τοπάρους παῖς.
 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσῃσι τοκῆας,
 Χερσὶ καὶ ἑτέρῳ δ' ἑτέρῃ πόλιν ἐξαλαπάξει.

'Ουδὲ τις εὐόρκῃ χάρις ἔσεται, ἔτε δικάϊε,
 "Οὐτ' ἀγαθὸν μᾶλλον δὲ κακῶν ρεκτῆρα, καὶ ὕβριν
 'Ανέρα τιμήσθαι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς 100
 'Οὐκ ἔστι. βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται.
 Ζῆλ' δ' ἀνδρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν,
 Δυσκέλαδος, κακὸς χαρὶ, ὁμαρτήσῃ συγερώπῃς.
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, 105
 Λόκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροᾷ καλόν,
 Αθανάτων καὶ φύλον ἴτον προλιπόντ' ἀνδρώπῃς
 'Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
 Θνητοῖς ἀνδρώποισι, κακὸν δ' ἐκ ἔσεται ἀλκή.

Εκ τῆς Ασπίδος Ηρακλέους.

ΕΝ δ' "Αρεῖ βλοσυρὸιο ποδώκεες ἔτασαν ἵπποι
 Χρῦτεοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ὀναρφόρος ἔλι' "Αρης,
 'Αιχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, περὶ λείεσσι κελεύων
 "Αἱματι φοινικόεσσι, ὥσεί ζῶας ἐναρίζων,
 Δίφρ' ἐμβεβαὼς· παρὰ δὲ Δεῖμος τε φόβ' τε 5
 "Ετασαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 'Εν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 Τῇ ἰκέλη, ὥσεί τε μάχῃ ἐδέλεσσα κορύσσειν,
 "Εγχεος ἔχεσ' ἐν χερσὶ, χρυσεῖν τε τρυφάλειαν,
 'Αιγίδα τ' ἄμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ἄχετο φύλοπιν αἰνὴν. 10
 'Εν

Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός. Ἐν δ' ἄρα μεσσω
 Ἰμερόεν κιθάριζέ τι Λητῆς καὶ Διὸς υἱὸς
 Χρυσείῃ φόρμιγγι. Θεῶν δ' ἔδω, ἀγνὸς Ὀλυμπῶ.
 Ἐν δ' ἀγορῇ, παρὶ δ' ὄλβῳ ἀπείριλ' ἐξεφάνωτο
 Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοιδῆς 15
 Μῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκῦναι.

Ἐν δὲ λιμὴν ἔυορμῶ ἀμαιμακέτοιο θάλασσης
 Κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέφθ' κασσιτέροιο,
 Κλυζομένῳ ἵκελ'· πολλοὶ γέ μιν ἀμμέσον αὐτῷ
 Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, 20
 Νηχομένοις ἵκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
 Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐδοίνων ἔλλοπας ἰχθύς·
 Τῶν ὑπο χάλκεοι τρέον ἰχθύες. Ἀυτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 Ἦτο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδουκημένῳ, εἶχε δὲ χερσὶν
 Ἰχθύσιν ἀμφίβληττον, ἀπορρίψοντι εἰκώς. 25

Ἄνδρες ἐμῖν' ἀδην, πολεμήϊα τέυχ' ἔχοντες·
 Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρῃς πόλιν, σφετέρων τε τοκῆων
 Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ, προΐειν μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μιν κέατο, πλέονες δ' ἐτι δῆριν ἔχοντες
 Μάγνανδ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων 30
 Χάλκεον ὄξυ βόων, καὶ δ' ἐδρύπλοντο παρειάς,
 Ζωῆσιν ἵκελαι, ἔργα κλυτὰ Ἡφαίστιο.

Ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆρας τε μέμαρπον,
 Ἀθροὶ ἐκτοδεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεῶισι
 Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, παρὶ σφετέροισι τέκεσσι 35
 Δειδιότες· Τοὶ δ' αὐτὲ μάχην ἔχον. Αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκὰς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,

Δεινωτοί, βλοσυροί τε, δαφουνοί τ', ἀπλητοί τε,
 Δῆριν ἔχον παρὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
 "Αἶμα μέλαν πίειν· Αἱ δ' ἐφρένας ἔντ' ἀρέσαντο 40
 "Αἱματὸν ἀνδρομέεσσι, τὸν μὲν ρίπιασκον ὀπίσσω·
 "Αψ δ' ὤμαθον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτὶς ἴσσαι,
 "Αἱματι μυδάλεαι. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν·
 Χρῦσαι δέ μιν εἶχον ὑπερδυρίοις ἀραρυῖαι
 "Επὶ δὲ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ὃν ἀγλαΐαις τε χοροῖς
 τε 45

Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρεσσι ἐπ' ἀπῆνης
 "Ηγόντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ἰμέναιον ὀρώρει.
 Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐν δρυῶν· ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι
 Προδ' ἔκιον, ταῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο. 50
 Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 "Εξ ἀπαλῶν τρομάτων· παρὶ δὲ σφισιν ἄγρυτο ἦχῳ.
 Αἱ δ' ἐπὶ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 "Ενθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆ·
 Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες, ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αὐδῇ, 55
 Τοίγε μὲν αὖ γελοῶντες, ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἑκάστος,
 Προδ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροὶ τε
 "Αγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ παροπάροιντο πόλιν
 Νῶδ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον· Οἱ δ' ἀροτῆρες
 "Ηρεκον χθόνα διάν· ἐπισολάδην δὲ χιτῶνας 60
 "Εσταλον. "Αυ δ' ἄρ' ἦν βαδὺ λήϊον. "Οίγε μὲν
 ἡμῶν

"Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα,

Βριθόμενα φαχύνων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτὴν.

Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπιπλον ἀλωήν.

Οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. 65

Οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρας ἐφόρουν ὑπὸ τρυγητήρων

Λόκους καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπο ὄρχων

Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν.

Τοίγε μὴν ἐν παίζοντες, ὥς αὐλητῇρι ἕκαστος

Βριθόμενος σαφυλῇσι μελάνθησαν δὲ μὲν αἶδε. 70

Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν. Οἱ δ' ἐμάχοντο

Πύξ τε, καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν

Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχορόδοντες κύνες πορὸς

Ἰέρμιοι μαπέεν· οἱ δ' ἰέρμιοι ὑπαλύξαι.

Πάρ δ' αὐτοῖς ἰωπαῖες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' αἶδ-

λοῖς

75

Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων

Ἠνίοχοι βεβαῶντες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,

Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικρατέοντα πέτοντο

Ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὐτέων.

Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπεδος ἐντὸς ἀγῶνος, 80

Χρῦσι, κλυτὰ ἔργα πορὶ φρον· Ἠφαιστεῖο.

Ἀμφὶ δ' ἵππον ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι εἰοικῆς·

Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ'

αὐτόν

Κύνες αἰεσιπόται μεγάλ' ἤπουν· οἱ ῥά γε πολλοὶ

Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδαρ· πᾶρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο, 85

Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, εἰ διὰ βελᾶς

Ἠφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.

Ἀρσάμενος

Ἄρσά μιν παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
 Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἵππείῃς θόρε δίφρῃ,
 Ἐικελ' ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο, 90
 Κέφα βιβιάς. τῷ δ' ἡνίοχος κρατερός Ἴολα
 Δίφρῃ ἐπεμβεβασὺς ἰδύνετο καμπύλον ἄρμα.

Εκ Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α Σ.

Τάρταρος.

ΤΟ Ν ^{νύξ} πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν

Τριτοίχῃ κέχυται παρὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕψωθεν
 Γῆς ρίζαι πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζέφῳ ἠερόεντι

Κεκρίφαται· βελῆσι Διὸς νεφεληγερέταο, 5

Χώρῳ ὃν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.

Τοῖς ἐκ ἐξίτον ἔστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν

Χαλκείας, τεῖχος παρίκεται δ' ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθα Γύγης, Κότις τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος

Ναίεσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγίοχοιο. 10

Ἐνθάδε γῆς δινοφερῆς, καὶ ταρτάρῳ ἠερόεντι,

Πόντε τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ ἑρᾶν ἀστερόεντι,

Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,

Ἀργαλεῖ, εὐρώεντα, τά τε φυγέεσι θεοὶ παρ,

Χάσμα

Χάσμα μέγ'· (ἔδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ὀνίαν-
τὸν

15

᾽Ουδας ἴκοιτ, εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοδε γένοιτο,
Ἄλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι παρθύελλα θυέλλη,
Ἀργαλήν· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τῷτο τέρας) καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ

Ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.

20

Τῶν πρὸς τ' Ἰαπετοῦ πάϊς ἔχει ἕρανὸν εὐρύν
Ἐστηκὸς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτησι χέρεσσιν
Ἀγεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσπον ἴῃσαι
Ἀλλήλας παρτέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν ἔδον
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν

25

Ἔρχεται, ἔδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμοις ὄντος ἔργει·

Ἄλλ' αἰεὶ ἑτέρῃ γε δόμων ἔκτοδεν ἔῃσα

Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμοις ὄντος ἔῃσα

Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρῃ ὁδῷ, ἔς' ἂν ἴκηται·

Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάτο πολυδερκὲς ἔχουσα,

30

Ἡ δ' Ὑπνον καὶ χερσὶ κασίγνητον Θανάτοιο,

Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠερειδεῖ.

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,

Ὑπνὸς καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· ἔδέ ποτ' αὐτὰς

Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,

35

Οὐρανὸν εἰσανιών, ἔδ' ἕρανόθεν καταβαίνων·

Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης

Ἦσυχος ἀντρέφεται, καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι·

Τῷ δὲ σιδηρῇ μὲν κραδίῃ, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ

Νηλεὲς ἐν γήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβησιν

40

Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐξ

Ἐξ ἈΠΟΛΛΩΝΙΟΥ τοῦ ΡΟΔΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ. Βιβ. γ'.

Ο τῆς Μηδείας ἐπὶ τὸν Ιάσονα ἔρως.

ΘΕΣΠΕΪΟΝ δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος
ἕως

Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμμαϊα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θεῖτο καλύπτειν,
Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἥντ' ὄνειρος,
Ἐρπύζων πεπόνητο μετ' ἵχνια νισσομένοιο.

5

Καὶ ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλώωντες·
Χαλκίοπη δ' ἐχόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο,
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἷασιν οἷσι βεβήκει.
Ἄυτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δ' ἐθυμῶ
Ὀρμαίν', ὅσσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.

10

Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο παντα·
Αὐτὸς θ' οἷος ἦν, οἷοισι τε φάρεσιν ἦτο,
Ὅϊα τ' εἶφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἥεν· οὐδέ τιν' ἄλλον οἶσσατο πορφύρουσα

Ἐμμεναι ἀνέρα τοῖον. ἐν οὐάσι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδὴ τε μῦθοι τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.

15

Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἢ καὶ αὐτός

Ἀιήτης

Ἀιήτης φθίσειεν· ὁδύρετο δ' ἥντε πάμπαν
Ἦδη τεθνεώτα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέω ῥέε κηδοσύνησιν.

20

Ἦκα δὲ, μυρομένη λιγέως, ἀνενείκατο μῦθον.

Τίπτε με δειλαίνην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάν-
των

Φθίσεται Ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Ἐρρέτω, ἥ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.

Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσῇ, πέλοιτο·

25

Οἴκαδε νοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα

Δμηθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάροιθε δαεῖη,

Οὔνεκεν οὐχ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπιγαίομαι ἄτῃ.

Ἦ μὲν ἂρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

Νύξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόνῳ

30

Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ Ἀστέρας Ὠρίωνος

Ἐδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δέ καί τις ὁδίτης

Ἦδη καὶ πυλαὼς ἐέλδετο· καί τινα παίδων

Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·

Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἐτ' ἀνα' πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν

35

Ἦχῆεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.

Ἄλλα μάλ' οὐ Μηδεῖαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.

Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν

Δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μένος, οἷσιν ἔμελλεν

Φθεῖσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νεῖον Ἄρῃος.

40

Πυκνά δὲ οἱ κραδίη στηθέων ἐνλοσθεν ἔθυσεν·

Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἰγλή

Ἵδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἦε λέβητι

Ἦέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἥ δ' εἴθα καὶ εἴθα·

F

Ὠκείῃ

Ὠκείῃ στροφάλιγι τινάσσεται αἰόσους· 45
 Ὡς δ' ἐκ ἐν Στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κύρης,
 Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέω ρέεν· ἐνδοθι δ' αἰεὶ
 Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός· ὥς οἱ ἀνίας
 Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκήπτεσκον ἔρωτες.
 Φῆ δ' ἐοῖ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων 50
 Δώσεμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθίσθαι δ' ἐκ αὐτή.
 Ἀυτίκα δ' οὐτ' αὐτή θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
 Ἀλλ' αὐτως εὐκηλος ἐὼν ὀτλησέμεν ἄτην.
 Ἐξομένη δ' ἤπειτα δοάσατο, φώνησέν τε,
 Δειλὴ ἐγὼ, νῦν ἐνθα κακῶν, ἢ ἐνθα γένωμαι. 55
 Πάντη μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδ' ἐτις ἀλκή
 Πήματος, ἀλλ' αὐτως φλέγει ἔμπεδον. ὥς ὄφελον γε
 Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
 Πρὶν τόνγ' εἰσιδέειν, τὸν μὲν θεός, ἢ τις ἐριννύς
 Δύσμορος ἄμμι πολύκλαυτον δεῦρ' ἤγαγ' ἀνίαν. 60
 Φθείσθω ἀεθλεύων, εἰ οἱ κατα' νειὸν ὀλέσθαι
 Μοῖρα πέλει. πῶς γὰρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
 Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
 Τίς δ' ἐδόλος; τίς μῆτις ἐπὶ κλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
 Ἥ μιν ἀνευθ' ἐτάρων προσπτύξομαι οἷον ἰδοῦσα 65
 Δύσμορος; οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιο περ ἔμπης
 Λωφήσειν ἀχέων. τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
 Κεῖνος ὅτε ζῶης ἀπαμείρεται. — Ἐρρέτω αἰδώς,
 Ἐρρέτω ἀγλαΐη. ὃ δ' ἐμῇ ἰότητι σαώθεις,
 Ἀσκηθῆς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἐνθα νέοιτο. 70
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειν ἄεθλον,
 Τεθνάνηι,

45 Τεθναίνην, ἥ λαιμόν ἀναρτήσασα μελάθρων,
 Ἥ καὶ πασσαμένη ραιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
 Ἄλλὰ καὶ ὥς φθιμένη μοι ἐπιλλίσσουσιν ὀπίσσω
 50 Κερτομίαι· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσκει
 Πότμον ἐμὸν· καὶ κέν με διὰ στόμαλ' ὀφείλουσαι
 Κόλχιδες ἄλλυδις ἄλλη ἀεικέα μωμήσονται·
 Ἥ τις κηδομένη τόσον ἀνέρ' ἄλλοδαπῷο
 Κάτθανεν, ἥτις δῶμα, καὶ οὐς ἥσχυνε τοκῆας,
 55 Μαργοσύνη εἶξασα· τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσεται αἰσχρὸς ;
 ὦ μοι ἐμῆς αἵτης. ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
 Τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν,
 Πότμῳ ἀνωίστω κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγούσαν,
 Πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστά τελέεσθαι.
 Ἥ, καὶ φωριαμόν μετεκίαθεν, ἥ ἐνὶ πολλὰ
 60 Φάρμακα οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ραιστήρι' ἔκετο.
 Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούναϊ' ὀδύρετο· δέυε δὲ κόλπους
 Ἀλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' ἔρρεεν ἀταγὲς αὐτως
 Αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐόν μόρον· ἰέτο δ' ἥγε
 65 Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
 Ἥδ' ἡ καὶ δεσμούς ἀνελύετο φωριαμόιο,
 Ἐξελέεν μεμχῦια δυσάμμορος· ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 Δεῖμ' ὀλοὸν στυγερόιο κατὰ φρένας ἦλθ' αἶψαο.
 Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶται
 70 Θυμηδεῖς βιοτοιο μεληδόνες ἰνδαλλοντο.
 Μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωῶσι πέλονται,
 Μνήσαθ' ὀμηλικίης περιγνηθέ', οἷα τε κόρυς.

Καί τέ οἱ ἥλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι
 Ἡ πάρος. ἥ μᾶλλον γε νόω ἐπεμαίεθ' ἑκάστω.
 Καί τήν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάρθετο γούνων, 100
 Ἦρης ἀινεσίησι μετὰ τροπῷ, οὐδέ τι βουλας
 Ἄλλη δοιάζεσκεν. ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
 Ἡὼ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτῆρια δοίη
 Φάρμακα συνθεσίησι, καὶ ἀντήσκειν ἐς ὠπὴν.
 Πυκνά δ' ἀνὰ κληῖδας ἑὼν λύεσκε θυράων, 105
 Αἶγλην σκεπτομένη. τῇ δ' ἀσπασίον βάλε φέγγω
 Ἠριγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἑκάστοι.
 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαινομένην ἶδεν Ἡὼ
 Παρθενικὴν, ξανθὰς μὲν ἀνήφατο χερσὶν εἰθείρας,
 Αἶ οἱ ἀτημελίη κατακειμένα ἠερέθοντο· 110
 Αὐταλέας δ' ἔφησε παρηίδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
 Νεκταρὲν φαιδρύνετ' ἐπὶ χροά· δῶκε δὲ πέπλον
 Καλόν, εὐγνάμπλοισιν ἀρηρέμενον περόνησιν.
 Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτειν
 Ἀργυρέην· αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνὶ δινεύουσα 115
 Στείβε πέδον, λήθη ἀχέων, τὰ οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
 Θεσπέσι, ἀλλὰ τ' ἐμέλλεν ἀεξήσεσθαι ὁπίσσω.

Ιάσων πρὸς Μιθρίαν, κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερὸν, ἐς λόγους
ἔρχεται.

ἜΝΘ' οὐπω τίς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀν-
δρῶν,

Οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὐθ' ὅσοι ἄλλων

Ἀθανάτων Ἥρωες ἀφ' αἵμαλ' ἐβλάστησαν,

Οἷον Ἰήσονα Σῆκε Διὸς δάμαρ ἥματι κείνῳ,

Ἥ μὲν ἐς ἅντα ἰδεῖν, ἡδὲ προτιμυθήσασθαι.

Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἐταῖροι

Λαμπόμενον χαρίτεσιν. ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ

Ἀμπυκίδης, ἥδη που οἷσάμενος τὰ ἕκαστα.

Οὐδ' ἄρα Μιθρίης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,

Μελπομένης περ ὁμῶς· πᾶσαι δ' εἰ, ἦντιν' ἀθύροι

Μολπὴν, οὐκ ἐπιδηρὸν ἐφώνδανεν ἐψιάσθαι.

Ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχαν' οὐδέ ποτ' ὅσπε

Ἀμφιπόλων μεθ' ὁμίλον ἔχ' ἀτρέμας, ἐς δὲ κελεύ-

θους.

Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.

Ἥ θαμὰ δὴ Σηθέων ἐάγη κέαρ, ὅππότε δοῦπον

Ἥ ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσαι.

Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μεταδηρὸν ἐελδομένη ἐφάάνθη,

Ὑψὸς ἀναθρώσκων, ἅτε Σείρι' ὠκεανῷο,

Ὅς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι

Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν αἰζύν.

Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράσθαι

Αἰσονί-

Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὤρσε φανθεῖς.
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στήθεων πέσεν, ὄμματα δ' αὐτῶς
 Ἦχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθε·
 Γούνατα δ' οὐτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν αἰεῖραι 25
 Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
 Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίαθεν.

Τῷ δ' ἀνέω καὶ ἀνευδοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
 Ἡ δρυσὶν, ἥ μακρῇσιν εἰδόμενοι ἐλάτῃσιν,
 Αἱ τε παρᾶσον ἔκηλοι ἐν οὖρεσιν ἐρρίζωνται 30
 Νηνεμίη, μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
 Κινύμεναι ὁμάδῃσαν ἀπείριτον· ὥς ἄρα τάγῃ
 Μέλλον ἄλις φθέγγασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος.
 Γνώ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνὶ πεπλήνῃαν
 Θευμορίη, καὶ τοῖον ὑποσάινων φάτο μῦθον. 35

Τίπτε με παρθενικὴ τόσον ἄζραι οἷον ἔοντα;
 Οὗτοι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
 Ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνὶ ναιετάεσκον,
 Ἡα πάρῃ. τᾷ μὴ με λῖαν ὑπεραίδεο, κόουρη,
 Ἡ τι παρεξέρεεσθαι ὅ τοι φίλον, ἢ τι φάσθαι. 40
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἰκάνομεν εὐμενέοντες
 Χάρῃ ἐν ἡγάθεῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἐστὶ ἀλιτέσθαι,
 Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἶρε· μὴδέ με τερπνοῖς
 Φηλώσῃς ἐπέεσσιν· ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
 Αὐτοκασιγνήτῃ, μενοεικέα φάρμακα δώτειν. 45

Πρὸς αὐτῆς Ἐκάτης μελίσσομαι, ἥδ' ἐτοκῆων
 Καὶ Διὸς, ὅς ξεῖνοισι ἰκέτησί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
 Ἀμφοτέρων δ', ἰκέτης ξεῖνῃ τέ τοι ἐνθάδ' ἰκάνω,

Χρειοῖ ἀναγκαίη γυνούμεν. οὐ γὰρ ἀνευθεῖν
 Ὑμείων γονόεντι ὑπέρτερ ἔσομ' ἀέθλου. 50
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
 Ἥ δέ μοι, ὥς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέε. ὥς δέ καὶ ὅλλοι
 Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
 Ἥρων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες· αἱ νύ που ἦδη 55
 Ἥμέας ἥϊνεουσιν ἐφεζόμεναι γοάσιν·
 Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
 Δὴ ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
 Παρθενικὴ Μινωῖς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνῃ,
 Ἦν ῥά τε Πασιφάη κόρη τέκεν ἡελίοιο. 60
 Ἀλλ' ἥ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
 Σὺν τῷ ἐφεζομένη πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
 Ἀγερόεις ἔφαιτο, τὸν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννου καὶ οὐρανίοισιν ἐλίσσεται εἰδώλοισιν. 65
 Ὡς καὶ Κοι θεόθεν χάρις ἔσεται, εἴ κε Κραῖσεις
 Τόσον ἀριστῶν ἀνδρῶν γόλον. ἦ γὰρ εἰκας
 Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητεῖησι κεκάσθαι.
 Ὡς φάτο κυδαίνων. ἥ δ' ἐγκλιδὸν ὥσε βαλοῦσα
 Νεκτάρειον μείδησ', ἐχύθη δέ οἱ ἐνδοθι θυμὸς 70
 Αἰνῶ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
 Οὐδ' ἔχεν ὅτι παροῖθεν ἔπος ποτιμυθήσαιο,
 Ἀλλ' ἀμυδίς μενέαινε ἀλλεῖα πάντ' ἀγορεύσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδε· ἔξελε μίτσης
 Φάρμακον· αὐτὰρ ὅγ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγνη-
 σώς.

Καὶ νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ τῆδεων ἀρύσασσα
Ψυχὴν ἐγλυάλιξεν ἀγαιομένη χατέοντι.

Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήαλ' Αἰσονίδαο

α Σράπιεν ἔρωσ ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμφρυγὰς
Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. ἰαίνετο δέ φρένας εἴσω
Τηχομένη, οἷον τε περὶ ῥοδέοσιν ἔερση
Τήκεται, ἠΰοισιν ἰαινομένη φαέεσιν.

80

Ἄμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε κατ' ἑυδεῶ' ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βαλλον ὀπωπὰς,
Ἰμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ' ὄφρυσιν μειδίωντες.

85

Ὅφ' ἐ δὲ δὴ τοιοῖσι μόλις προσπτύξατο κούρη.

Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγὴν.

Εὖτ' ἂν δὴ μετίοντι πατὴρ ἐμὸς ἐγλυάλιξῃ

Ἐξ ὀφί' γενέων ὀλοοὺς σπείραδαι ὀδόντας,

Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμμοιρηδ' ἀφυλάξας,

90

Ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,

Οἷος ἀνευδ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι

Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλυν

Ἄρνεϊον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοδετῆσαι,

Αὐτὰ πυρκαϊὴν εὐνήσας ἐπὶ βόθρῳ.

95

Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσῆϊδα μελίσσοιο,

Λείβων ἐκ δέπας Σιμβλήϊα ἔργα μελίσσων.

Ἦρι δὲ μυθήνας τόδε φάρμακον, ἥν' αἰλοῖφῃ

Γυμνωθεὶς φαίδρυε τεὸν δέμας· ἐν δὲ οἱ ἀλκή

η Ἔσσετ' ἀπειρεσίῃ μέγα τε δένος. οὐδέ κε φαίης

100

Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.

Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ **Ζάκῃ** πεπαλαγμένον ἔγω·
 Καὶ **Ξίφῃ**. ἔνθ' οὐκ ἂν σε διατμήξειαν ἀκῶκαι
 Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἀσχετὸς αἰσούσα
 Φλόξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μέν οὐκ ἐπὶ δῆρὸν 105
 Ἔσσειαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύ γε μή ποί' ἀέθλου
 Χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρέξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
 Ἀυτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξης βόας, ὧκα δὲ πᾶσαν
 Χερσὶ καὶ ἡγορέῃ τυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσης,
 Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὠλκας ἀνασταχῶσι γίγαντες, 110
 Σπειρομένων ὄφι^ς δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων·
 Αἶ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσης,
 Λάτρη λαῖαν ἄφες σιβαρώτερον. οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
 Καρχαλέοι κύνες ὥς τε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
 Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεται δῆϊοίητ^{αι} 115
 Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοιοῦτο ῥ' ἔκητι
 Οἶσσαι ἐξ αἰῆς τηλοῦ ποδί. νείσσει δ' ἔμπης
 Ἡ φίλον, εἰ τοι ἑάδεν ἀφορμηθεῖντι νέεσθαι.
 Ὡς ἂρ' ἔφη· καὶ σίγα ποδῶν πάρ^{αι} ὅσσε βαλῦσα,
 Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦε 120
 Μυρομένη, ὅτ' ἐμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐοῖο
 Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῶ δέ μιν ἄντην
 Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἶλε τε χεῖρὸς
 Δεξιτερῆς· ἤδη γὰρ ἀπ' οφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
 Μνώεο δ', ἣν ἄρα δὴ ποδ' ὑπότροπ^{αι} οἶκαδ' ἵκηαι,
 Οὔνομα Μηδείης. ὥς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντ^{αι} 126
 Μνήσομαι. εἰπέ δέ μοι πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔασι

Δώματα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπὲρ ἄλα νῆϊ περήσεις
 Ἡ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεται Ὀρχομενῷο,
 Ἡὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας. εἰπέ δὲ Κούρην
 Ἦντινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαῦσαν
 Πασιφάης, ἣ πατὸς ὁμόγνιος ἐστὶν ἐμεῖο.

130

Ὡς φάτο. τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι Κούρης
 Οὐλομένη ἔρως· τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπειθε ἥυδα.

Καὶ λῖπν οὐ νύκτας οἶομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ
 Σέυ ἐπιλήσειαι, προφυγὼν μόρον· εἰ ἐτεόν γε
 Φεύξομαι ἀσκηδὴς ἐς Ἀχαιίδα, μηδέ τιν' ἄλλον
 Αἰήτης προβάλλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

135

Εἰ δέ τι ἡμετέρην ἰξίδμεναι εὐαδε πάτρην,
 Ἐξερέω. μάλα γὰρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.

140

Ἐστὶ τις αἰπαινῶισι περὶδρομὸς οὐρεσι γαῖα,
 Πάμπαν εὐρῶν τε καὶ εὐβοίᾳ· ἔνθα Προμηθεὺς
 Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·

Ὁς πρῶτ' οἰκίσας πόλεις, καὶ εἰδέματο νηοὺς
 Ἀθανάτοισι, πρῶτ' οἰκίσας καὶ ἀνθρώπων βασιλεύσεν.
 Αἰμονίην δ' ἡ τήνδε περικτιόνες καλέουσιν·

145

Ἐν δ' αὐτῇ Ἰαολκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι.

Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμῶνια πάντ' ἀγορεύω,
 Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνω· τό περ ἀγλαὸν ὄνομα κείνην

150

Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεεῖνεις.

Αἶθε γὰρ, ὡς Θησῆι τότε ξυναρῆσάτο Μίνως

Ἀμφ' αὐτῆς, ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρ' ἔειπεν.

Ὡς

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταψύχων ὀάροισι.
 Τῆς δ' αλεγεινόταται κραδίην ἐρέσσκον ἀνία. 155
 Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ πορσπτύξατο μύθῳ.

Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
 Αἰήτης δ' οὐ τοῖς ἐν ἀνδράσιν, ἕϊον εἶπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀγιάδην 160
 Ἰσούμαι· τῷ μῆτι φιλοξενίην ἀγόρευε.

Ἄλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμῷ, ὅτ' Ἴωλκὸν ἵκηαι,
 Μηῶεο· σείῳ δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
 Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἢ τις ὄσσε,
 ἢ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο,
 Ἥ αὐτὴν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν 165

Ἐνθενδ' εἰς Ἰαολκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
 Ὅφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
 Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἶδε γὰρ εἶην
 Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιον ἐν μεγάροισιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη, ἔλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν 170
 Δάκρυα. τὴν δ' ὄγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε.

Δαιμονίη, κενεὰς μὲν εἶα πλάζεσθαι ἀέλλας,
 Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
 Εἰ δέ κεν ἦδεα κεῖναι καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
 Τιμῆεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε 175

Εἴσεαι. οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὥς πορσανέουσιν,
 Οὔνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
 Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὐτε κασίγνητοί τε ἔται τε
 Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀχοῖται.

Ἡμέτερον δὲ λέχῃ Σαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι 180
 Πορσανέει· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότῃ.
 Ἄλλο, πάρῃ θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοθε κατεΐβετο θυμὸς ἀκουῆ.
 Ἐμπης δ' ἔργ' αἰδέηλα κατέρριγ' ἰδέσθαι
 Σχετλίῃ· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσασθαι ἔμελλεν 185
 Ἑλλάδα ναιετάειν· ὥς γ' ὅδε μῆδετο Ἥρη,
 Ὅφρα κακὸν Πελὶν ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται
 Αἰαίῃ Μήδεια, λιπῆσά γε πατρίδα γαῖαν.
 Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσιν ἀπώθεν
 Σιγῇ ἀνιαζέσκον· ἐδέετο δ' ἡματ' ὥρη 190
 Ἀψ' οἰκόνδε νέεσθαι ἔην μετὰ μητέρα κούρην.
 Ἡ δ' οὐπω κομιδῆς μιμνήσκετο (τέρπετο γ' οἱ
 Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν)
 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένῃ ὄφε' περ ἦνυδα.
 Ὡς ἀποβλώσκειν μὴ πρὶν φάτ' ἡελίοιο 195
 Δύη ὑποφθάμενον, καὶ τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
 Ὀδνείων· αὐτίς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
 Ὡς τῶγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν
 Πείρηθεν, μετὰ δ' αὖτε διέτμαγεν· ἦτοι Ἰήσων
 Εἰς ἐτάρους καὶ νῆα κεχαρμένῃ ὥρτο νέεσθαι, 200
 Ἡ δ' ἐμετ' ἀμφιπόλους· αἱ δ' ἐ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
 Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔτι περιπλομένας ἐνόησε.
 Ψυχὴν γ' νεφέεσσι μεταχθονίῃ πεπότητο.
 Αυτομάτοις δ' ἐ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπῆνης·
 Καὶ ῥ' ἐτέρη μὲν χειρὶ λάβ' ἠνία, τῇ δ' ἄρ' ἰμάθλην 205
 Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δ' ἐ πόλινδε

Θῶνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἄρ' ἰούσαν
Χαλκιοῖπῃ περὶ παῖσιν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.

Ἢ δὲ παλιντροπήσιν ἀμήχανος, οὔτε τι μύθων
Ἐκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.

210

Ἴξε δ' ἐπὶ χθαλαρᾷ σφέλαϊ κλιντῆρ' ἐνερθεν,
Λέχρῃς ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρείην.

μαλῶ

Ἦγά δ' ἐνὶ βλεφάροισι ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἶον ἔη κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰεί-
δειν

Λαῖον, ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα ;
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι ;
Πῶς καὶ νιν, Δικταῖον αἰείσομεν, ἢ Λυκαῖον ;
Εὐδοίῃ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένε' ἀμφήριστον. 5
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὐρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πότερ, ἐφεύσαντο ;
Κρήτες αἰεὶ φεύγαι. καὶ γὰρ * τάφον, ὃ ἄνα, σεῖο
Κρήτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσί γὰρ αἰεὶ.
Εὐδὲ σε Παρράσιῃ Ρεῖη τέκεν, ἥχι μάλιστα 10
Ἔσκεν ὄρε' ἑτάμοισι παφισκεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερός. εὐδὲ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθύης
Ἐρπετον, εὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται. ἀλλὰ ἔ Ρεῖης
Ὡγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.

Εὐδα' σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, 15
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὑδαίῳ, ἧ κε τόκοιο

* Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τῷ Μίνως ἐπεγεγραπτο, “ Μίνως τῷ
Διὶς τάφος.” Τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, “ Μίνως” ἀπληρέθη· ὥστε περι-
λησθῆναι, “ Διὶς τάφος.” Ἐκ τούτου οὖν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον
τῷ Διὶς ἔχειν. Schol.

Λύματα χυτλάσαιο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
 Λάδων ἄλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ερύμανθ^ο
 Λευκόταί^ο ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχ^ο ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὐδρος καλέεω^ς 20
 Αὐτίς.) ἐπεὶ τημόσδε, Ρεῖη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
 Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε Ἰαρινίδας ὑγρὸς Ἰάων
 Ηῖρεν, πολλὰς δὲ Μέλαις ὤχησεν ἀμάξας·
 Πολλὰ δὲ Καρύων^ο ἄνω, διερχὼ περ ἐόντος,
 Ἰλυοὺς ἐβάλλοντο κινώπετα, νίωσέτο δ' ἀνὴρ 25
 Πεζὸς ὑπὲρ Κραδίην τε, πολύτρεχόν τε Μετώπην
 Διφαλέ^ο, τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ὑπ' ἀμνηχανίης σχομένη φάτο πώτνια Ρεῖη,
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
 Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑφάδι πῆχυν, 30
 Πληῖξεν ὄρ^ο σκήπτρα. τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα, τόδι χροά φαιδρύνασα,
 Ωνα, τεὸν σπείρωσε. Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσσαι
 Κόθμον ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο)
 Οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα 35
 Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποδὶ πουλὺ κατ' αὐτὸ
 Καυκάνων πῖολιέθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
 Συμφέρεται νηρηΐ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
 Τίωνοι πίνουσι Λυκαονίης ἀρχτοιο.

Εὔτε Θεναὶς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα, 40
 Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σέ, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσ-
 σοῦ)

Τουτάκι τοι πῆσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός. ἔνθεν ἐκεῖτο
Ομφάλιον μετέπειτα πῆδον καλέουσι Κύδωνες.

Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο

Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια 45

Λίκνω ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πύονα μαζόν

Αἶγός Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβροις.

Γέντο γ' ἑξαπιναῖα Πανακρίδ' ἔργα μελίσσης

Ιδαίοις ἐν ὄρεσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακτα.

Οὔλα δὲ Κούρητές γε πρὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, 50

Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόν' οὔασιν ἡχῇν

Ἀσπίδ' εἰσαῖοι, καὶ μὴ σέο κηρίζον'.

Καλὰ μὲν ἦέξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, ἐράνιε Ζεῦ.

Οξὺ δ' ἀνήθησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἱέλοι.

Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἔων ἐφράσαιο πάντα τέλεια· 55

Τᾷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἔοντες,

Οὐρανὸν ἐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.

Δηναῖοι δ' ἐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν αἰδοί·

Φάντο πάλον Κρονίδῃσι τρεῖς δώματα νεῖμαι·

Οὐ σε θεῶν ἐσθῆνα πάλαι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν, 60

Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλαις εἶσαι δίφρου.

Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπεύροχον ἀγχιελιώτην

Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.

Εἴλεο δ' αἰζηῶν ὃ, τι φέρτατον· ἐ σύ γε νηῶν

Εμπεράμης, ἐκ ἀνδρα σακέσπαλον, ἐ μὲν αἰδόν. 65

Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν αὖτι παρῆκας,

Ἀλλὰ μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχης

Αὐτὸς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρ', ὧν ἰδρὶς αἰχμῆς,

Ων ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' ἐ κρατέοντο ὑπ' ἰσχύν;

Αυτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστιο·

70

Τόλχητας δ' Ἀρῆ· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης

Ἀρτέμιδος· Φοῖβε δέ, λυρῆς εὖ εἰδόμενος οἴμης.

Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς ἐδὲν ἀνάκτων

Θεώτερον. τῷ καὶ σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν·

Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασέμεν· ἴζεο δ' αὐτὸς

75

Ἀκρῆς ἐν πτολίεσιν, ἐπόψι· οἳ τε δίκησι

Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἳ τ' ἐμπαλιν ἰδύνουσιν.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,

Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰεδοί;

Οὐ γένητ', ἐκ ἑσσι· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεσει;

80

Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖτις· δίδε δ' ἀρετὴν τ' ἀφενός τε.

Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταιτο ἄνδρας ἀέξειν,

Οὐτ' ἀρετὴν ἀφένιοι. δίδε δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

Ἐκ τῷ ΤΜΝΟΥ εἰς τὸν ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τῷ πόλλων ἐσεΐσατο δάφνιν ὄρπηξ,

Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἐκάς, ἐκάς, ὅστις

ἀλιτρός.

Καὶ δὴ που τὰ θυρετρα καλῶ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.

Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ

Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἡέρι καλὸν αἰεδεῖ.

5

H

Ἄντοῖ

Ἄυτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
 Ἄυται δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς ἐκέτι μακράν.
 Οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
 Ὡς πόλλων ἐπαντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὁ τις ἐσθλός.
 Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας ἔστος· ὅς ἐκ ἴδε, λιτὸς ἐκείνος. 10
 Οψόμεθ', ὦ Ἐκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' ἔποτε λιτοί.
 Μῆτε σιωπηλὴν κίθαρον, μήτ' ἄψοφον ἵχνον
 Τῷ φοίβῃ τὲς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.
 Εὐφημεῖτ' αἶοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
 Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί 15
 Ἡ κίθαριν, ἥ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβῃ.
 Οὐδ' ἐθέτις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἶλινα μήτηρ,
 Οππότε ἰὴ παιῖον, ἰὴ παιῖον ἀκούσῃ.
 Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρῃ,
 Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐσθήρικται. 20
 Ἰὴ, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
 Τὸν χορὸν ὦ πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν αἰεῖδε,
 Τιμήσει. δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦται.
 Οὐδ' ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ' ἐν μόνον ἡμᾶρ αἰεῖσει.
 Ἔστι γὰρ εὐμνῶν· τίς ἂν οὐ ρέα Φοῖβον αἰεῖδοι; 25
 Χρῦσα τῶ πόλλωνι, τότ' ἐνδυτὸν, ἥτ' ἐπιπορπίς,
 Ἡ τε λύρη, τότ' αἴμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
 Χρῦσα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσον γὰρ Ἀπόλλων,
 Καί τε πολυκτέανον. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
 Καί κεν αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος. οὔποτε Φοίβῃ
 Θηλείαις ἐστ' ὅσσον ἐπὶ χνόῃ ἦλθε παρθενῆϊ.
 Αἰ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. 30

Οὐ λίπ᾽ Ἀπόλλων᾽ ἀποτάξουσιν ἔδειραι,
 Ἀλλ' αὐτὴν πανάκεια. ὅν' ἄρ' εἴδ' ὅ κεν ἐκείναι
 Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο. 35

Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ἔτις τόσον ὅσον Ἀπόλλων.
 Κεῖν᾽ οἷς-ευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖν᾽ αἰοιδόν.
 Φοῖβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδή.
 Κεῖνθ δὲ θριαῖ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοῖβος
 Ἰητροὶ δεδάσιν ἀνάβλησιν θανάτοιο. 40

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκωμεν, ἐξ ἔτι κεῖνθ
 Εξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ ζευγῆτιδας ἔτρεφεν ἵππες,
 Ἡϊθέω ὡς ἔρωτι κεκαυμέν᾽ Ἀδμήτοιο.
 Ρεῖά κε βεβόσιον τελέδοι πλέον, ἔδ' κεν αἶγες
 Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ἥσιν Ἀπόλλων 45
 Βοσκομένης ὄφθαλμὸν ἐπήγαγεν. ἔδ' ἀγάλακτοι
 Οἴες, ἔδ' ἀκυδοί, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὑπαρῆνοι·
 Ἡ δὲ κε μουνότοκ᾽, διδυματόκ᾽ αἶψα γένοιτο.

Φοῖβῳ δ' ἐσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
 Ἀνδρωποί. Φοῖβ᾽ γὰρ αἰὲς πολίεσσι φιληδεῖ 50
 Κτιζομέναις, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβ᾽ ὑφαίνει.
 Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβ᾽ ἐπήξε
 Καλῇ ἐν Ορτυγίῃ ὤφρηγέ᾽ ἐγγύδι λίμνης.
 Ἀρτεμις ἀγρώσθησα καρπᾶτα συνεχὲς αἰγῶν
 Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἐπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων. 55
 Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέσθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
 Ἐκ κεράων, κεραῖς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
 Ωδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβ᾽ ἐγείρειν.
 Φοῖβ᾽ καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάτλῳ·

Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῷ 60
 Δεξιὸς οἰκιστὴρ· κὴ ἄμωσε τείχεα δώσειν
 Ἡμετέροις βασιλεῦσιν· αἰεὶ δ' εὖορχεσθαι Ἀπόλλων.
 ὦ πολλον, πολλοὶ σε βοηθρόμιον καλέεσι,
 Πολλοὶ δὲ Κλάριον· (πάντῃ δέ τοι ὄνομα πουλὺ)
 Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνείον· ἐμοὶ πατρώϊον ἔτω. 65
 Ἰὴ ἰὴ, Καρνείε πολὺλλιτε, σείῃ δὲ Βωμοὶ
 Αἰθεα μὲν φορέεσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὥραι
 Ποικίλ' ἀγινεύσι ζεφύροισι πνείοντι· ἐέρσην,
 Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν· αἰεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
 Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκειται ἄνθρακα τέφρη. 70
 Ἡ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβε, ὅτε ζωστῆρες Εὐρυῆς
 Ἄνδρες ὠρχήσαντο μῦθ' ἑσθλῆσι Λιβύσσης,
 Τέθμια εὐτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὥραι.
 Ἰὴ ἰὴ παιῶν, ἀκούομεν, οὐνεκα τῷτο
 Δελφὸς τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὔρετο λαὸς, 75
 Ἡμεῖς ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσσο τόξων.
 Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνι· Διὴ,
 Αἰνὸς ὄφρις· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 Βάλλων ὠκύν' οἷσόν· ἐπηύτησε δὲ λαὸς,
 Ἰὴ ἰὴ παιῶν, ἴει βέλτε· εὐθύ σε μήτηρ 80
 Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖσθαι αἰεῖδῃ.
 Ο φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' ἔατα λάτρει· εἶπεν,
 Οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰοιδόν, ὅς ἐδ', ὅσα πόντος, αἰεῖδει.
 Τὸν φθόνον ὡ' πολλῶν ποδὶ τ' ἤλασεν, ὥδ' ἐτ' εἶπεν·
 Ἀσσυρίε ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ 85
 Λύματα γῆς κὴ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκει.

Διοῖ δ' ἐκ ἀπὸ παντός ὕδωρ φορέεσι Μέλισσαι,
 Ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
 Πίδακος ἐκ ἱερῆς ὀλίγη λίβας, ἄκρον ἄωτον.
 Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο. 90

Εκ τῶ Υ Μ Ν Ο Υ εἰς τὴν Α Ρ Τ Ε Μ Ι Ν.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Ν (ὃ γὰρ ἐλαφρὸν αἰδόντεσσι λαθέσθαι)
 Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίᾳ τε μέλονται,
 Καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς, καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάσθαι.
 Ἀρχόμεν ὥς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
 Παιῖς ἔτι κερίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα, 5
 Δὸς μοι παρθενίην αἰώνιον, ἅππα, φυλάσσειν,
 Καὶ πολυωνυμίν· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζη.
 Δὸς δ' ἱὸς καὶ τόξα. ἕα πάτερ· ἔσε φάρετριν,
 Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες οἷς ἔσ
 Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα.) 10
 Ἀλλὰ φασφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
 Ζώνουδ' λεγνῶτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
 Δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ωκεανίνας,
 Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρες.
 Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλεις Ἀρνισίδας εἴκοσι νύμφας, 15
 Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὅπποτε μηκέτι λύκας
 Μῆτ' ἐλάφας βάλλοιμι, τοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.

Δὸς

Δὸς δέ μοι ἔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἦντινα νείμον,
 Ἦντινα λῆς· σπαρνὸν γάρ, ὅτ' Ἀρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
 Οὕρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίζομαι ἀνδρῶν 20
 Μῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
 Τειρόμεναι καλέεσι βοηθῶν· ἥσιν με μοῖραι
 Γαινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
 Οὔτι με καὶ τίκισσα καὶ ἐκ ἤλγησε φέρουσα
 Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεδήκατο κόλπων. 25

Ὡς ἡ παῖς εἰπῶσα, γενειάδ' ἤθελε πατρός
 Αἶψα, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
 Μέχρις ἵνα φαύσει. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελᾶσας·
 Φῆ δὲ καταρρέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θάυναι
 Τίκτοιεν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμον' Ἦρης 30
 Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρει τέκ' ὅσσ' ἐδελημὸς
 Αἰτίσεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἐτι μείζονα δώσει·
 Τρίς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ ἐχ' ἓνα πύργον ὀπάσσω.
 Τρίς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
 Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδ' καλέεω. 35
 Πολλὰς δὲ ξυνὴ πόλεας ἀφαιμετρήσαω,
 Μεσούγεως, νήσους τε καὶ ἐν πάσῃσιν ἴσονται
 Ἀρτέμιδ' βρωμοὶ τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
 Εὐσὴ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπ'. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 Μῦθον ἐπεκρήνη καρῆατι. βαῖνε δὲ κάρη 40
 Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρε' κεκομημένον ὕλη·
 Ἐνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πόλεας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
 Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἐτι παῖδας ἀμίτρες.
 Χαῖρε δὲ Καίρατ' ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,

Οὐνεκα

Οὐνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἄμορβες.

45

Αὐθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τὲς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τὸτ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστιο
Εξαότας παρὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μεγά ἔργον.
Ἰππεῖν τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίσῃν.

50

Αἱ νύμφαι δ' ἔδδισαν, ὅπως ἴδον αἶνὰ πέλωρα
Πρῆσιν Οοσείοισιν εἰκίτα, (παῖσι δ' ὕπ' ὄφρυν
Φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοεῖω
Δεινὸν ὑπογλαύσοντα) καὶ ὑπὸ πότε δῶπον ἄκυσαν
Ακμοναῖα ἠχήσαντα, ἐπεὶ μέγα πᾶσι τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺς γένετο. αὖτε γὰρ Αἰτῆν,
Αὖτε δὲ Τρινακρίην, Σικανῶν ἔδωκε, αὖτε δὲ γείτων
Ἰταλίην μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς αὐτεῖ.

55

Εὐθ' οἷγε ῥαίτῃρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἢ σίδηρον
Ἀρξολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν,
Τῷ σφέας ἐκ ἐτάλασαν ἀκηδέες Ωκεανῖναι
Οὐτ' ἄντην ἰδέειν, ἔτε κτύπον ἔασι δέχθαι.

60

Οὐ νέμεσις· κείνης δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαῖ
Οὐδέ ποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὀρώσι θυγατρὲς.

65

Ἀλλ' ὅτε καρῶν τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας εἴη ἐπὶ παιδὶ καλιτρεῖ,
Ἀργὴν, ἢ Στερόπην· ὃ δὲ δώματ' ἐκ μυχάτοιο
Ἐρχεται Ἑρμείης σποδὶ' ἡ κεχημέν' αἶθ'.

Αὐτίκα τὴν κέρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκέσθης
Δύει ἔσω κόλπῳ, δεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.

70

Κῆρα,

Κῆρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τρίτηρ ἔῃσα,
 Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσιν φέρουσα,
 Ηφαίστος καλέοντ' ὅπως ὀπτήρια δοίη,
 Βρόντεώ σε τριβαροῖσιν ἐφεισσαμένα γονάτεοσι,
 Στήθε' ἐκ μεγάλης λασίης ἐδράξαι χαίτης.

75

Τῶ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαι τῆμ',
 Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
 Ἡδ' ἴες, κοίλῃν τε κατακληῖδα βελέμενων
 Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊᾶς, ὥσπερ Απόλλων.
 Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκ' ἢ τι πέλωρον
 Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.

80

Εννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσαν. ἄφαρ δ' ὠπλίσασα, δαῖμον
 Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἦϊες· ἴκεο δ' αὖλιν
 Αἰκαδικὴν ἐπὶ Πανός· ὃ δὲ κρέα λυγρὸς ἔταμνε
 Μαιναλίας, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἴδαρ' ἔδοιεν.

85

Τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἡμισυ πηγούους,
 Τρεῖς δὲ παρθατίδας, ἓνα δ' αἰόλον· οἱ ῥα λέοντας
 Ἄυτ' αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
 Εἶλκον ἔτι ζῶοντας ἐπ' αὐλίον· ἐπτά δ' ἔδωκε
 Θάσσανας αὐράων κυνοσερίδας, αἱ ῥα διῶξαν
 Ωκιζαι νεβρὲς τε καὶ ἐμύοντα λαγῶν,
 Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὑφριχ' ἔνθα καλιαὶ
 Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἰχνιον ἡγήσατο.

90

Εὐθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐοσεύοντο)

95

Εὖρες ἐπὶ τρομόλῃς ὄρε' τῷ Παρράσιοιο
 Σκαιρῆσας ἐλάφους, μέγα τι χρέ'· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
 Αἶψ' ἐβεκολόοντο μελαμφηφίδ' Ἀναύρε,

Μάσ-

Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
 Εξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὅν ποτὶ θυμὸν εἶπες, 100
 Τὸτό κεν Ἀρτέμιδι πρωτάϊον ἄξιον εἶη.
 Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἔλες ὦκα θέεσσα,
 Νόσφι κυνοδρομῆς, ἵνα τοι δοὸν ἄρμα φέρωσι.
 Τὴν δὲ μίαν, Κελάδονί· ὑπὲρ ποταμοῖο φυγεῖσαν,
 Ἥρης αἰνεσίησιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ 105
 Τῷτατον ὄφρα γένοιτο, πάγ· Κερύνει· ἔδεκτο.

Ἀρτεμι παρθενίη, τιτυοκτόνε, χρύσεια μὲν τοι
 Εντεα καὶ ζώνη, χρύσειον δ' ἐξεύξαιο δίφρον,
 Εν δ' ἐβάλου χρύσεια, θεὰ, κεμάδεοσι καλινά.
 Πῶ δέ σε τοπρῶτον κερόεις ὄχ· ἥρξατ' αἰεῖρειν; 110
 Αἴμω ἐπὶ Θρήϊκι, τόθεν βορέας καταΐξ
 Ερχεται ἀχλαίνοισι δυσάεα κρυμὸν ἄγυθα.
 Πῶ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἤψαο ποίης;
 Μυσῶ ἐν Οὐλύμπω· φάε· δ' ἐνέηκας αὐτμὴν
 Ασβέες, τόρα πατρὸς ἀποσάξῃσι κεραυνοί. 115
 Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεῇ πειρήσαιο τόξω;
 Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἦκας ἐπὶ δρυῖν,
 Τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέττατον ἔκείτ' ἐπὶ δρυῖν,
 Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἷτε παρὶ σφεας
 Οἷτε παρὶ ξείνης ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον. 120
 Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξῃαι ὀργήν.
 Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
 Κείρονίη δὲ γέροντες ἐφ' υἰάσιν. αἱ δὲ γυναῖκες,
 Ἡ βληταὶ θνήσκῃσι λεχωίδες, ἢ φυγεῖσαι
 Τίκτῃσιν· τῶν δ' ἐδὲν ἐπὶ σφυραν ὀρθὸν ἀνέστη. 125

Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἴλασθαι αὐγάσῃαι,
 Κείνοις εὖ μὲν ἄρῃρα φέρει τ᾽ ἄχυν, εὖ δὲ γενέσθῃ
 Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, ἐδ' ἐπὶ σῆμα
 Ερχονται, πλὴν εὔτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν.
 Οὐδὲ διχοστασίῃ τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖ περ
 Οἴκῃς ἐσηῶτας ἐσίνατο. ταῖ δὲ θυωρὸν
 Εἰνάτερες γαλόω τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.

130

Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθής,
 Εἴην δ' αὐτὸς, ἀνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν αἰοδῆ,
 Τῇ ἐνὶ μὲν Λητοῦς γάμος ἔσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή, 135
 Ἐν δὲ καὶ Απόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι·
 Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἱ τέ σε ρεῖα
 Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
 Ἐνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
 Οπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσι, αὐτὰρ Απόλλων 140
 Θηρίον ὃ, τίμῃ φέρησθαι· πάροιθε δὲ, πρὶν περ ἰκέσθαι
 Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' ἐκ ἔτι τῷτον ἄεθλον
 Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ αἰεὶ Τιρύντιος ἄκμων
 Ἔστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρῃσσι
 Νεῖμαι πῶλον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ 145
 Ἀλλήκτοιν γελώουσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτῇ,
 Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλένην
 Κάπρον ὑπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
 Κερδαλέω μύθῳ σε, θεῇ, μάλα τῷδε πινύσκει,
 Βεῖλλε κακὴς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοὶ σε βοηθόν, 150
 Ὡς ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἕα πρόκας ἠδὲ λαγῶνας
 Οὔρεα βόσκειν· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγῶνι

ρέζαν;

Ρέξαιαν ; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
 Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τὰς.
 Ως ἔνεπεν, ταχὺς δὲ μέλαν παρὶ θῆρα πορεύετο. 155

Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας
 Ψῆχθουσιν κεμάδας, παρὰ δὲ σφισι παλὺ νέμεσθαι
 Ἡρῆς ἐκ λειμῶν ἀμησάμεναι φορέουσιν
 Ωκύθυον τριπέτελλον· ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι.

Εν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο 160
 Ὑδαλῖ, ὅφρ' ἐλάφοισι ποτόν θυμάρμενον εἴη.

Ἄυτῃ δ' ἐς πατρός δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἔδρην
 Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῇ ἐνὶ κυκλώσονται
 Ἀλχίσι πηγῶν Αἰγυπτίῃς Ἰωνοῖο, 165

Ἡ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἔποτ' ἐκεῖνον
 Ἠλθε παρ' Ἡελίῳ καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
 Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.

Τίς δὲ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρῳ εὐάδε πλεῖστον ;
 Τίς δὲ λιμὴν ; ποίῃ δὲ πόλιν ; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
 Φίλαο, καὶ ποίας ἡρώϊδας ἔσχεσ' ἐταίρας ; 170

Εἰπέ, θεῶν, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἐτέροισιν αἰείσω.
 Νήσων μὲν Δολίχη, πόλιν δὲ τοι εὐάδε Πέρλη,
 Τηύγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρύποιο.

Ἐξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην, 175
 Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, εὐσκόπον· ἥς ποτὲ Μίνως

Πτοηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν ἔρεα Κρήτης.

Ἡ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
 Ἀλλοτε δ' εἰαμενῆσιν. ὃ δ' ὀννεῖα μῆνας ἐφοίτα

Παίπαλά τε κρημινές τε· καὶ ἐκ ἀνέπαυσε διωκτὺν, 180
 Μίσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὺν ἤλατο πόντον
 Πρήν' ἔξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνδοθεν εἰς ἀλινήν
 Δίκτυα, τὰ σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
 Νύμφαν μὲν, Δίκτυαν, ὅρ' δ', ὅθεν ἤλατο νύμφη,
 Δικταῖον καλέουσιν. ἀνεξήσαντο δὲ βωμῆς. 185

Πότνια, πηλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
 Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
 Ηγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηδεν·
 Χησιᾶς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῶ, 190
 Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας αἴγας.
 Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄσπεχ κήδεν
 Επλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ραμνησίδι θυμωθεῖσαι.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμῳ ἐπιθυμήτῃραι
 Ἐν κοτε παρράλῃ Εφέσῃ βρέτας ἰδρύσαντο, 195
 Φηγὰ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἰππῶ.
 Αὐταὶ δ', Οὔπι ἀνασσα, παρὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
 Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσιν ἐνόπλιον, αὔρι δὲ κύκλω
 Στησάμεναι χορὸν εὐρύν. ὑπήεισαν δὲ λίγαι
 Λεπταλέον σύριγες, ἵνα πλήσωσιν ὁμαρτῇ. 200
 Ὅου γὰρ πῶ νέβρεια δι' ὄστρα τετρήνοντο,
 Ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἡχώ
 Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεςσιν
 Οὔλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
 Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα παρὶ βρέτας εὐρὺ δέμεθλον 205
 Δωμήθη. τῷ δ' ἔτι θεώτερον ὄφεται ἥως,

Οὐδ'

Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
 Τᾷ ῥα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπέιλησε
 Λύγδαμιν ὕβριτ'· ἐπὶ δ' ἔτρατον ἱππημολγῶν
 Ηγαγε Κιμμερίων ψαμάδω ἴσον, οἳ ῥα παρ' αὐτὸν. 210
 Κεκλιμένοι ναίεσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
 Α δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. ἔ γ' ἔμελλεν
 Οὗτ' αὐτὸς Σκυθῆϊνδε παλιμπετές, ἔτε τις ἄλλος
 Οσων ἐν λειμῶνι Καῦτρίῳ ἔσαν ἄμαξαι,
 Νοστήσιν· Εφέσθ' γ' αἰεὶ τεὰ τόξα πρόκειται. 215
 Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκοπέ, χαῖρε Φεραίη.
 Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἀρτεμιν· ἔδε γ' Οἰνεῖ
 Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πτόλιν ἤλθον ἀγῶνες.
 Μηδ' ἐλαφρολίην, μηδ' εὐτοχίην ἐριδαίνειν.
 Οὐδ' ἔ γ' Ἀτρεΐδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ. 220
 Μηδ' ἔτινα μναῖα τὴν παρθένον. ἔδε γ' Ωτὸς,
 Οὐδ' ἐμὲν Ωαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήψευσαν.
 Μηδ' ἐχόρον φεύγειν ἐνιαύσιον· ἔδε γ' Ἰππῶ
 Ἀκλαυτεῖ παρὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσαα.
 Χαῖρε μέγα κρείσσεια, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ. 225

Εκ τῷ ΤΜΝΟΥ εἰς τὴν ΔΗΛΟΝ.

ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον ἢ πότ' αἰεῖσαι
 Δῆλον, Απόλλων⊕ κεροτρόφον; ἢ μὲν ἅπασα
 Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱερώταται εἰν ἀλὶ κεῖνται,
 Εὐύμνοι· Δῆλ⊕ δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
 Εκ Μυσέων, ὅτι Φοῖβον αἰοιδάων μεδέοντα 5
 Λῦσέ τε καὶ σπεύρωσε, καὶ ὥς θεὸν ἤνεσε πρῶτη.
 Ως Μῆσαι τὸν αἰοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλειαν αἰεῖσει,
 Εχθροσιν, τῶς Φοῖβ⊕ ὅτις Δήλοιο λάθεται.
 Δήλω νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὥς ἂν Απόλλων
 Κύνθι⊕ αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης. 10
 Κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπ⊕, οἷά τ' ἀλιπλήξ,
 Αἰθύϊης καὶ μάλλον ἐπίδρομ⊕ ἤπερ ἵπποις,
 Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὃ δ' ἀμφὶ ἐπὶ πλοῦς ἐλίσσων,
 Ικαρίῳ πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατ⊕ ἄχνην.
 Τῷ σφε καὶ ἰχθυόλῃες ἀλίπλοοι ἐννάσαντο. 15
 Ἀλλὰ οἱ ἐν νεμεσητὸν ἐνὶ πρῶταισι λέγεσθαι.
 Ἀλλαι μὲν πύργοισι πρὶς κεπέεσσιν ἐρυμναί,
 Δῆλ⊕ δ' Απόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἔρχ⊕;
 Τείχεα μὲν καὶ λαῶς ὑπαὶ ῥιπῆς καὶ πέσοιεν
 Στρυμονίῳ βορέαο· θεὸς δ' αἰεὶ ἀγρυφελίχ⊕. 20
 Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθό⊕ ἀμφιέβηκεν.
 Εἰ δὲ λίην πολέες σε πριτροχόωσιν αἰοιδαί,
 Ποίη ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκῆσαι;
 Ἡ ὥς ταπρώτιζα μέγας θεὸς ἔρεα θείων

Ἀορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτολξαν,
 Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δὲ πάσας
 Ἐκ νεάτων ὄχλισε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσῃ·
 Καὶ τὰς μὲν καὶ βένθοι, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
 Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' ἐκ ἔδλιφεν ἀνάγκη,
 Ἀλλ' ἄφετ' πελάγεσσιν ἐπέπλεες· ἔνομα δ' ἦν σοι 30
 Ἀφερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἤλαο τάρφρον
 Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀφερί ἴση.
 Τόφρα μὲν ἔπω σοὶ χρυσὴν ἐπεμίσγετο Λητώ,
 Τόφρα δ' ἔτ' Ἀφερίη σὺ καὶ ἑδέ πω ἔκλεο Δῆλ'·
 Πολλάκις ἐκ Τροίζην' ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης 35
 Ἐρχόμενοι Εὐφύρηνδε, Σαρωνικῷ ἔνδοσι κόλπῳ
 Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Εὐφύρης ἀνιόντες,
 Οἱ μὲν ἔτ' ἐκ ἴδον αὖτις· σὺ δὲ φεινοῖο παρ' ὅξυν
 Εὐραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντ'·
 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη αἰλὸς ὕδωρ,
 Μέσφ' ἐς Αθηναίων προσεπήξαο Σούνιον ἄκρον.
 Ἠνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέσθλιον ἔδας ἐπέσχες,
 Τῷτό τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι ἔνομ' ἔδεντο,
 Οὐνεκεν ἐκέτ' ἀδελ' ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεσθήκαο ῥίζας. 45

Οὐδ' Ἡρην κοτέεσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἀπάσαις
 Δεινὸν ἐπεβρωμάτο λεχωῖσιν, αἱ Διὶ παῖδας
 Εξέφερον· Λητοῖ δὲ Ἀγκριδὸν, ἕνεκα μούνη
 Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἀρεῖ ὕια.
 Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰδέρε' εἴσω,
 Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ ἐφατόν· εἶργε δὲ Λητὼ

Τειρο-

Τειρομένην ὠδῖσι· δ'ὡς δέ οἱ εἶατο φρεροί
 Γαῖαν ὀπιπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
 Ἡμεν^Θ ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρήικ^Θ Αἴμω
 Θῦρ^Θ Ἀρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τῷ δὲ οἱ ἵππω 55
 Επτάμυχον βορέας παρὰ σπέ^Θ νυλίζοντο.
 Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἐτέρη σκοπὸς εὐρεάων
 Ητο, κόρη Θαύμαντ^Θ, ἐπαίξασα Μίμνντι.
 Ενδ' οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ,
 Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι. 60

Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδες μιν ἀπηνήσαντο πόλνεις,
 Αψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Ἀναυρ^Θ,
 Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χερωνίδες ἀκραι
 Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἐλισσόμεν^Θ Ἀχὰ Τεμπέων.
 Ἡρη, σοὶ δ' ἐτι τῆμ^Θ ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο. 65
 Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ὥκτισας, ἥνικα πῆχεις
 Ἀμφοτέρους ὀρέγυσσα, μάτην ἐφθέγγετο τοῖα.
 Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμῷ γέν^Θ, εἶπατε πατρὶ
 Κοιμῆσαι μετὰ χεῦμα· παρὶπλέξασθε γενεῖω,
 Λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι. 70
 Πηνειὲ Φθιώτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
 Ἡ ῥά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχινὸν πόδες, ἢ ἐπ' ἐμεῖο
 Μῆνοι ἐλαφρίζῃσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
 Σήμερον ἐξαπίνης; ὅδ' ἀνήκο^Θ. ὦ ἐμὸν ἀχθ^Θ,
 Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασιν τένοντες. 75
 Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφῆϊον, ἀλλὰ σὺ μείνον,
 Μείνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν ἔρεσι πολλάκι σείω
 Ὀμοτόκως ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λείαναι.

Τὴν

Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
 Λητοῖ, Αναγκαίη μεγάλη θεός. ἐ γὰρ ἔγωγε, 80
 Πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
 Λησαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχνοῖδας. ἀλλὰ μοι Ἥρη
 Δαψιλὲς ἠπέλιπεν. ἀπαύγασαι οἷόν ἐφειδρό
 Οὐρεόν ἐξ ὑπάρτε σκοπὴν ἔχει, ὅς κέ με ρεῖα 85
 Βυσσόδεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἢ ἀπολέω;
 Ἠδὺ τί τοι Πύλαιόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
 Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
 Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
 Καὶ μόνον ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατον καλέεω.
 Ἡνὶ δ' ἐγώ. τί περὶ σσά; κάλει μόνον Εἰλήθειαν· 90

Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον· ἀλλὰ οἱ Ἀρης
 Παλγαῖς προθέλυμνα καρήατα μέλλεν αἰείρας
 Εμβαλέειν δῖνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
 Ὑφόψε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
 Δέρατον. ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Οοσσης 95
 Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἳ τε δυσαιεῖς
 Εσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
 Θεσσαλίη· τοῖόν γάρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχον.
 Ως δ' ὁπότε Αἰτναῖς ὄρεον πυρὶ τυφομένοιο
 Σείονται μυχὰ πάντα, κατὰ δαίοιο γίγαντι 100
 Εἰς ἐτέρην Βριαρῆον ἐπωμίδα κινυμένοιο,
 Θερμαυστραί τε βρέμῃσιν ὑφ' Ἠφαίστοιο πυράγρης,
 Εργά θ' ὁμῶ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λεέβητες
 Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοισι ἰαχεῦσι·
 Τῆμον ἔγεντ' ἄρα· σάκεον τόσον εὐκύκλειον. 105
 Πηνειὸς δ' ἐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως

Καρτερός ὡς ταπρῶτα, θοὰς δ' ἐγήσατο δίνας,
 Εἰσόκε οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο, Σῶζεο χαίρων,
 Σῶζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
 Ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτ' δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή. 110

Η, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσας
 Εἰναλίας. αἱ δ' ἔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο.
 Ἀσπερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίῃδε κατήεις
 Κυκλάδας ὀφομένη ὠφρηγέας, ἔ τι παλαιόν,
 Ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίσιον εἶπετο φῦκ'· 115
 Εἴης δ' ὦν μέσσησι· κατοικτεῖρασα δ' ἔ Λητῶ,
 Φῦκ' ἅπαν κατέφρυξας· ἐπεὶ ὦφι καίεο κῆρι,
 Τλήμον' ὦ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρώωσα·
 Ἡρῇ τὺτό με ρέξον ὃ τοι φίλον· ἔ γ' ἀπειλὰς
 Τμετέρας ἐφύλαξας· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ, Λητοῖ. 120
 Εὐνεπες· ἡ δ' ἄρ' ῥήτον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
 Ἰζετο δ' Ἰνωποῖο ὦρα' ῥόον, ὄντε βᾶδιζον
 Γαῖα τότε ἔξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ρέεθρῳ
 Νεῖλ' ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῇ.
 Λύσατο δ' ἐζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὦμοις 125
 Φοίνικ' ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὦπὸ λυγρῆς
 Τειρομένη· νότι' δ' ἄλ' αὖ χρὸς ἔρρεεν ἰδρῶς.
 Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κῶρε βαρύνεις;
 Αὔτη τοι, φίλε, νῆσ' ἐπιπλώουσα θαλάσση·
 Γεῖνεο, γεῖνεο κῶρε, καὶ ἥπι' ἐξιδι κόλπῃ. 130
 Ἡ μὲν ἔφη· κύκνοι δ' ἔθε' μέλποντες αἰοῖσιν
 Μηρόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες

[V. 117.] Ita legimus ex emendat. Tho. Bentleii. Ceterum totus hic locus corruptus videtur.

Εβδομάκις παρὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχεῖη
Μησάων ὄρνιθες, αἰοιδότατοι πετεηνῶν.

Ἐνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύγῃ ἐνεδήσατο χορδὰς 135

Υγερὸν, ὅσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.

Ογδοὸν ἔκ' ἐτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἐκδορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν

Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμῷ γένε' ἀρχαίοιο,

Εἶπαν Εληθύης ἱερὸν μέλ'· αὐτίκα δ' αἰδοῦς

Χάλκε' ἀντήχησε Ἀγαπρυσίην ὀλολυγὴν. 140

Οὐδ' Ἡρῇ νεμέσθησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεὺς.

Χρῦσεά τοι τότε πάντα θεμεΐλια γείνετο, Δῆλε.

Χρυσᾷ δὲ τροχόεσσα πανήμερ' ἔρρεε λίμνη,

Χρῦσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρ' ἐλαίης.

Χρυσᾷ δὲ πλήμμυρε βαθυὺς Ἰνωπὸς ἐλιχθεῖς. 145

Αὐτὴ δὲ χρυσεόιο ἀπ' ἔδε' εἴλεο παῖδα,

Ἐν δ' ἐβάλ' ἐκὼν κόλποισιν· ἐπ' δ' ἐφθέγγετο τοῖον,

Ὡ μεγάλ', ὧ πολύδωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,

Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἱ παρναίεστε νῆσοι,

Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο 150

Δήλι' Ἀπόλλων κεκλησεται. ἔδέ τις ἄλλη

Γαϊάων τοσσόνδε θεῶν πεφιλήσεται ἄλλω·

Οὐ Κερχινὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,

Οὐ πάλ' Ἑρμείῳ Κυλλήνι, οὐ Διὶ Κρήτῃ,

Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι ἔκ' ἐτι πλεονεκτὴ. 155

Ὡδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.

Τᾷ καὶ νησάων ἀγιωτάτῃ ἐξέτι κείνα

Κλήζῃ, Ἀπόλλων' κεροτρόφ'· ἔδέ σ' Ἐνυώ,

Οὐδ' Αἰδῆς, ἔδ' ἵπποι ἐπιτρέψουσιν Ἀρη'.

Αλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ 160
 Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χορὲς ἀνάγῃσι πόλῃες,
 Αἶ τε πρὸς ἡοίην, αἶ δ' ἔσπερον, αἶ τ' ἀνὰ μέσσην
 Κλήρες ἐτήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε Βορείης
 Οἰκία Δινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.

Ἀτρεΐη θυόεσσα, σὲ μὲν παρὶ τ' ἀμφὶ τε νῆσοι 165
 Κύκλον ἐποίησαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο,
 Οὔτε σιωπαλὴν, ἔτ' ἀφοφον' ἔλθ' ἐδείραις
 Ἐσπερ' ἀλλ' αἰεὶ σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
 Ἀτρεΐη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
 Ἐμπορ' Αἰγαίοιο παρήλυθε νῆϊ Δεέσῃ; 170
 Οὐχ ἔτῳ μεγάλοι μιν ἐπιπνέουσιν αἴηται,
 Χρεῖά δ' ὀτλίτάχιζον ἄγει πλόον' ἀλλὰ τὰ λαίφῃ
 Ωκέες ἐφείλαντο, καὶ ἔ' πάλιν αὖθις ἔβησαν
 Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἐλίξαι
 Ρησσόμενον, καὶ πρέμιον ὀδακτάσαι ἀγνὸν ἐλαίης, 175
 Χεῖρας δ' ὀποτρέψαντας· ἃ Δηλιάς εὗρετο νύμφῃ
 Παίγνια κερρίζοντι καὶ Απόλλωνι γελασύν.
 Ἰξίη ὦ νήσων, εὐέσθιε, χαῖρε μὲν αὐτῇ,
 Χαίροι δ' Απόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

V. 178. [5m.] Κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἐστίν. ἐπεὶ δὲ
 αὖν ἡ Δηλιάς ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἐστίν, δοκεῖ ὥσπερ ἐστὶα τις
 καὶ βωμὸς εἶναι, quasi ara quædam atque asylum insulis, nec non firma &
 fortunata sedes. Schol.

Εκ τῆς ΥΜΝΟΥ εἰς ΛΟΥΤΡΑ τῆς ΠΑΛ-
ΛΑΔΟΣ.

Ο Σ Σ Α Ι λωτροχοοὶ τᾶς Παλλάδος, ἔξίτε πα-
σαι,

Εξίτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομένην
Τῶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχῶς ἔρπει·
Σῶσθ' ἐ νυν, ὦ ξανθαί, σῶσθε Πελασγιάδες.
Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, 5
Πρὶν κόνιν ἵππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνδ' ἀπὸ γηθενέων.
Αλλὰ πολὺ πρᾶτιζον ὑφ' ἄρματ' αὐχένας ἵππων
Λυσσαμένα, παγαῖς ἐκλυσεν Ωκεανῷ 10
Ιδρῷ καὶ ῥαθάμιγας· ἐφοίβασεν δ' ἐ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ τρομάτων.
Ὡ ἴτ' Αἰχαιῖάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάτρωσ,
(Συρίγλων αἰὼ φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχοοὶ τᾶ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάτρωσ 15
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδ' ἐ κάτοπτρον. αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδα Φρυξὶ ἐδίκασεν ἔριν,

V. 1. Οσσαι.] Εν τινι ἡμέρᾳ ὤρισμένη ἔθ' εἶχον αἱ Ἀρτεῖαι
γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄσφαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον,
καὶ αὐτὸ ἀπολύνειν. Schol.

Οὐδ'

Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, ἔδ' ἔ Σιμῶντ' 20

Ἐβλεψεν δῖναν ἐς Ἀμφαινομέναν·

Οὐδ' Ἡρῆ· Κύπρις δ' Ἀφρογέα χαλκὸν ἐλοῖσα,

Πολλάκι τὰν αὐτὰν δῖς μετέθηκε κόμαν·

Ἀ δέ, δῖς ἐξήκοντα Ἀμφιζέξασα διαύλως,

Οἷα παρ' Εὐρώτα τοῖ Λακεδαιμόνιοι

Ἀγέρες, ἔμπεράμωσ' ἐτρίψατο λιτὰ λαβύῖσα 25

Χρίματα, τὰς ἰδίας ἐκγόνα φυταλιάς.

Ὡ κῶραι, τὸ δ' ἐρόδ' ἀνέδραμε πρῶτον, οἷαν

Ἡ ῥόδον ἢ σίδ' ἢ κόκκ' ἔχει χροῖαν.

Ἐξιδ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμι' ἴλα,

Παρθενικαὶ μεγάλων παιῖδες Ἀκροοριδᾶν. 30

Ἐξιδ' Ἀθαναία περσέωτολι, χρυσεοπήληξ,

Ἰππων καὶ σακέων ἄδομένα πατάγῳ.

Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἀργ' 35

Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.

Σάμερον αἰ δ' αἶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν, 35

Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶν.

Καὶ γ' ὃν χρυσῷ τε καὶ ἄνδρ' ὕδατα μίξας

Ἡξει φορβαίων Ἰναχ' ἐξ ὀρέων,

Τᾷ 'θ' ἀνά τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ, 40

Φράζεο μ' ἐκ ἐδέλων τὰν βασίλειαν ἰδῆς.

Ὅς κεν ἰδῇ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιῶχον,

Τῶργ' ἐσοφείται τὸτο πανυγᾶτιον.

Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιδι· μέσφα δ' ἐγώ τι

Ταῖςδ' ἐρέω. μῦθ' δ' ἐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.

Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα Θήβαις 45

Πελύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τερεσίαο, καὶ ἔποκα χωρὶς ἔγεντο·

Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιδέων,
Ἡ ὦτι Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλάρτον ἐλαύνοι

Ἰππῳ, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα, 50
Πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἔω ἐπεβάσατο δίφρῳ·

Οὐδ' ὅαροι νυμφᾶν ἐδὲ χοροφασία
Ἀδεῖαι τελέθουσιν, ὅθ' ἔχ' ἀγέῃτο Χαρικλῶ.

Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναία καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν· 55

Δὴ ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἰππῳ ἐπὶ κράνῃ Ελικωνίδι καλὰ ῥεοῖσα

Λῶντο· μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρε' ἀτυχία.
Τερεσίας δ' ἔτι μὲν ἄμαι κυσὶν, ἄρτι γένεια

Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεξρέφετο· 60
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥοὸν ἤλυθε κράνας·

Σχέτλι· ἐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ δέμιδες·
Τὸν δὲ χολωσαμένα πέρ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνια,

Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς ἐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων; 65

Ἀ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὅμματα νύξ' ἔβαλεν.
Ἐξάθη δ' ἄφθογλ'· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνία

Γῶνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
Ἀ νύμφα δ' ἐβόησε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας

Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐς ἐφίλαι; 70
Ὅμματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλατρε

Εἶδες Ἀθαναίας ἡγήθεα καὶ λαγόνας·

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἐκ ἀέλιον πάλιν ὄψαι· ὦ ἔμὲ δειλάν.

Ω ὄρϙ, ὦ Ἐλικῶν ἐκ ἔτι μοι παριτέ.

Ἀ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον παρὶ παῖδα λαβοῖσα, 75

Μάτηρ ὡς γοερῶν οἷτον ἀηδονίδων,

Ἀγε βαρὺ κλαίῃσα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,

Καὶ μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἐλέξεν ἐπϙ,

Δῖα γύναι, μὲν πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσα δι' ὄργαν

Εἶπας· ἐγὼ δ' ἔτοι τέκνον ἔθην· ἀλαόν. 80

Οὐ γὰρ Ἀθαναία γλυκερὸν φέλει ὄμματα παίδων

Ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὥδε λέγοντι νόμοι,

Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔληται,

Ἀδρήσῃ, μισθᾷ τῷτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

Δῖα γύναι, τὸ μὲν ἐπαλινάγρετον αὖτις γένοιτο 85

Εργον· ἐπεὶ μοιρᾷν ᾧδ' ἐπένησε λῖνα,

Ἀνίκα τοπρῶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζεω,

Ω Εὐηρεῖδα, τέλθϙ ὀφειλόμενον.

Ω ἐτάρα, τᾷ μὴ τι μινύρεο. τᾷδε γὰρ ἄλλα

Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα. 90

Μάντιν ἐπεὶ θεσῶν νιν ἀοίδιμον ἐσομένοισιν,

Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι παρισσότερον.

Γινώσκειται δ' ὄρνιθας, ὅς αἰσιϙ, οἳ τε πέτονται

Ἡλιδα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ, 95

Δωσῶ καὶ βίῳ τε τέρμα πολυχρόνιον.

Καὶ μόνϙ, εὔτε θάνῃ, πεπνυμένϙ ὅν νεκύεοσι

Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιϙ ἀγεσίλῳ.

Ὡς φαμένα κατένδυσε· τὸ δ' ὀντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ

Παλ-

Παλλάς. ἐπεὶ μὴν Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναΐα, πατρώϊα πάντα φέρεω.

Λωτροχόοι, μήτηρ δ' ἔτις ἔτικτε θεάν,
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ὧ κ' ἐπινεύσῃ,
Ἐμπεδον· ὡσαύτως ὧ μὲν οἱ ἅ θυγάτηρ.

Ερχετ' Ἀθαναΐα νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε 105

Τὰν θεόν, ὧ κῶραι, τῶργ' ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορία, σύν τ' εὐγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.

Χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἀργεῖ· Ἰναχίε.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσσαις
Ἴππῳ, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω. 110

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ Τ Ο Υ

Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ Ε Ι Δ Υ Λ Λ Ι Ο Ν . ᾠ.

Ἑπόσεις τῷ πρώτῃ Εἰδυλλίᾳ.

Ἐν τέτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλῳ. Ὁ δὲ Θύρσις βεκορικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τήν αἶγα εἰ τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύριον παρὰ τῷ αἰπόλῳ γέρας λαμβάνει.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ ποιμὴν, καὶ Ἀ Ι Π Ο Λ Ο Σ,

Ἄ Δ Υ' τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πίτυς, αἰπόλε, τήν αἶγα,
 Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἀδύ δὲ καὶ τὴν
 Συρίσδες· μὲν Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἔποισεν·
 Ἄικα τὴν ἑλὴ κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆν·
 Ἄικα δ' αἶγα λάβη τὴν γέρας, ἔς τὴν καταρρεῖ

Ἄ χίμαρ. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τέ κ' ἀμέλξης.

Ἄι. Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μελ^Θ, ἢ τὸ κατα-
χ^{ές}

Τὴν δ' ἀπὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑφόθεν ὕδωρ.

Ἄικα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰῖδα δῶρον ἄγωνται,

Ἄρνα τὸ σακίταν λαφῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἄρέσκη 10

Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕτερον ἀξεῖς.

Θ. Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε κα-
τίξας,

Ὡς τὸ κάταντες τῷτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι,

Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομόδυσῳ.

Ἄι. Ὅου θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, ἐ θέμις
ἄμμιν 15

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδούκαμες· ἢ γδ' ἀπ' ἄγρας

Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται, ἐντί γε πικρὸς,

Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ρινὶ κάθηται.

Ἄλλα (τὸ γδ' δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδ^Θ ἀλγέα εἶδες,
Καὶ τὰς βοκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας) 20

Δεῦρ, ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδόμεθα, τῷ τε Πριήπῳ

Καὶ τᾶν κρανιάδαν κατεναντίον, ἄφ' ὃ θῶκ^Θ

Τὴν^Θ ὃ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἱ δὲ κ' αἰείσης

Ὡς πύκα τὸν Λιβίαδε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,

Ἄιγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον, ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, 25

Ἄ δ' ὅ' ἐχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·

Καὶ βαδὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,

Ἀμφῶες, νεοτόχες, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·

Τῷ παρὶ μὲν χεῖλη μῦρύεται ὑφόδι κισσός,

Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένῳ· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροχόεντι.
 Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δέ οἱ, ἄνδρες
 Καλὸν ἐσθιράζοντες ἀμοιβὰς ἀλλοθεν ἄλλῳ
 Νεικείῃσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' ἐφρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς. 35
 Ἀλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῖσα,
 Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. οἱ δ' ὑπ' ἐρωίῳ
 Δηδᾶ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πᾶτρα τε τέτυκται
 Λεπράς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰκώς.
 Φαίης κεν γυίων νῖν ὅσον σθένῳ ἔλλοπιεύειν·
 Αἱ δέ οἱ ῥῥήκοντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺν ὥρ ἔοντι· τὸ δὲ σθένῳ ἄξιον ἄβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντι, 45
 Πυρναίαις σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλῶα.
 Τὰν ὀλίγῳ τις κῶρ ὑφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἦμεν· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχωις
 Φοιτῇ, σινυμένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἐπὶν ἀνάσειν 50
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιζον ἐπὶ ξηροῖσι κασιγῇ.
 Ἀυτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὐδ' ἔτι πῆρης,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον ὥρὶ πλέγματι γαστρί.
 Πάντ' αὖ δ' ἀμφὶ δέπας ὥριπέπταται ὑγρὸς ἄκανθῳ, 55

Ἰοιλικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τὸ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρῶντα μέγαν λυκοῖο γάλακτι.
 Οὐδέ τι πω ποτὶ χεῖλι· ἐμὸν δίδυγον, ἀλλ' ἐτι κεῖται
 Ἀχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 60
 Αἰκεν μοι τὸ φίλ· τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰείσης.
 Κεῖ μοι τί φθονέοις· πότε γ' ὦ γαδὲ. τὰν γὰρ αἰοιδὰν
 Οὐτί πω εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελαθοντα φυλαξεῖς.

Θ. Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.

Θύρσις ὅδ' ὥς Αἰτνας, καὶ Θύρσις ἅδ' ἀφονά. 65
 Παῖ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; Παῖ ποκαὶ,
 νύμφαι;

Ἡ καὶ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἥ καὶ Πίνδω;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥέον εἶχετ' Ἀνάπω,
 Οὐδ' Αἰτνας σκοπιᾶν, ἔδ' Ἀκιδᾶ ἱερὸν ὕδωρ.
 Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς. 70

Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἂν ἐκλαυσε θανόντα.
 Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλοὶ οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι.
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἑρμαῖς πρᾶτιςτος ἀπ' ὥρε, εἶπε δὲ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίς, ὦ γαδὲ, τόσον ἔρασαι;

V. 56. Αἰολικόν.] Τὸ Αἰτωλικόν. Αἰολῆς γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ ἐξ Αἰτω-
 λίας δὲ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. Schol.

Ἀρχετε

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 "Ἦνθον τοὶ βᾶται, τοὶ ποιμένες, ῥπόλοι ἦνθον. 80

Πάντες ἀνθρώπων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπ^Θ,
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκεαι; ἅ δέ τε κῶρα
 Πᾶσαν ἀνὰ κρᾶναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται

("Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
 Ζατοῖς. ἅ δ' ὑπερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχαν^Θ ἐστί. 85

Τῶς δ' ἐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλ^Θ, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 "Ανυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλ^Θ ἄνυε μοίρας.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 "Ἦνθε γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα,
 Λάτρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, 90
 Κῆπε, Τύθην τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.

"Αρ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής. 95

"Ἦδη γ' φράσδει πᾶνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
 Δάφνις κ' εἰν αἶδρα κακόν ἔσεται ἄλγ^Θ ἔρωτ^Θ.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 "Ὡ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ αὖ ὥρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ'· ὁ βωκόλ^Θ ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' αὖ ὕλαι,
 "Ουκέτ' ἀνὰ θρυμῶς, ἐκ ἄλσεα χαῖρ' Ἀρεθοῖσα, 101
 Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν καὶ Θύμβριδ^Θ ὕδωρ.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῇ^Θ ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
 Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 105

"Αρχετε

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.

ὦ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσὶ κατ' ὥρεα μακρὰ Λυκαίῃς,
Ἐἴτε τὺ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπε ρίον, αἰπὺ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν. 110

Λέγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.

Ἐνθ' ὧ ἵναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπᾶκτοιο μελίπνευ
Ἐκ καρῷ σύριγγα καλάν, ὦφ' ἑῖλ' ἐλικτάν.
Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτ' ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἥδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς. 115

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσ' ἔω' ἀρκεύδοισι κομάσαι,
Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τῶς κύνας ὦλαφ' ἔλκοι,
Κηὲς ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 120

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.

Χῶ μ' ὅσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὴν λῖνα πάντα λελοῖπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δῖνα
Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 125

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.

Καὶ τὸ δίδω τὰν αἶδα, τό τε σκύφ' ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνῳ καὶ ἐς ὑπερὸν ἄδιον ἄσῳ.

Ἄι. Πληρὲς τοι μέλιτ' τὸ καλὸν γόμα, Θύρσι,
γένοιτο, 130

Πληρὲς δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδείαν·

Ἄδειαν τέτλις ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.
 Ἦνι δὲ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλ, ὥς καλὸν ὄσδεις·
 Ὡρᾶν πεπλυνῆς νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
 Ὡδ' ἴθι Κισσαίθα, τὸ δ' ἄμελλέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Ὅου μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τραῖς ὕμμιν ἀναστῇ. 136

Ὑπόθεσις τῆς δευτέρας Εἰδυλλίας.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δελφιδος Μυρτίος τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίσ-
 ρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θεραπεύειν Θεούλιδος
 ὑποδιακονομένη, ἐφ' ἐαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλεμένη τὴν
 Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὥς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερι-
 νὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεούλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρωνος μετή-
 νεγκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,

Εἰδύλλιον β'.

ΠΑῖ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θεσυλι. παῖ δὲ τὰ φίλτρα·
 Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶος ἄώτῳ,
 Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 Ὅς μοι δωδεκαταῖς ἅψ' ὦ τάλας ἐδέποθ' ἤκει,
 Ὅυδ' ἐγὼ πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἶμες, 5
 Ὅυδ' ἐθύρας ἄρραξεν ἀνάρσι. ἢ ῥά οἱ ἄλλα

Ὡχετ'

Ὡχέτ' ἔχων ὃ, τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἅτ' Ἀφρο-
δίτα.

Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίφραν

Ἄυριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μεμφομαι διὰ με ποιεῖ.

Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταδύσομαι. Ἀλλὰ, Σελάνα, 10

Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾳ, δαῖμον,

Τὰ χθονία θ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι

Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.

Χαῖρ' Ἐκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὁπάδει,

Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτέ τι Κίρκης 15

Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθὰς Περιμήδας.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἀλφίτα τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε

Θέφυλι δειλαία· παρ' τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Ἦ ρά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα; 20

Πάσσ' ἄλα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδ' ὅτ' ἐὰ πάσσω.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.

Δέλφιδ' ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν

Ἄιδω· καὶ ὥς αὐτὰ λακείη, μέγα καππυρίσασα,

Κῆξαπίνης ἄφθνη, καὶ ἐδὲ σποδὸν εἰδομες αὐτὰς· 25

Οὕτω τοι καὶ Δέλφιδ' ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

V. 17. Ἰϋγξ.] Ὅργεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. Ἰϋγξ φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικὴν τινα πειθὴν ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἀπλᾶς τὰ εἰς φιλίαν κινῶντα φάρμακα Ἰϋγξας λήβουσι, καὶ τὰ ἐπαίσχια ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν. Ex Schol.

M

Ἰϋγξ,

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἑρώϊο ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφισ'
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας 30
 Ὡς κεῖν δινοῖτο ποθ' ἀμετέροισι θυραῖσιν.

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσώτ' ἀπίτυρα. Τὸ δ' Ἀρτεμι καὶ τὸν ἐν ἁδᾷ
 Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἰτὶ παρ' ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέφυλι, ταί κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 35

Ἄθεός ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχ' ἄχει.

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἡνίδε σιγαῖ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' αἴηται·
 Ἄδ' ἐμὰ ἔσιγα ἑτέρων ἐντοσθεν ἀνία.

Ἄλλ' ἐπὶ τῇ πᾶσα καταΐδομαι, ὅς με τάλαιναν 40
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρξενον ἦμεν.

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἴππομανὲς φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι, πῶδ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πάλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα παῖσαι 45
 Μαινομένῳ ἱκελον, λιπαρὰς ἔκτοσθε παλαίφρας.

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Τῶτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφισ,
 Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Ἄι αἶ, ἔρως ἀνιηρέ· τί μὲν μέλαν ἐκ χροὸς αἶμα 50
 Ἐμφὺς ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἶσά.

Θέφυλι,

Θέτυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπό-
μαζον

Τὰς τήνω φλιάς καθυπέρτερον, ἅς ἔτι καὶ νῦν 55

Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δὲ μὲν λόγον ἐδένα ποιεῖ)

Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδ' ὅτ' ἐὰ πάσσω.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν δὴ μένη εἰοῖσα, πῶθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;

Ἐκ τίν' ἀρξέυμαι; τίς μοι κακὸν ἀγαθεῖ τῷτο; 60

Ἦνθ' ἂν τῷ Ὑβέλοιο καναφόρῳ ἄμμιν Ἀναξῶ

Ἄλσῳ ἐπ' Ἀρτέμιδῳ. τὰ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα

Θηρία πομπεύεσκε παριστάδων, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' ἂν Θευχαρίλα Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρίτις 65

Ἀγχιθύρῳ ναίοισα καλεῦξαι καὶ λιτάνευσσε

Τὰν πομπὰν θάσααδ'· ἐγὼ δὲ οἱ ἂν μεγάλοιτ'

Ὀμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,

Κάμφιφειλαμένα τὰν ξυσίδα τὰς Κλεαρίδας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 70

Ἦδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἧ τὰ Λύκων,

Ἐιδὼν Δέλφιν ὁμῶς τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρη μὲν ἐλιχρύσοιο γενεαὶς,

Στήθεα δὲ φίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα,

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῶσι. 75

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Χῶς ἴδων, ὥς ἐμάνην, ὥς μευ παρὶ θυμὸς ἰάφθη

Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλ' ἐτάκετο, καὶ ἔτι πομπᾶς

Τήνας ἐφρασάμην, ἐδ', ὥς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆνθον

Ἔγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσῳ ἐξαλάπαξε. 80

Κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἅματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μευ χρῶς μὲν ὁμοῖον ἐγένετο πολλάκι θάψω·

Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ὅτ' ἐτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ἐκ ἐπέρησα ; 85

Ἢ ποίας ἔλιπον γραιοῦς δόμον, ἅτις ἐπαῖδεν ;

Ἀλλ' ἦς ἐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνον ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Χ' ἔτω τᾶς δέλας τὸν ἀλαδέα μῦθον ἔλεξα,

Ἐἰ δ' ἄγε Θέτυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχῳ. 90

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιον. ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.

Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆδης.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Κῆπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μονον, ἄσυχά νεῦσον, 95

Κῆφ' ὅτι Σιμαιδα τὸ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.

Ὡς ἐφάμαν. ἅ δ' ἦνδε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρεον

Ἐἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ νιν ὡς ἐνόησα

Ἄρτι θύρας ὑπὲρ ἐδὸν ἀμειβόμεν ποδὶ κέφω,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα) 100

Πᾶσα μὲν ἐψύχθη χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ

Ἰδρῶς μὲν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,

Ὅσδ' ἐτι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἐδ' ὅσπον ἐν ὕπνῳ

Κλυζῶνται φωνεῦντα φίλαν πότι μητέρα τέκνα·

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα. 105

Φράζεό

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Καί μ' ἐσιδὼν ὥσ' ὄργῳ, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 "Εξετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενῳ φάτο μύθον·
 Ἡ ρά με, Σιμαΐδα, τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν
 Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθάζα Φιλῖνον, 110
 "Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε γέλῳ, ἥ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα Σελάννα.
 "Ἦνθον γὰρ κῆγῶ, καὶ τὸν γλυκὸν, ἦνθον, ἔρωτα,
 "Ἡ τρίτῳ καὶ τέταρτῳ ἐὼν φίλῳ αὐτίκα νυκτός,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων, 115
 Κραδί δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέῳ ἱερὸν ἔρῳ,
 Πάντοσε πορφυρέαισι παριζώσῃσιν ἐλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἥς φίλα· καὶ γὰρ ἐλα-
 φρός

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῖμαι. 120
 "Ευδὸν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν γόμα τεῦ ἐφίλασαι·
 "Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἰχέλο μοχλῶ,
 Παντῶς καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας·

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Νὺν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι παρᾶτον ὀφείλειν· 125
 Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἶλεν,
 "Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν πότι τῷτο μέλαθρον,
 "Αὐτως ἡμίφλεκτον· "Ερως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίῃς
 Πολλάκις Ἀφαίτσιοι σελας φλογεράτερον αἶδει.
 "Ὡς ὁ μὲν εἶπεν Δέλφισ· ἐγὼ δέ οἱ ἅ ταχυπειθής. 130
 Κατέ τι τῆνῳ ἐμὴν ἐπεμέμφατο μέσφα το ἐχθές,

"Οὐτ'

"Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνδ' ἐμοὶ ἅ τε Φιλίτας
 Μάτηρ τὰς γε ἐμὰς αὐλητρίδ' , ἅ τε Μελιξοῦς
 Σάμερον, ἀνέκα πέρ τε ποτ' ἕρανόν ἔτρεχον ἵπποι,
 Ἄω τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι· 135
 Κῆπέ μοι ἀλλὰ τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφισ ἔραται·
 Καὶ φάτο οἱ φεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασδεν.
 Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
 Ἦ γδ' μοι καὶ τρεῖς καὶ τεῖράκεις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. 140
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖ' ἀφ' ὧτε νιν ἐδέποκ' εἶδον.
 Ἦρ' ἐκ ἄλλό τι τεπνὺν ἔχει, ἀμῶν δ' ἐλέλασαι;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καθαδύσομαι. αἱ δ' ἐτι κῆμ' ἐ
 Λυπῆ, τὰν Αἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίτῳ κακὰ φάρμακα φαρμὶ φυλάσσειν, 145
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαδοῖσα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν χαιροῖσα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλῃς,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέταν.
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
 Ἀστέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἀντυῖα νυκτὸς ὀπαδαί. 150

V. 140. Ὀλπαν.] Ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ
 ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις. Schol.

Εκ τῶν ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ Ζ, κ γ'.

35 **Η** Σ χροῖ[Ⓢ] ἀνί[Ⓢ]κ' ἐγώ τε κ' "Ευκριτ[Ⓢ] ἐς τὸν
"ΑΛΕΝΤΑ

"Ειρπομες ἐκ πόλι[Ⓢ]· σὺν κ' τρίτ[Ⓢ] ἄμμιν Ἀμύνλας.

Κ'ἔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἐδὲ το σᾶμα

40 Ἀμῖν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν ὁδίταν

"Εσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυθωνικὸν ἔυρομες ἄνδρα,

"Ωνομα μὲ Λυκίδαν, ἥς δ' αἰπόλ[Ⓢ]· ἐδὲ κέ τίς μιν

"Ηγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἔακει.

"Εκ μὲν γ' λασιόιο δασύτριχ[Ⓢ] εἶχε τράγοιο

Κνακὸν δέρμ' ὥμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·

45 Ἀμφὶ δέ οἱ γήθεσσι γέρων ἐσφίγλετο πέπλ[Ⓢ]

Ζωτῆρι πλοκεῶ· ροικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ

Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς

"Ομματι μεδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλες)

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,

50 Ἀνίκα δὴ κ' σαῦρ[Ⓢ] ὑφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,

"Ουδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλίδες ἠλαίνονται;

"Η μὲν δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τιν[Ⓢ] ἀτῶν

Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὥς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο

Πᾶσα λίθ[Ⓢ] πῶλαιοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖται.

Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψθην. Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες 20

"Εμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν

"Εν τ' ἀμνητῆρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει

"Αμέτε-

Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρισθ' ἐν
 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἧ γ' εἰταῖροι
 Ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι, 25
 Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γ' σφισι πίοις μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκρίθων ἀνεπλήρωσεν ἄλωαν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γ' ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἶψα)
 Βωκολιασδόμεσθ'· τάχ' ὥτερ' ἄλλον ὄνασσει.
 Καὶ γ' ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ἑόμα· κῆμ' ἐλέγοντι 30
 Πάντες αἰοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις ἐταχυπειδῆς,
 Οὐ δ' ἄν' ἐγάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ἔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδα· νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, ἔτε Φιλιππῶν,
 Αἰείδων· Βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλ' ἀδὺ γελάξας, 35
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, ἔνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαδείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔργον.
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντα,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιθες, ὅσοι ποτὶ Χῖον αἰοιδὸν 40
 Ἀντία κοκκυζόντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγ' ἄν μὲν, ὄρη φίλ', εἴ τοι ἀρέσκει
 Τῷ δ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασά.
 Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλό' ἐς Μιτυλάναν, 45
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότ' ὕγρα διώκη
 Κίματα, καὶ Ὀρίων ὅκ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη.
 Χ' ἀλκυόνες ἑορσεύντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
 σαι,

Τὸν τε νότον, τὸν τ' ἔυρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ
 Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρήσι ταί τε μάλιχα 50
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ παρ' ἑξ ἄλός ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζήμενῳ ἔς Μιτυλάναν
 Ὡρια πάντα γένοιτο, καὶ ἔυπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
 Κῆγ' ὡ τῆνο κατ' ἄμρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
 Ἡ καὶ λευκοίων γέφανον παρὶ κρατὰ φυλάττων, 55
 Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆς ἀφυξῶ,
 Παρ πυρὶ κεκλιμένῳ· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χ' αἰ γιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίῳ.
 Καὶ πόμαι μαλακῶς, μεμναμένῳ Ἀγεάνακίῳ, 60
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρίγα χεῖλ' ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρ' ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τὰς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 Χ' ὡς ὄρ' ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν, 65
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
 Εὐτε χιῶν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Ἄϊμον,
 Ἡ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
 Ἄσει δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ

V. 69. Τὶς αἰπόλ' καλούμεν Κομάτας, τῷ δεσπότητι θρέμμα-
 τα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας, ἔθνε συχνάκις ταῖς Μού-
 σαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτῷ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνα-
 κα ξυλίνην, περᾶζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῆσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλ-
 θόντων παραφερομένῳ καὶ ἀνέλας, ζῶντα μὲν αὐτὸν ἔφερε, πλήρη δὲ
 καὶ τὴν λάρνακα κηρίων. Schol.

Ζωὸν ἔοντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακλῖ· 70
 Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι·
 Ὅυνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κτὶ γόματ· χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὲ Κομάτα, τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόν-
 θεις,

Καὶ τὸ κατεκλᾶσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν 75
 Κηρία φερβόμεν·, ἔτ· ὥριον ἐξετέλεσας.
 Αἰδ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμι· ὠφελές ἦμες,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἀδὺ μελισσόμεν· καλακέκλισο, θεῖε Κομάτα. 80
 Χῶ μιν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' ἐ μετ' αὔ-
 θεις

Κῆγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμε δίδαξαν ἀν' ὥρεα βωκολέοντα
 Ἑσθλὰ, τὰ πε καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἀγαθὲ φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὧ τὸ γεραί-
 ρεν 85

Ἀρξέεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλ· ἐπλεο Μοῖσαις.
 Ὡ χαρίεις· Ἀμαρυλλί, τί μ' ἐκέτι τῷτο καὶ ἄντρον
 Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς
 Ἥ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμιν,
 Νύμφα, καὶ προγένει· Ἀπαγξαθαί με ποιησεῖς. 90
 Ἦνι δ' ἐ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τῆνῳδε καθεῖλον,
 Ὡ μ' ἐκέλευε καθελεῖν τυ· καὶ αὖριον ἀλλά τοι οἶσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχ· Αἰδε γενοίμαν

Ἄ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κιστὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν αἶ τὸ πυκάσδῃ. 95
 Νῦν ἔγνων τὸν Ἑρωτᾶ· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεχίνας
 Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὄσέον ἄχρις ἰάπτει.
 Ὡ τὸ καλὸν ποθοῦσα, τὸ πᾶν λίθη· ὦ κυάνοφρυ
 Νύμφα, πρόσπλυσάι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω· 100
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
 Τὸν γέφανον τίλαι με καλαυτικά λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγών, Ἀμψυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἑμπλέξας καλύκεσι καὶ εὐόδοις σελίνοις.
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσο·; ἔχ ὑπακέεις; 105
 Τὰν βαίταν ἀποδύς εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
 Ὡφ τὼς δύνῃως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ᾿ποθανω, τό γε μαν τεὸν αἰδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμαζάμενον πλατάγησεν, 110
 Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ πότι πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τίν δ' ἐ μέλει. Οὐκέτ' αἰείδω·
 Κεσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῆτο καὶ βρόχθοιο γένοιτο.

Τόσ' ἐφάμαν. Ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, αἰδὺ γε-
 λάσσας 115

Ὡς πάρε, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν ἡμεῖς.
 Χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἰρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Ἑυκριτὲς ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχ, ἐν τε βαθείαις
 N 2 Ἀδείας

- Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες, 120
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.
 Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κτ' κρατὸς δονέοντο
 Ἀιγαιοὶ πλελέαι τε τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόρῳρον κελεύουσδεν.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὄροδαμνίσιν αἰθαλίωνες 125
 Τέτλιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· αἱ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ακανθίδες, ἔτενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξεῖται παρὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισαι.
 Πάντ' ὥσδεν θέρεσθαι μάλα πίνουσιν, ὥσδε δ' ὀπάρης 130
 Ὀχναὶ μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλόδραϊσιν δὲ μάλα
 Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ὀρπακες βραβύλοισι καλαβρίδοντες ἔρασδε·
 Τετράενες δὲ πίδων ἀπολύετο κρατὸς ἀλειφαρ.
 Νύμφαι Καταλίδες Παρνασίον αἶψα ἔχοισαι, 135
 Ἀγὰ γέ παρ τοιόνδε Φόλῳ κτ' λαΐνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐτάσατο Χείρων·
 Ἀρὰ γέ παρ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπῳ
 Τὸν κρατερόν Πολύφαμον, ὃς ὥρεσι νᾶας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλῖα ποσσὶ χορεύσαι, 140
 Οἷον δὲ τόκα πᾶμα διεκρυνώσατε, Νύμφαι,
 Εὐμῶ παρ Δάματρός ἀλωάδης; ἅς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐδῖς ἐγὼ πᾶξαιμι μέγα πτύον· αἱ δὲ γελάσσαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα.

Ὑπόθεσις τῷ Ἐιδυλλίῳ ια΄.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτὸν τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα διὰ
 ὥδης. Προσδιιάλεσται ὃ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ
 γένει, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἑρατιστρατῆ, ἰατρῷ ὄντι καὶ αὐτὸς
 φέρεται ὃ καὶ τι ποιημάτων αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος
 πρὸς Θεόκριτον.

Κ Τ' Κ Λ Ω Ψ, Ἐιδύλλιον ια΄.

Οὐ Δ' ἔν ποτὶόν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὐτ' ἐγχιριστον, (ἐμὴν δοκεῖ) ἔτ' ἐπι-
 πασον,

Ἦ ταὶ Πιερίδες· κῆφον δέ τι τῷτο καὶ αἰδύ
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' εἰ ῥάδιον ἔστι.
 Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ κάλως, ἰατρὸν ἑόντα,
 Καί ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὕτω γὰρ ῥαίψα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ὠρχαῖος Πολύφαιμος, ὃς ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἄρτι γενειάσδων ᾧ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε
 Ἦρατο δ' ἔτι ῥόδοις, εἰ μάλοις, εἰδὲ κικίνοις,
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγέϊτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ οἷες ποτὶ τ' αὐλῖον αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλατείαν ἀείδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἰὶόν· κατετάκετο φυκιοέσεως,

Ἐξ

Ἐξ αἶς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκε, 15
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἶδε τοιαῦτα·

ὦ Λολυὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
 Λολυότερα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός, 20
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔτῳς, ὅκκα γλυκὺς ὕπνῳ ἔχη με,
 Ὀιχῇ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκκα γλυκὺς ὕπνῳ ἀνῇ με.
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρῶτον 25
 Ἡνδεις ἐμαῖ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
 Ἐξ ὄρεος δρέψαδς· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνδμον.
 Παύσαδς δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον ἐδέετι πῶ νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναι· τὴν δ' ἐ μέλει, ἐ μά Δί', ἐδέεν.

Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγεις. 30
 Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὧτος τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς, μία μακρά·
 Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ὕπεσι, πλατεῖα δὲ ρὶς ἐπὶ χεῖλῃ.
 Ἀλλ' αὐτὸς, τοιῶντος ἔων, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τέτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω 35
 Τυρὸς δ' ἐ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὁπώρῃ,
 Οὐ χεῖμωνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπαρχθεές αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὥς ἔτις ἐπίσμαι ὧδε Κυκλώπων,
 Τὴν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν αἰείδων,
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νεβρῶς 40

Πάσας μαινοφόρως, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκλων.
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς ἐδ' ἐν ἔλασσον·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἕα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξείς·

Ἐντὶ δάφναι τινεῖ, ἐντὶ ῥαδινὰι κυπάριστοι, 45

Ἐντὶ μέλας κισσός, ἐντ' ἄμπελ' ἃ γλυκύκαρπος·

Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἃ πολυδένδρε' Αἶνα

Λευκάς ἐκ χιόν', ποτὸν ἀμβρόσιον, ποροῖητι.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;

Ἄι δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεες, 50

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάμαλον πῦρ·

Καιόμην δ' ὑπὸ τεύκατιαν ψυχὰν ἀνεχοίμαν;

Ναὶ τὸν ἐν ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον ἐδ' ἐν.

ὦ μοι, ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἃ μάτηρ βράγχη' ἔχοντα,

Ὡς καλῆδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεύκατι ἐφίλασα, 55

Ἄι μὴ τὸ γόμα λῆς. ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,

Ἡ μάκων ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλάταγώνι ἔχοισαν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρει, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·

Ὡς' ἐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθῃς.

Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόσι νεῖν γε μαθεῖμαι, 60

Αἰκά τις σὺν ναὶ πλέων ξέν' ὧδ' ἀφίκηται·

Ὡς κεν ἴδω τί ποδ' ἀδ' οὐ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὑμῖν.

Ἐξένδοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενδοῖσα λάδοιο

(Ὡς τῶρ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμην) οἰκάδ' ἀπενθεῖν.

Ποιμαίνειν δ' ἐσέλοισ σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65

[V. 52, § 53.] *Hic Dant. Heinss. emendationem et interpretationem secuti sumus.*

Καὶ

Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τὰμισον δριμύϊαν ἐνεῖσα.

Ἄ μᾶτῃρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ.

Ἵδεν παῖ ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,

Καὶ ταῦτ', ἄμψ' ἐπ' ἄμψ' ὀρώσα με λεπλὸν εἶντα.

Φασὶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὰς πόδας ἀμφοτέρως μευ 70

Σφύσδεν' ὡς ἀνιάδῃ, ἐπεὶ κήγὼν ἀνιώμαι.

ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, παῖ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Ἄϊκ' ἐνθάδ' ἐν ταλάρῳ τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας

Τοῖς ἄρνέσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.

Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγέ' τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75

Ἐυρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.

Πολλαὶ συμπαῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,

Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὶ καὶ αὐταῖς ὑπακοίσω.

Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγὼν τίς φαίνομαι ἡμέε.

Οὕτω τοι Πολύφαμ' ἐποίμανεν τὸν ἔρωτα, 80

Μησιόδων' ῥᾶον δὲ διαγ', ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

ἙΛΕΝΗΣ ἘΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδυλλιον ιη'.

ΕΝ ποτ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,

Παρθενικαὶ θαλλόντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,

Πρόσδε ἱερογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐτάσαντο,

Δώδεκά ται πρᾶται πόλι', μέγα χρῆμα Λακωνῶν,

Ἀνίκα

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἄσπατὰν

5

Μιναγήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέΐδης υἱός·

Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλ' ἐγκροτέοισαι

Προσὶ παρ' ἱπλέκτοις, παρὶ δ' ἰαχε δῶμ' ὕμναιω.

Οὕτω δὴ προΐζα κατέδραδες, ὦ φίλε γαμβρέ;

Ἡ ῥά τις ἐσσί λίαν βαρυγένατος; ἢ ῥα φίλυπνον;

10

Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἐπινες, ὅτ' εἰς ἑνὴν κατεβάλλου;

Εὐθεὴν μὲν χρῆζοντα κατ' ἄραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,

Παῖδα δ' ἔαν σὺν παισὶ φιλοσόργω πάρα ματρὶ

Παῖσδ' ἐς βαδὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔναι, καὶ ἐς αἶψαν,

Κεῖς ἔτ' ἐξ ἔτε', Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἦδε.

15

Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπιαρεν ἐρχομένῳ τοι

Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὄλλοι ἀριστεῖς, ὥς ἀνύσαιο.

Μὲν ὃν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.

Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὥχετο χλαῖναν,

Ὅια Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ ἔδεμ' ἄλλα·

20

Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.

Ἀρμεν γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἥς δρ' ἔμ' αὐτὸς

Χρυσάμεναις ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώτῳ λοετροῖς,

Τετράκισ ἐξήκοντα κόραι, Σῆλυς νεολαία·

Τᾶν ἐδ' ἂν τις ἄμωμ', ἐπεὶ καὶ Ἑλένα παρὶσσην.

25

Ἀὖς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρότωπον,

Πότνια νυξ ὅτε λήγει, ἔαρ χειμῶν ἀνέντ',

Ὡδε καὶ ἡ χρύσεια Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἡμῖν,

Πῖερα, μεγάλα· ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμ' ἀρέρα,

Ἡ κάπῳ κυπάρισσ', ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππ'.

30

Ὡδε καὶ ἀρδύχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμ'.

Ο

οὐτέ

"Ουτέ τις ἐν τάλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
 "Οὐτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἥτριον ἰσῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
 "Οὐ μὰν ἔκιδάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι, 35
 "Αρτεμιν αἰείδοισα καὶ ευρύστερνον Ἀθάναν,
 "Ὡς Ἑλένα· τὰς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἴμεροι ἐντί.
 "Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 "Αμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψόμες, στεφάνως δρεφύμεναι αἰδὺ πνέοντας, 40
 Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθῆναι
 "Αρνες γειναμένας οἷμασὸν ποθέοισαι.
 Πρῶταί τοι στεφανὸν λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήτομεν ἐς πλατάνισον·
 Πρῶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπιδοῦ ὑγρὸν ἄλειψαρ 45
 Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον·
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριὼν τις
 Ἀγλινὴ) Δωριεῖ· Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν ἐμμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένδερε γαμβρέ.
 Λατῶ μὲν δοίῃ Λατῶ κροτορόφου ὕμνιν 50
 Εὐτεκνίην· Κύπρις δ' ἐστὶ Κύπρις ἴσον ἔραδι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δ' ἐκ Κρονίδας Ζεὺς ἀφθιτον ὄλβον,
 "Ὡς ἐξ εὐπατριδῶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἐνδη.
 "Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων στερνὸν φιλότητα πνέοντες
 Καὶ πότον· ἔγρεσθε δὲ πρὸς αἶψ' μή τι λαθῆσθε. 55
 Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ πρῶτα αἰδοῖς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχῶν ἔντριχα δειρήν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ ταῖς χαρεῖναις.

Εκ τῷ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ κέ.

Ηρακλῆς τὸν τῷ ἐν Νεμέῃ Λέοντι φόνον τῷ Φυλῇ ἐκδιδυ-
γῆται.

ΤΟ' Ν μὲν ἐμοὶ παρώτις τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Ἐυρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
 Ἀυτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρῳ ἐλὼν κοίλῃν τε φαρέτρῃν
 Ἰὼν ἐμπλεῖν, νεόμην· ἐτέρηφι δ' ἐβάκτρον
 Ἐυπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέῃ κοτίνοιο, 5
 Ἐυμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 Ἐυρών, σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ρίζης.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρον, ὅπῃ λῖς ἦεν, ἵκανον,
 Δὴ τότε τόξον ἐλὼν, σρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖν, παρὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶδαρ ἔβησα. 10
 Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπιάζον,
 Ἐμιν ἐσαθρήσαιμι, παρὸς γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι.
 Ἡματὶ ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ ἐδ' ὅπῃ ἵχνια τοιοῦτο
 Φρασθῆναι δυνάμην, ἐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδέ μιν ἀνδρῶπων τις ἦν ἐπὶ βεσὶ καὶ ἔργαις 15
 Φαινόμεναι σπορίμοιο δι' αὐλακῶν, ὅντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ σταδμῶν χλωρόν δέῃ εἶχεν ἕκαστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρῃ τανύφυλλον ἐρευνᾶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείειλῃ ἐξίχεν εἰς ἥν, 20
 Βεβρωκῶς κρεῖων τε καὶ αἵματ' ἀμφὶ δὲ χαίτας

Ἄυχμηρὰς πεπάλακτο φόνω, χαλεπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε γλώσση δὲ φιλιχμᾶτο γένειον.
 Ἀυτὰρ ἐγὰ δάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ρίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένῳ ὀππόδ' ἴκοιτο· 25
 Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντ' ἀριστερόν εἰς κενεῶνα
 Τηϊσίῳ, ὃ γδ' τι βέλ' διὰ σαρκὸς ὀλισθεν
 Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίη.
 Ἀυτὰρ ὁ κράτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι 30
 Σκεπτόμην, λαμυρὲς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷόν' ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτάσι' ἐκφυῖε χεῖρός.
 Μεσσηγυῖς δ' ἔβαλον ἑηθέων, ὅσι πνεύμον' ἔδρα·
 Ἀλλ' ὅδ' ὥς ἔπ' οὐ βύρσαν ἔδ' οὐ πολυώδυν' ἰός· 35
 Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μελλεσκον, ἀσώμεν' ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Ἄν' ἐρύειν· ὃ δέ μ' εἶδε φριγληνώμην ὅσσοις
 Θῆρ' ἄμοτ' μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν 40
 Οὐμῷ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχισ γένετ' ἥντε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντ' ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδρὶς ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπτησιν ἐρινεῷ εὐκεάτοιο, 45
 Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω,
 Τῷ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοι' ἐμινὸς
 Καμπτόμεν', τηλὲ δὲ μίῃ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ·

Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀδρό^α ἄλτο,
 Μαιμώνων χροὸς ἄσαι· ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα 50
 Χερὶ προεσχεδόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρης ὕψι αὔον αἰείρας,
 Ἥλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἑάξα
 Ἄυτ' ἐπὶ λασίῳ καρήατ' ἀγριελαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι, 55
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
 Νεύσ' ἄζων κεφαλῇ· παρὶ γὰρ σκότ' ὅσσε' οἱ ἄμφω
 Ἦλθε, βίη σειςθεντ' ἐν ὅτ' ἐώ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
 Νωσάμην, πρὶν αὖτις ὑπότροπον ἀμπνευσθῆναι, 60
 Ἀυχέν' ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα τροφθῆς,
 Ρίψας τόξον ἔραζε πολὺρραπτὴν τε φαρέτρην.
 Ἦγchon δ' ἐγκρατέως, τριβάρας σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
 Πρὸς δ' ἔδας πτέρνησι πόδας τρεπὼς ἐπίεζον 65
 Ουραῖας ἐπιβὰς. πλευρῆσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνουσα βραχιόνας, ὀρθὸν αἰείρας
 Ἀπνευστὸν· ψυχὴν δ' ἐπελῶριον ἔλλαβεν ἄδης.
 Οὗτός τοι Νεμέε γενετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὀλεσθῆναι,
 Πολλὰ πᾶρ' μῆλοισι καὶ ἀνδράσι πῆματα θέντ'. 70

Ε Κ

Β Γ Ω Ν Ο Σ Σ Μ Υ Ρ Ν Α Ϊ Ο Υ.

Εκ τῆς Ἐπιτάφιοι τοῦ Ἀδωνιδος.

Ἄ **Ι** ΑΪ Ζ Ω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
 Κεῖται καλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὥρεσι, μὴρὸν ὀδόντι
 Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ
 Λεπτὸν ἀποφύχων· τὸ δ' εἰς μέλαν εἵβεται αἷμα
 Χιονέας κάτα σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ, 5
 Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλε· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
 Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
 Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώντ' ἀρέσκει·
 Ἀλλ' ἐκ εἶδεν Ἀδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
 Ἄι αἰ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

Ὡς ἰδέν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδ' ἄσχετον ἔλκε',
 Ὡς ἰδε φοίνιον αἶμα μῦραινομένῳ πέρι μηρῶ,
 Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἀδωνι,
 Δύσποτμε μεῖνον Ἀδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
 Ὡς σε ὠριπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω. 15

Ἐγρεο τυτθὸν Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
 Τοσῶτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·

Ἀχρὺς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κείς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τεὸν ρέυσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τῷτο φυλάξω 20

Ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
 Φεύγεις μακρόν Ἀδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
 Καὶ τυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
 Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ εὐδύναμαί σε διώκειν.

Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐοσὶ γὰρ αὐτὰ 25
 Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σέ καταρρεῖ.

Θνάσκες, ὦ τριπτόθατε· πτόθ' δέ μοι ὡς ἄναρ ἔπλη.
 Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὀλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσῶτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;

Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες· 30

Ἄι αἰ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Δάκρυον ἃ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσον Ἀδωνις

Ἄιμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·

Ἄιμα ῥόδον τίκτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Ἄιαζω τὸν Ἀδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις. 35

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·

Ἐστ' ἀγαθὰ ξιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα·

Λέκτρον

Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὺν τόδε νεκρὸς Ἀδωνις·
Καὶ νέκυσ ὦν καλὸς ἐστὶ, καλὸς νέκυσ ὅσα καθεύδων.

Κέκλιται ἄβρὸς Ἀδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν· 40

Ἀμφὶ δὲ μιν κλαίοντες ἀναγενάχουσιν Ἑρωτες,

Κεράμιοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. χυῖ μὲν οἷσ' ὡς,

Ὅς δ' ἐπὶ πόξον ἔβαιν', ὅς δ' εὐπτερον ἄγε φαρέτρην·

Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδ', ὅς δ' ἐλέησι

Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λείπει· 45

Ὅς δ' ὀπίσθεν πτερύγεσιν ἀναφύχει τὸν Ἀδωνιν.

Ἀυτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.

Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναι',

Καὶ γέφ' ἐξεπέτασε γαμήλιον· ἐκέτι δ' Ὑμᾶν,

Ὑμᾶν ἐκέτ' αἰδόμενον μέλος, ἄδεται αἰ' αἰ'· 50

Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο,

Καὶ μιν ἐπαείδουσιν· ὃ δ' ἐσφισιν ἐκ ἐπακχέει,

Ὅου μὲν ἐκ ἐθέλει, κῶρα δ' ἐκ μιν ἐκ ἀπολύει.

Ε Κ

Μ Ο Σ Χ Ο Υ.

Εκ τῆ Ἐπιτάφιοι Βίωνος.

" **Α**ΡΧΕΤΕ Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἀδόνες αἱ πυκινόισιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
 Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγείλατε τᾶς Ἀρεθόσας,
 Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ Βωκόλῃ, ὅτι σὺν αὐτῷ
 Καὶ τὸ μέλῃ τέθνακε, καὶ ὥλετο Δωρὶς αἰεὶ δά. 5

" Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κεῖν ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμι ἐκέτι μέλπει,
 Ὅυκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμην ἄδει·
 Ἀλλὰ παρὰ Πλευτῇ μέλῃ λήθαιον αἰεῖ δει.

" Ὡρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταῦροις 10
 Ρ Πλα-

Πλαζόμεναι γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι νέμειδς.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι.

Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,

Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·

Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅτι σιωπῇ, 15

Κεκέτι μιμνῆται τὰ σὰ χεῖλεα· σᾶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνδρα πάντ' ἐμαράνθη·

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι.

Τίς ποτε σᾶ σύριγγι μελίσσεται, ὦ τριπόδατε;

Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσσει γόμα; τίς θρασὺς
ἔτως; 20

Εἰσέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.

Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκειτ' αἰιδάς.

Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κακείνῃ ἐρεῖσαι

Τὸ γόμα δειμαῖνοι, μὴ δευτέρα σεῖο φέρηται.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι. 25

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ τὸν μέλῃ, ἂν ποκ' ἑτερπες

Ἐξομένα παρὶ σεῖο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης.

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν

Ἄκαλὰ Γαλάτεια. σέ δ' ἀπὸν ἀπέβλεπεν ἄλμας·

Καὶ νῦν λασαργὴν τῷ κύμαϊ, ἐν φαρμάδοισιν 30

Ἐξετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι.

Πάντά τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρέντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων·

Καὶ συγνὸν παρὶ σῆμα τέον κλαίεσιν Ἑρωτες, 35

Ἄ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα

Τὸ

Τὸ πρῶτον τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.

Τὸτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος·
Τὸτο, Μέλι, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶτον τοι Ὀμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν γόμα· καί σε λέ-
γοντι

40

Μύρεσθ' καλὸν υἷα πολυκλαύτοισι ῥέεθροις,
Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Ἰτιά δακρύεις, αἰνῶ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκη.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὅς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τας Ἀρεΐδας. 45
Χῶ μὲν Τυνδαρείοιο καλὰν αἶσε θυγατέρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖν δ' ἐπολέμεις, ἐδάκρυα, Πᾶνα δ' ἐμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰείδων ἐνόμει,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε, 50
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἑρωτα
Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεσε τὴν Ἀφροδίτην.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, Σπηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄττα πάντα·
Ἄσκη μὲν γοᾷ σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο· 55
Πίνδαρον ἐποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὕλαι·
Ἄυ τοσον Ἀλκαίῳ πέρι μύσατο Λέσβος ἐρυμνά·
Οὐδὲ τόσον τὸν αἰδον ἐμύσατο Κήϊον ἄττα·
Σὲ πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρ· ἀντὶ δὲ Σαπ-
φῆς

Ἐισέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα, 60

* * * *

P 2

Ἐν

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἀυσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλῳ, εἴ ξένῳ ᾠδᾶς
 Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαιο σείῳ μαθητᾶς,
 Κλαρονόμῳ μῶσας τᾶς Δωρίδ' ἄμμε γεραίρων.
 Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας αἰοιδᾶν, 65
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεῳ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Αἱ αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὶ κτ' κᾶπον ὀλῶνται,
 Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς ἔλῳ ἀνηθον,
 Ὑψερὸν αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτ' ἄλλο φύοντι.
 Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες, 70
 Ὅππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλῃ.
 Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένῳ ἔσσει ἐν γᾷ.
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεῳ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν τόμα, φάρμακον εἶδες. 75
 Πῶς τεῦ τοῖς χεῖλεσι ποτέδραμε, καὶ ἐγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσούτον ἀνάμερ', ἢ κεράων τοι,
 Ἡ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἐκφυγεν ὦδ' ἄν;
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεῳ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ δίκαια κίχες πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε 80

V. 61. Ἐν δὲ Συρακοσίοισι.]

Ante hunc versum desunt pauca. Sex sequentes versus supplevisse dicitur Marcus Musurus Cretensis: nonnulli autem ipsius Moschi esse existimant.

Πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει τόμα βωκολιαδαί
 Ἐκ Μοισῶν, σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντῳ.
 Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμου κλέῳ, ἐν δὲ Κύδωσιν,
 Ὅ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὁμματι παῖδρὸς ἰδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων ῥέει· ἔν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρηγεῖ παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς.

Δακρυ-

Δακρυχέων τεόν ὄϊτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμην δέ,
 ὣς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάγταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσ-
 σεύ·

ὣς πάρος Ἀλκείδης· κῆγ' ὠτάχ' ἄν ἐς δόμον ἦλθον

Πλατέ, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλατῆϊ μελίσδεις,

ὣς ἂν ἀκυσταίμην τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ κῶρα

85

Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ αἶδ' ὅτι βωκολιάσδευ·

Κακείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν

Αἰόσι, καὶ μέλ' ἦδε τό Δώριον· ἔκ ἀγέραςτος

Ἑσείδ' ἅ μολπάχ' ὥς Ὀρφεὺς πρόσθεν ἔδωκεν

Ἀδέα φορμίζοντι παλίσυτον Ἑυρυδίκειαν,

90

Καί σε, Βίων, πεμφεῖ τοῖς ὥρεσιν· εἰ δέ τι κῆγ' ὦν

Συρίσδεν δυνάμην, παρὰ Πλατέϊ καὶ αὐτὸς αἶδον.

Ε Κ

Μ Ο Υ Σ Α Ϊ Ο Υ.

Εκ τῶν κατ' ἩΡΩ' καὶ ΛΕ' ΑΝΔΡΟΝ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότῃⓈ ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
 Κρυπίαδιη τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθερείη.
 Ἄλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἐδ' ἐπὶ δηρὸν
 Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμνυαίων.
 Ἄλλ', ὅτε παχνήνιⓈ ἐπήλυθε χεῖμαίⓈ ὤρη
 Φρικαλέας δονέεσσα πολυτροφάλιγδας ἀέλλας,
 Βένδεα δ' ἀσκήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
 Χειμέριοι πνεύοντες αἰεὶ συφέλιζον αἷται,
 Λαίλαπι μαρίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δέ,
 Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθᾶδι χέρσῳ
 Χειμερινὴν καὶ ἄπιτον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
 Ἄλλ' ἢ χειμερίης σε φόβⓈ κατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορίῃ δέ σε πύργε,

Ἦθᾶδα

Ἦθάδα σημαίνοντα φασφορίην ὑμυαίων,
 Μαινομήνης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης, 15
 Νηλεὺς καὶ ἄπιτος. ὄφελε δὲ δύσμορος Ἡρῶ,
 Χείματ' ἰσαμένοιο, μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
 Μικέτ' ἀναπλομένη μινυάριον ἀγέεα λέκτρων.
 Ἀλλὰ πόθ' καὶ μοῖρα βιήσατο. θελγομένη δὲ
 Μοιράων ἀνέβαινε καὶ ἐκέτι δαλὸν Ἑρώτων. 20

Νῦξ ἦν, εὔτε μάλιστα βαρυπνεύοντες αἴηται,
 Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἴηται,
 Ἀδρόον ἐμπίπλωσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Δὴ τότε Λεάνδρος ὥρ' ἐδήμον' ἐλπίδι νύμφης
 Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσίῳ ἐπὶ νύτων. 25

Ἦδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
 Αἰθέρι μίσγετο πόντῳ· ἀνέγχετο πάντοθεν ἡχὴ
 Μαρναμένων ἀνέμων· ζεφύρω δ' ἀντεπνεεν εὐρ,
 Καὶ νότ' ἐς βορέην μεγάλας ἀφῆκεν ἀπειλὰς,
 Καὶ κτύπ' ἦν ἀλίας ἐρισμαράγοιο θαλάσσης. 30

Ἀινοπαθῆς δὲ Λεάνδρ' ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
 Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσίην Ἀφροδίτην,
 Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
 Ἀττίδ' ἐβόρεην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
 Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἀρηγεν· Ἔρως δ' ἐκ ἤρκεσε Μοίρας. 35

Πάντοσε δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματ' ὁρμῇ
 Τυπτόμεν' πεφόρητο· ποδῶν δὲ οἱ ὤκλασεν ὁρμῇ,
 Καὶ σθέν' ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
 Πολλὴ δ' αὐτόματ' χύσις ὕδατ' ἔρρεε λαιμῷ,
 Καὶ ποτὸν ἀχρηΐστον ἀμαιμακέτω πῖεν ἄλμης· 40

Καὶ

Καὶ δὴ λύχνον ἄπιτον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἡ δ' ἔτι δηδύνοντο ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς
Ἰστατο, κυμαίνεσθαι πολυκλαύτοιςι μερίμναις.
Ἦλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίον Ἡρῶν 45
Πάντοθι δ' ὄμμα τίτταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα Σαλάσσης,
Ἐἰ περ ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην
Λύχνης σθεννυμφοιο. Παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέον ῥήξασα παρὶ τήδεσσι χιτῶνα, 50
Ῥοιζήδ' ὃν προκάρηντο ἀπ' ἡλιβάτῃ πέσε πύργου.

Καδδ' Ἡρῶ τέθνηκε σὺν ολλυμένῳ παρακοίτῃ
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ παρ' ὀλέθρῳ.

Ἐκ τῶν τῷ ΤΥΡΤΑΪΟΥ.

ΜΕΧΡΙΣ τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἀλχιμον ἔξετε
θυμὸν,

ὦ νέοι; ἐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιφρικτίονας,
ὦδε λήην μεδίεντες; ὃν εἰρήνη δὲ δοκεῖτε
Ἡδὲ ἀτὰρ πόλεμον γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
Ἀλλ' Ἡράκλῃ γὰρ ἀνίκητον γέν' ἐστ' 5

Θαρσεῖτ', ἔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε.

Ἰσὺς

Ἴθυσ δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω.
 Ἀργαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
 Ἄνδρὸς φεύγοντ' ἀπὸ δῆϊο πολέμου. 10
 Αἰσχροὺς δ' ἐπὶ νέκυς κατακείμεν' ἐν κονίῃσι
 Νῶτον ὅπισθ' αἰχμῇ δ' αὖτ' ἐληλαμένον.
 Ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μένεται ποσὶν ἀμφοτέροισι
 Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χειρὶ δ' ὀδῶσι δακνών·
 Μηρὸς τε κνήμας τε καὶ τὰς τε γόνας καὶ ὤμους 15
 Ἀσπίδ' εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
 Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τιναστέτω ὄβριμον ἔγχος,
 Κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 Ἐρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζων,
 Μὴδ' ἐκτὸς βελέων ἐξάτω ἀσπίδ' ἔχων. 20
 Ἀλλὰ τις ἔγυς εἰς αὐτοσχεδρὸν ἔγχρ' μακρῷ
 Ἥ ξίφει ἐτάζων δῆϊον ἄνδρ' ἐλετω.
 Καὶ πόδα παρ ποδὶ δαίς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
 Καὶ γόνα γόνα πεπαλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω, 25
 Ἥ ξίφος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 Ὃς δὲ κεν ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 Ἄστυ τε καὶ λαὸς καὶ πατέρ' εὐκλείσας·
 Πολλὰ διὰ γέροντο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
 Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένους· 30
 Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ γέροντες,
 Ἀργαλέω δὲ πότῳ πᾶσα κέκηδε πύλις.
 Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνδράποισι ἀρίσημοι,
 Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.

Εκ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ,

Ἐν ΔΙΟΝΥΣΙΩ περὶ συνθ. Juxta editionem
Jac. Uptoni.

Διὰ πελάγους φερομένη Δανάη τὰς ἑαυτῆς ἐπὶ τῇ Περσέως τύχῃς
ἀποδύρεται.

ὍΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέῳ ἄνεμος
Βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα
Δείματι ἔρειπεν· οὐτ' ἀδιάνταισι
Παρεαῖς, ἀμφὶ τε Περσεῖ βάλλε
Φίλαν χέρα, εἰπέν τε “ ὦ τέκος,
“ Οἷόν ἔχω πόνον! σὺ δ' ἄωτεις, γαλαθηνῶ τ'
“ Ἦτορ κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
“ Χαλχεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,

5

V. 6. Ἀωτεῖς.] Dulcem som-
num carpis. vox Hom. Hoc con-
juncturâ feliciter affectus est Casau-
bonus, pro αὐτε.

V. 8. Νυκτιλαμπεῖ.] Hanc vo-
cem Sylburgius cum δώματι con-

nectit: domo, cui nox sola illucet,
idque tenebrosa. Nec malè, ut vi-
detur. a quibusdam verò hæc vox ad
Lunam, seu cognomen, refertur, ut
quæ idem sit quod Horatii Nocti-
luca.

“ Κυάνεω

- “ Κυανέῳ τε δνόφῳ. Τὸ δ’ αἰαλέαν
 “ Ὑπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν 10
 “ Παριόντ’ κύματ’ οὐκ ἀλέγεις,
 “ Ὅσδ’ ἀνέμου φθύγων, πορφυρέα
 “ Κείμεν’ ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
 “ Ἐι δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
 “ Καὶ κέν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν 15
 “ Ὑπείχες οὐας. Κέλομαι, εὔδε, βρέφ’,
 “ Εὐδέτω δὲ πόντ’, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
 “ Ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
 “ Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο. ὅ, τι δὴ Σαρσαλέον
 “ Ἐπ’, εὐχομαι τεκνόφῳ δίκας μοι. — 20

* * * * *

V. 16. [Εὔδε βρέφ’.] Hæc consopire solebant Ita apud Theophrastum non multum videntur abluere a pænitentiis istis, quibus matres infantulos adblanditur :

“Ευδετ’ ἐμὰ βρέφ’ ἀγλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·

“Ευδετ’ ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶν, εὐσοα τέκνα,

“Ὀλβιοὶ εὐνάζοισθε, καὶ Ὀλβιοὶ αὖ ἴκοισθε.

Quibus sane versibus nihil unquam dulcius aut amœnlius. Upton.

Εκ τῆς ΣΑΠΦΟΥΣ, ἐν ΛΟΓΓΙΝΩ.

Φαίνεται μοι κῆν' ἴσ' θεοῖσιν
 "Εμμεν' ὠνῆρ, ὅτις ἐναντί' τοι
 Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνού-
 σας ὑπακούει.

Καὶ γελαῖς ἱμερόεν· τό μοι ῥ' μὰν
 Καρδίαν ἐν γήθεσιν ἐπτόασεν·
 Ως γ' εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶς
 Οὐδεν' ἔτ' εἶκει,

V. 7. *Vox Βροχέως.*] *Aeolicè* dicitur pro βραχέως; & videtur idem hic significare, quod ἐν βραχέῃ repente. *Pearcius.*

V. 9. *Καμμέν.*] Dicitur *Aeolicè* pro κατὰ μὲν, ita ut κατὰ conjungatur cum ἔαζε. *Pearcius. Vos-*

fius in observat. ad Catullum, f. 113. legit γλῶσσα σέσιζε. Ceterum videtur Lucretius legisse ἔαζε, qui illud per infringi linguam interpretatus sit in iis versibus, qui hui respiciunt:

Sudores itaque & pallorem existere toto
 Corpore, & infringi linguam, vocemque aboriri,
 Caligare oculos, sonere aures, succidere artus.

De Rerum Nat. Lib 3. V. 155:

Αλλὰ

Αλλὰ καμμέν γλῶσσα ἔαγε· λεπτὸν δ'

Ἄυτικά χρωῖ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·

10

Οππάτεοσιν δ' οὔδ' ἐν ὄρημ', ἐπιρρόμ-

βεῦσι δ' ἀκούε·

Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρώμῳ δέ

Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δ' ἐποίας

Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πίδ' εὔσιν

15

Φαίνομαι ἄπνους.

V. 10. Per vocem πῦρ intelligendus est is ignis, qui colorem rubrum in iis, qui re aliqua afficiuntur, efficit: eam enim per ἐρύθημα πυρῶδες explicat Plutarchus in Demetrio Poliorc. ubi dicit Antiocho ægrotanti fuisse omnia signa, quæ in sua Ode Sappho notarat; Et ex his Medicum reperisse, eum non alio morbo, quam amore, laborasse. Pearsonius.

V. 11. Οππατ.] *Aeol. pro ὄματ.*

V. 12. Ἀκούε.] *Aeol. pro ἀκούει.*

V. 14. Ἀγρεῖ] *Aeol. pro αἰρεῖ. Χλωροτ. χλωρὸς ita viridis, ut referat colorem herbarum foliorumque flavescentium.*

V. 15. Τεθνάκην.] *Aeol. pro τεθνάναι. Et 'πίδ' εὔσιν pro ἐπιδεύσειν, quod pro ἐπιδείξειν.*

ΣΑΠΦΟΥΣ ᾠσμα εἰς ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ. ἐκ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ περὶ συνθ. Edit. UPTON.

ΠΟικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
Παῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίασι δάμνα
Πότνια θυμόν.

Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἰποκα κατερῶτα 5
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἰοῖσα πολλύ.
Ἐκλυες, πατρός δὲ δόμον λιπῶσα
Χρύσειον ἦλθες,

Ἄρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἄγον 10
Ὠκέες τρουθοὶ περὶ γᾶς μελάινας,
Πυκνὰ δινῶντες πτερ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Αἰψ' ἀλλ' ἐξίκοντο. Τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἦρέ, ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅτι 15
Δήν τε κάλημμι

V. 5. Τυῖδε.] *Aeol. pro τῆδε.*
ib. κατερῶτα Aeol. pro καὶ ἐτερώθε.

V. 11. Δινῶντες] *Aeol. pro δι-*
νοῦντες. ibid. ὠραν' pro οὐρανῶ.
V. 16. Τε *pro σε.*

Κ' ὅτ' ἔμῳ μάλιστ' αὖτε γένεσθαι
 Μαινόλα θυμῷ τίνα δ' αὖτε πειθη-
 μι σαγήνευσαν φιλότητα· Τίς σ', ὦ
 Σαπφῶι, ἀδικῇ; 20

Καὶ γὰρ εἰ φεύγῃ, ταχέως διώξει·
 Ἄι δ' ἔδωρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
 Ἄι δ' ἔμῳ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
 Ἥ οὐκ ἐθέλλοις.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δ' ἔλυσον 25
 Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσα δέ μοι τελέεσαι
 Θῦμα ἰμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
 Σύμμαχ' ἔσσο.

V. 19. Σαγήνευσαν] *Idem quod*
 σαγηνέουσας *irretientem.*

V. 24. Ἐθέλλοις.] *Aeol. pro ἐθέ-*
λοις.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠ. Α΄.

Ἱερῶνι ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ Κελητι.

Hæc Ode in laudem Hieronis Regis Syracusanorum, qui in Olympicis vicerat, est conscripta. Eundem prædicat a Justitia, Sapientia, Musices peritia. Præterea equum, quo victoriam retulit, & locum, ubi Olympica certamina agebantur, celebrat. Ab eo loco, nimirum Peloponneso, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo & Pelope fabulam; unde ad Hieronem regressus, felicitatem, quæ sequitur Olympionicas, proponit. Postremo, concludit hanc Odam voto; ut Deus gloriam & dignitatem regiam Hieroni tueatur, & Poetam in studio celebrandi videret conservet.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
 χρυσός, αἰδόμενον πῦρ
 ἄτε διαπρέπει νύ-
 κτ', μεγάνορ· ἔξοχα πλέτου·
 εἰ δ' ἄεθλα γαρεύει
 ἔλδεαι φίλον ἦτορ,
 μηκέτ' ἀλίε σκόπει

ἀλλὰ

ἄλλο θαλπνότερον
 ἐν ἡμέρᾳ φαεινὸν ἄγρον,
 ἑρήμας δι' αἰθέρα.
 μήδ' Ολυμπίας ἀγῶνα
 φέρτερον αὐδάσομεν·
 ὅθεν ὁ πολύφατος
 ὕμνος ἀμφιβάλλεται
 σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν
 Κρόνῳ παῖδ', ἐς ἀφνεῖαν ἰκομένεσ
 μάκαιραν Ἰέρων ἐτίαν·

ἀντιστροφή α. κώλων ιζ'.

ἑμιζεῖον ὅς ἀμφέπει
 σκαῖπτον ἐν πολυμάλῳ
 Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
 κορυφὰς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν·
 ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
 μουσικᾶς ἐν αἴῳ,
 οἷα παίζομεν φίλαν
 ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
 τράπεζαν. Ἀλλὰ Δωρίαν ἅ-
 ποδὸ φόρμιγγα πασάλου
 λαμβαν', εἴτι τοι Πίσας τέ
 καὶ * Φερενίκου χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκυτά-

* Ὅνομα τῷ νικήσαντι ἵππῳ. Schol.

ταῖς ἔθηκε φροντίσιν·
 ὅτε παρ' Αλφεῶ σῦτο, δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην

ἐπὶ δὲ α. κώλων ιγ'.

Συρακόσιον, ἵπποχάρμαν
 βασιλῆα. Λάμπει
 δὲ οἱ κλέε παρ' εὐάνορι Λυδῷ
 Πέλοπ' ἀποικίᾳ· τῷ μεγασθενῆς
 ἐράσαστο γαιάοχ' Ποσειδῶν,
 ἐπεὶ νιν καθαρῷ λέβητι ἔξελεν
 Κλωθῶν, ἐλέφαντι φαίδιμον
 ὦμον κεκαδμένον.
 Ἡ θαύματα πολλὰ,
 καὶ περ τι καὶ βροτῶν φρένας,
 ὑπὲρ τὸν ἀληθεῖ λόγον
 δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
 ἐξαπατῶντι μῦθοι·

εὐροπὴ β'. κώλων ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τέυ-
 χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
 ἐπιφέρεισα τιμὰν,
 καὶ ἅπιστα ἐμήσατο πιστὸν
 ἔμμεναι τὸ πολλὰκίς.
 ἀμέγαι δ' ἐπίλοιποι,

μάρτυρες

μάρτυρες σοφώτατοι.

Εστὶ δ' ἀνδρὶ φάμεν
 εἰκὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
 λα' μείων γδ αἰτία.

Τὶ ἐ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
 α προτέρων, φθέγγομαι,
 ὅπῳτ' ἐκάλεσε πα-
 τὴρ τὸν εὐνομώτατον
 ἐς ἔρανον, φίλαν τε * Σίπυλον,
 ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δειῖπνα παρέχων,
 τότε Ἀγλαοτρίαναν ἀρπάσαι,

ἀντιτροφή ε'. κώλων ιζ'.

δαμέντα φρένας ἡμέρω,
 χρυσέαισιν τ' ἀν' ἵπποις
 ὕπατον εὐρυτίμῳ
 ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι
 ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 ἦλθε καὶ Γανυμήδης
 Ζηνὶ τῷτ' ἐπὶ χρέεῳ.
 ὥς δ' ἄφαντ' ἔπε-
 λες, ἐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶτες ἄγχον·
 ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
 κα φθονερῶν γητόνων,
 ὕδατ' ὅτι τε πυ-

* Οἱ μὲν πόλεως ὄνομα. οἱ δὲ ὄρ' περὶ τὴν Λυδίαν. Schol.

ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμᾶν
 μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 τραπέζαισί τ' ἀμφιδεύτατα κ₃εῶν
 σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

ἐπὶ δὸς β'. κάλων ιγ'.

Εμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
 μακάρων τιν' εἰπεῖν.
 ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
 θαρινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν-
 δρα θνατὸν Ολύμπῳ σκοποὶ ἐτίμα-
 σαν, ἦν Τάνταλος ἔτ₃. ἀλλὰ γὰρ κατα-
 πέψαι μέγαν ὄλβον ἐκ ἐδυ-
 νάσθη· κόρῳ δ' ἔλεν
 ἄταν ὑπέροπλον,
 τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
 σε, καρτερὸν αὐτᾶ λίθον,
 τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
 εὐφροσύνας ἀλᾶται.

εὐφρογὴ γ'. κάλων ιζ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
 τῶτον, ἐμπεδόμοχθον

μετὰ * τριῶν τέταρτον
 πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
 ἀλίκεας συμπόταις
 ἱέκταρ ἀμβροσίαν τε
 δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
 θέσαν· εἰ δ' ἔθεόν
 αἰνὴρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
 μεν ἔρδων, ἀμαρτάνει.
 τένεκα προῆκαν υἱὸν
 ἀθάνατοί οἱ πάλιν
 μετὰ τὸ ταχύποτμον
 αὖτις ἀνέρων ἔθνος·
 πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυάν
 λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
 ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον,

ἀντιστροφή γ'. κώλων ιζ'.

† Πισάτα παρὰ πατρός εὐ-
 δοξον Ἰπποδάμειαν
 σχεδέμεν. ἄγχι δ' ἔλθῶν
 πολιαῖς ἀλὸς οἶον ἐν ὄρφνα,
 ἄπυεν βαρύκτυπον

* Ἡ ὅτι ἐν ἄδῳ μετὰ τριῶν τέταρτον κολάζεται, Σισύφου, Τι-
 τυῦ, καὶ Ἰξίωνος· ἢ ὅτι μετὰ τρι-
 ῶν, τῶν πεινῆν, διψῆν, ἐσθάναι, τέταρτον πόνον τέτον ἔχει, τὸ
 τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Schol. Ex
 his Schol. interpretationibus postero-
 rem Editores Oxoniens. secuti sunt.
 † Τῷ Ὀινουάδῳ τῆς Πίσσης βα-
 σιλεύοντι. Schol.

Εὐτρίαιναν·

Εὐτρίαιναν· ὅδ' αὐτᾶ
 παρ' πρὸς σχεδὸν φάνη.
 τῷ μὲν εἶπε· ' φίλι-
 ' α δ' ὄρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι
 ' Ποσείδαον ἐς χάριν
 ' τέλλεται, πέδασον ἔγχ^ο
 ' Οἰνομάε χαλκεόν·
 ' ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
 ' των πόρευσον ἄρμάτων
 ' ἐς Ἀλιν, κράτῃ δὲ πέλασσον,
 ' ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
 ' ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

ἐπὶ δὸς γ'. κάλαν ἰγ'.

' Συστρός. Ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 ' ν^ο ἀναλκιν ἐ φώ-
 ' τα λαμβάνῃ. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκη,
 ' τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 ' κατῆμεν^ο ἔφοι μάταν, ἀπάντων
 ' καλῶν ἄμμορ^ο; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἔτοσ' ἰ
 ' ἄδελός γ' ὑποκείσεται· τὸ δὲ
 ' πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
 ' Ὡς ἐννεπεν· ἐδ' ἂ-
 κράντοισ ἐφάφατ' ὦν ἐπεσ-
 σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Θεός,
 ' ἔδωκεν δίδφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ-
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

στροφὴ δ'. κώλων ιζ'.

Ἔλεν δ' Οἰνομάῃς βίαν,
 παρθένον τε σύνευνον·
 τέκε δ' ἐλαγέτας ἕξ
 ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱός.
 νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 ἀγλαῖσι μέμικται,
 Αλφεῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 τύμβον ἀμφίπολον
 ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
 ρὰ βωμῷ. Τὸ δ' ἐκλέ-
 τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ο-
 λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
 Πέλοπ', ἵνα ταχυ-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 ἀχμαί τ' ἰσχύ' ὁρρασίπονοι.
 ὁ νικῶν δέ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοντον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

ἀντιστροφὴ δ'. κώλων ιζ'.

ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἄ-
 εὶ παρ' ἀμέρον ἑσλόν,
 ὕπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶν. Ἐμὲ δ' ἐξεφανώσαι
 κείνον ἵππικῶν νόμῳ
 Αἰοληΐδι μολπῇ

χρη.

χρή. Πέποιθα δὲ ξέγον
 μή τιν' ἀμφοτέρα
 καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κυριώτερον,
 τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς ἐπίτροπος ἔ-
 ὤν, τεαῖσι μῆδεται,
 ἔχων τῷτο κῆδος, Ἰέρων,
 μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

ἐπωδὸς δ'. κώλων ιγ'.

σὺν ἄρματι δοῶ κλείξεν,
 ἐπὶ κερρον εὐρών
 ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἔλθων
 * Κρόνιον. Ἐμοὶ μὲν ἂν μοῖσα καρτερά-
 ταιον βέλῃ ἀλκᾷ τρέφει. ἐπὶ ἄλλοι-
 σι δ' ἄλλοι μέγῃλοι· τὸ δ' ἔσχαλον, κορυ-
 φῶται βασιλεῦσι. Μηκέτι
 πάπταινε πόρσιον.
 εἴη σέ τε τῷτον
 ἰψὸν χρόνον πατεῖν, ἐμὲ

* Τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον *Lycorh. de Olymp. certamine*, Κρό-
 τῆς Πίσσης. *Schol. Unde apud* νου παρ' αἰπὺν ὄχθον. *Lyc. v. 24.*

τε τοῖσάδε νικαφόροις
 ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' ἑλ-
 λανας ἔοντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. Β΄.

Θηρώνι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ Αρματι.

*Laudatur Theron Agrigentinus Tyrannus, à victoriâ quam quadri-
 jugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitia, liberalitate,
 fortitudine, & majorum claritudine: quorum fortunam occasione
 sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Inonem, Peleum,
 Achillem, aliosque intertextit: atque obiter loca Beatorum, &
 Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui
 carminis, & Theronis liberalitatis laude.*

γραφὴ δ. κώλων ιδ'.

Ναξιφόμιγες ὕμνοι
 τίνα θεόν, τίν' ἥρωα,
 τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 ἦτοι Πίσσα μὲν Διὸς·
 Ολυμπιάδα δ' ἔτα-
 σεν Ἡρακλῆς,
 * ἀκρόθινα πολέμου·

* Πρὸς Ἀυγέαν πολεμίσας τὸν τῶν λαζύρων προσαλαβῶν, ἔκτισε
 Ἡλιδ' ὅτι τύραννον καὶ νικήσας, ἐκ τὸν ἀγῶνα. *Schol.*
 τῆς λαζυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς

S

Θήρωνα

Θήρωνα δὲ τείραορίας
 ἔνεκα νικαφόρου
 γελωνητέον ὀπί,
 δίκαιον ξένον,
 ἔρεισμ' Ἀκράγαντ',
 εὐωνύμων τε πατέρων
 ἄωτον, ὀρθόπολιν·

ἀντιστροφή α'. κώλων 18'.

καμώντες οἱ πολλὰ θυμῷ,
 ἱερὸν ἔσχον οἶκημα
 ποταμῷ, Σικελίας τ' ἔσαν
 ὀφθαλμὸς· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμ', πλοῦτόν
 τε καὶ χάριν ἄγων,
 γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἄλλ' ὦ Κρόνιε, πᾶι Ρέας,
 ἔδ' Ὀλύμπῳ νέμων,
 αἰέθλων τε κορυφάν,
 πόρον τ' Ἀλφειοῦ,
 ἱανθεῖς αἰοδαῖς,
 εὐφρων ἄρεαν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσιν κόμισον

ἐπιφθόος α'. κώλων 19'.

λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων
 ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν,

ἀποίη-

ἀποίητον, εἴδ' ἂν
 χρόνῳ ὁ πάντων πατὴρ
 δύνατο φέμεν, ἔργων τέλῳ.
 Λάῳ δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἂν.
 Ἑσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
 πῆμα θανάσκῃ παλίγκοτον, δαμασθέν,

στροφὴ β'. κώλων ιδ'.

ὅταν θεῶ μοῖρα πέμπῃ
 ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγῳ εὐθρόνοις
 Κάδμοιο * κέραϊς, ἔπα-
 ρον αἰ' μεγάλα. Πένθῳ
 δὲ πιτνεῖ βαρὺ
 κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
 ἀποθανοῖσα βρόμῳ
 κεραυνοῦ, τανυέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 δὲ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

ἀντιστροφὴ β'. κώλων ιδ'.

Λέγοντ' ἴδ' ἐν καὶ θαλάσῃ,

* Τούτων δὲ μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Θήρων εἰς Λαῖον ἀνάγει τὸ γέ. Schol.

μετὰ κόραισι Νηρῆ^ς
 ἀλίας, βίοτον ἄφθιτον
 Ἰνοῖ τετάχθαι, τὸν ὅ-
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 βροτῶν κέκριται
 πείρας ἔτι θανάτου,
 ἐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν
 ὁπότε, παῖδ' ἀλίου,
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 τελευτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 εὐθυμῖαν τε μέτα καὶ
 πόων, ἐς ἄνδρας ἔβαν.

ἐπεὶ δὲ 6'. κώλων 11.

Ἦν οὖτω δὲ μοῖρ', ἃ, τε πατρώϊον
 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον
 θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ,
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
 παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ,
 ἐξ ᾧ περ ἔκτεινε Λαῖον μόριμ^{ος} υἱὸς
 συναντόμεν^{ος}, ἐν δὲ Πυ-
 θῶνι χρησθὲν παλαίφαλον τέλεσσεν.

εἰρη^ν γ'. κώλων 14'.

Ἰδοῖσα δ' ὄξαι Ἐριννύς,
 πέφνεν ἐοῖ σὺν ἀλλαλο-

φονίᾳ

Φονία γένῳ ἀρήϊον.
 Λείψῃ δὲ Θέρσανδρῳ ἐ-
 μιπόντι Πολυνείκει,
 νέοις ἐν ἀέθλοις,
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 τιμώμενῳ, Ἀδραγιδᾶν
 δάλῳ ἀρωγὸν δόμοις.
 Ὅθεν σπέρματῳ ἔχον-
 τα ρίζαν, ὥρεται
 τὸν * Αἰνησιδάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων
 λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

ἀντιστροφή γ'. κώλων ιδ'.

Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
 γέρας ἔδεκτο. Πυθῶνι
 δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν,
 Ἰσθμοῖ τε, κοινὰί χάρι-
 τες ἄνθεα τεδρίππων
 δυωδεκαδρόμων
 ἄγαλόν. Τὸ δὲ τυχεῖν,
 πειρώμενον ἀγωνίας,
 παραλύει δυσφρόνων.
 Ὁ μὲν πλεῖτῳ ἀρεταῖς
 δεδαιδαλμένῳ,

* Αἰνησίδαμῳ πατὴρ Θήρων. Schol.

φέρα

φέρει τῶν τε καὶ τῶν
καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
μέριμναν ἀγροτέραι,

ἐπὶ δὲ γ'. κώλων ἦ'.

ἄτ' ἢ ἀρίζηλος, ἀλαδινὸν
ἀνδρὶ φέγγει. Ἐἰ δέ μιν ἔχει
τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποινας ἔτισαν. Τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκη·

εὐροῇ δ'. κώλων ἰδ'.

ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπορέερον
ἔσθλοὶ νέμονται βί-
ον, ἢ χθόνα ταρασσόν-
τες ἀλκᾷ χερσίν,
ἐδὲ πόντιον ὕδωρ,
κινᾶν παρὰ δίαταν' ἀλ-
λά παρὰ μὲν τιμί-
οις θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
ἄδακρυν νέμονται

αἰῶνα·

αἰῶνά· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

ἀντιστροφή δ'. κώλων 18'.

Ὅσοι * δ' ἐτόλμασαν ἐς τρεῖς
ἐκατέρωθεν μείναντες,
ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
νᾶσον ὠκεανίδες
αὔραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δ' ἐ χρυσεῖ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
ὔδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
ὄρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις,

ἐπιώδους δ'. κώλων 11'.

βηλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ραδαμάνθυς,
ὅν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἔτοι-

* Ὅσοι δ' ἐκατέρησαν μέχρι λησαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ὁ εἶναι.
τρεῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἐλάτερα εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρό-
τὰ μέρη, εἰς τε τὸν ἐν αἰδοῦ μετὰ νος ἔχει τὴν ἐκεί κατόικησιν. Τὰ
θάνατον, εἰς τε τὸν τῆς ζωῆς χρό- δε τὰ Πυθαγόρου γνώμη ἀκολου-
νον δίκαιοι γενέσθαι, οὗτοι ἐσά- θει νῦν ὁ Πίνδαρος. Schol.

μον αὐτῶ παρέδρον,
 πόσις ὁ πάντων Ρέας
 ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον·
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμῳ ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Αχιλλέα τ' ἐνείκ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

στροφή ε'. κάλων ιδ'.

Ὅς Εκτορ' ἐσφαλε, Τροίας
 ἄμαχον ἀτραβῇ κίο-
 να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρην·
 Αἴας τε παῖδ' Αἰδίο-
 πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νι ὠκεία βέλη
 ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
 φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
 δὲ τὸ πᾶν, ἐρμηνέων
 χατίζει. Σοφὸς ὁ πολ-
 λὰ εἰδὼς φυᾶ·
 μαθόντες δὲ, λάβροι
 παλγλωσσία, κόρακες ὥς,
 ἄκραντα γαρύετον

ἀντιστροφή ε'. κάλων ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
 Ἐπεχε νῦν σκοπῶ τόξον

ἀγ·

ἄγε θυμέ. Τίνα βάλλομεν
 ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρε-
 νὸς εὐκλέας οἷσ' οὖς
 ἰέντες; ἐπὶ τοι
 Ἀκράγαν' ἱ τανύσαις,
 αὐδάσομαι ἐνόρκιον
 λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
 τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν
 γε ἐτέων πόλιν,
 φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
 εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
 φρονέστερόν τε χέρα,

ἐπὶ δὲ εἰ. κώλων ἡ.

Θήρων· ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρῃ
 οὐ δίκᾳ συναντόμεν, ἀλ-
 λά μάργων ὑπ' ἀνδρῶν
 τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
 κρύφον τε θέμεν ἐσθλαῖν, κακοῖς
 ἔρσοις. Ἐπεὶ ψάμμ' ἀριθμὸν περιπέφευεν
 ἐκεῖν' ὅσα χάρματ' ἄλ-
 λοις ἔδηκεν, τίς ἂν φράται δύναιτο.

Π Ι Ν Δ. Ο Λ. Ε Ι Δ. Ε΄.

ΨΑΥΜΙΔΙ, ΤΕΘΡΙΠΠΩ, ΑΠΗΝΗ,
καὶ ΚΕΛΗΤΙ.

Prædicatur triplex victoria Psaumidis, qui circiter 82. Olympiade victor evasit celete, curru mulari, & quadrigis : unde patriæ & parentibus peperit gloriam : neque fuit ingratus erga Deos, quos sacris honoravit. Postea preces Jovi offert Poëta pro Camarinæ, & Psaumidis felicitate.

εὐροὴ κώλαν ιθ.

Υψηλᾶν ἀρετᾶν, καὶ
τεφάνων ἄντων γλυκύν,
τῶν Οὐλυμπία,
Ωκεανῷ θύγατες,
καρδία γελανεῖ,
ἄκμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ,
Ψαύμιδός τε δῶρα.
Ὅς τὰν σὰν πόλιν αὖξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
βωμὸς * ἐξ διδύ-

* βωμὸς ἐξ.] Ὅι νικῶντες
ἔθουσ ἐν τοῖς ἐξ βωμοῖς. Ἡρόδω-
ρός φησι τὸν Ἡρακλέα ἐν Ολυμ-
πία ιδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀ-

γάλματα· συλῶμους δὲ αὐτοῖς
ποιῆσαι. ἐξ βωμὸς κατασκευά-
σας. *Schol.*

μὲς ἐγέραρεν ἑορ-
 ταῖς θεῶν, μεγίσταις
 ὑπὸ βηθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
 πλαμέροισ ἀμίλλαις,
 ἵπποισ, ἡμιόνοισ τε, μοναμπυκί-
 α τε. Τὴν δὲ κῦδ' ὅ
 ἄβρὸν νικήσας ἀνέθηκε, καὶ
 ὃν πατέρ' Ἀκρῶν' ἐκάρυξε, καὶ
 τὰν νέοικον ἔδραν.

ἀντιστροφὴ κώλων 18'.

Ἴκων δ' Οἰνομάεα καὶ
 Πέλοπ' παρ' εὐηράτων
 σταδμῶν, ὧ πολι-
 άρχε Παλλὰς, ἀεί-
 δε μὴν ἄλσ' ἄγνόν
 τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὠανόν, ἐγ-
 χωρίαν τε λίμναν,
 καὶ σεμνὰς ὀχετὰς Ἴπ-
 παρις οἷσιν ἄρδαι στατόν,
 κολλᾷ τε σταδί-
 ων σταλάμων ταχέως
 ὑφίγυιον ἄλσ',
 ἀπ' ἀμνηχανίας ἄλσιν ἐς φά-
 τόνδε δᾶμον ἀφῶν.
 Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πό-
 να τε μάργναται, πρὸς

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. Ε΄.

ΨΑΥΜΙΔΙ, ΤΕΘΡΙΠΠΩ, ΑΠΗΝΗ,
καὶ ΚΕΛΗΤΙ.

Prædicatur triplex victoria Psaumidis, qui circiter 82. Olympiade victor evasit celete, curru mulari, & quadrigis : unde patriæ & parentibus peperit gloriam : neque fuit ingratus erga Deos, quos sacris honoravit. Postea preces Jovi offert Poëta pro Camarina, & Psaumidis felicitate.

σροφὴ κώλαν ιθ

Υψηλᾶν ἀρετᾶν, καὶ
σεφάνων ἄντων γλυκύν,
τῶν Οὐλυμπία,
Ὀκεανῶ δύγατες,
καρδίᾳ γελανεῖ,
ἄκχμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ,
Ψαύμιδός τε δῶρα.
Ὅς τὰν σάν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
βωμὸς * ἐξ διδύ-

* Βωμὸς ἐξ.] Ὅι νικῶντες
ἔθνον ἐν τοῖς ἐξ βωμοῖς. Ἡρόδω-
ρός οἶσι τὸν Ἡρακλέα ἐν Ολυμ-
πία ιδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀ-

γάλματα· συσώμους δὲ αὐτοῖς
ποιῆσαι. ἐξ βωμὸς κατασκευά-
σας. Schol.

μὲς ἐγέραρεν ἑορ-
 ταῖς θεῶν, μεγίσταις
 ὑπὸ βεθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
 πλαμέροισ ἀμίλλαις,
 ἵπποισ, ἡμιόνοισ τε, μοναμπυκί-
 α τε. Τὴν δὲ κῦδ^α
 ἄβρον νικήσας ἀνέθηκε, καὶ
 ὄν πατέρ' Ἀχρεὼν' ἐκάρυξε, καὶ
 τὰν νέοικον ἔδραν.

ἀντιστροφὴ κώλων 18'.

Ἰκὼν δ' Οἰνομάεα καὶ
 Πέλοπ^α παρ' εὐηράτων
 σταδμῶν, ὧ πολι-
 άρχε Παλλάς, αἰεί-
 δεὶ μὴν ἄλσ^α ἀγνόν
 τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὠανόν, ἐγ-
 χωρίαν τε λίμναν,
 καὶ σεμνὴς ὀχετὸς Ἴπ-
 παρις οἷσιν ἄρδαι στατόν,
 κολλᾷ τε σταδί-
 ων θαλάμων ταχέως
 ὑψίγυιον ἄλσ^α,
 ἀπ' ἀμηχανίας ἄλων ἐς φά^α
 τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
 Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πό^α σταπά-
 να τε μάρναται, πρὸς

ἔρπον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.

Εὖ δ' ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

ἔπωδός κώλων ιθ'.

Σωτὴρ ὑψινεφες Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
τιμῶν τ' Αλφεὸν
εὐρὺ ρέοντα, Ἰδαῖ-
ὄν τε σεμνὸν ἄντρον,
ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
ἁπύων ἐν αὐλοῖς,
αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
δαιδάλλειν· σέ τ' Ο-
λυμπιόνικε, Ποσφ-
δανίοισιν ἵπποις
ἐπιτέρπόμενον, φέρειν γῆρας ἔυ-
θυμον, ἔς τελευτάν,
υἱῶν, Ψαῦμι, παριζαμένων. Υγί-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον
ἄρδῃ, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
εὐλογίαν προσιθεῖς μὴ ματεύ-
σῃ Θεὸς γενέσθαι.

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. ΙΒ.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ * Ιμεραιω ΔΟΛΙΧΟ-
ΔΡΟΜΩ.

Ergotelem Philanoris filium laudat à triplici victoriâ, nimirum Olympica, quam septuagesima septima Olympiade obtinuit: Pythiaca, quam vigesima nona Pythiade reportavit: & Isthmiaca.

σπορὴ δ. κώλων θ'.

Λισσομαι παῖ Ζηνὸς ἐλευθερίῃ
 Ἰμέρα εὐρυσθενέ' ἀμ-
 φὶ πόλει σώτειρα Τύχα.
 Τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τὲ λαιψήροὶ πόλεμοι,
 κᾶργοι βελαφόροι. Αἱ γέ μὲν ἀνδρῶν
 πολλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
 ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
 σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

* Ergoteles, etsi Cretensis esset, fertim si a civibus injuria insigni affecti, victoriæ suæ gloriam cum illis participare nollent, & ita quodammodo injuriam ulcisci vellent. Id vero Ergoteli accidit, uti Pausan. scribit; & ex textu Pindarico ostendit Scholiastes. Ex not. Oxon.

ἀντισπορὴ

ἀντιστροφή α. κώλων θ'.

Σύμβολον δ' ἔπω τίς ἐπιχθονίων
πιστὸν, ἀμφὶ πρᾶξι[⊙] ἐσ-
σομένας, εὖρεν θεόθεν.

Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλων[⊙] φράσαι.
Πολλὰ δ' ἀνδρώποισ παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψι[⊙]. Οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις,
ἔσθλὸν βαδὺ πῆματ[⊙] ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

ἐπὶ δὲ α. κώλων ι.

Ἵτι Φιλάνορ[⊙], ἦτοι καὶ τεὰ κεν,
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ,
συγγόνῳ παρ' ἐξία
ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε προδῶν[⊙]
εἰ μὴ τᾶσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἀμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ολυμπία γεφανωσάμεν[⊙],
καὶ δὲ ἐν Πυθῶνι, Ἰσθμοῖ τ', Εργότελες,
θερμὰ * νυμφᾶν ληῖρὰ βατράζης, ὁμιλέ-
ων † παρ' οἰκείαις ἀρέραις.

* Νυμφᾶν λουτρά.] Τὰ θερμὰ
ὑδατα τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ Ἰμέρᾳ
ὑψοῖς καὶ ἐπαίρει τῇ δόξῃ. Schol.

† Παρ' οἰκείαις.] Ὡς ἐν ἰδίᾳ
γῇ παρικῶν. Schol.

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. ΙΔ'.

Ασωπιχω ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ Παιδι
ΣΤΑΔΙΕΙ.

Εἶδος μονοστροφικόν.

Laudatur Asopicus Orchomenius Cleodami filius a victoria Olympica, & a patria. Interim quia Charites Orchomeni coluntur, ipsi hymnum hunc poeta commendat : easque suis a proprietatibus eleganter celebrat.

στροφή α. κώλων π'.

ΚΑφησίῳ ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἱ τε ναίετε καλλίπωλον ἔ-
δραν, ὧ λιπαρᾶς αἰοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ορχομενῶ,
παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὐχομαι
Σὺν ᾧ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
γίνεται πάντα βροτοῖς·
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἰ τις ἀγλαός
ἀνὴρ. Οὔτε γὰρ θεοὶ
σεμνᾶν Χαρίταν ἄτερ
κοιρανέοντι χοροῦς,
ἔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων

ταμίαι

ταμίαι ἔργων ἐν ἑρανῶ,
 χρυσότοξον δάμεναι
 παρὰ Πύθιον Απόλλωνα θρόνους,
 αἶναον σέβοντι πατρὸς
 Ολυμπίοιο τιμάν.

στροφὴ β'. κώλων ιζ'.

Πόντι Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
 τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
 ἐπάχοσι νῦν Ἑαλία τὲ ἐ-
 ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
 κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχῃ
 κῆφα βιβῶντα, Λυδίῳ γῶ
 Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ,
 ἐν μελέταις τὲ αἰείδων,
 μόλον' ἔνεκ' Ολυμπιονικῶ ἅ Μινύεια
 σεῦ ἑκατι, μέλαντειχέα δόμον
 Φερσεφόνας ἴδι ἀχοῖ,
 πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἄγ-
 γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖς', υἱ-
 ἐν εἶπης, ὅτι οἱ νέαν,
 κόλποισι παρ' εὐδύξοιο Πίσας,
 ἔξεφάνωσε κυδίμων αἶθλων
 πτεροῖσι χαίταν.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΟΝ

ἔιδε α'.

Ιερωνι Αιτναιῳ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ, Αρματι.

Hiero Syracusanus tyrannus, in quem est ἔς primum Olympiorum encomium, primo hoc Pythiorum carmine commendatur a victoria, liberis, patria, vita honesta, aliisque virtutibus. Præter quas Hieronis laudes, citharæ Musicesque commendationem addit : ἔς pro suo more fabulas, historias, sententias per digressionem interserit.

στροφή α'. κώλων ιβ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγγ', Απύλλω-
ν καὶ ἰοπλοκάμων

σύνδικον Μοισᾶν κτέανον.

Τᾶς ἀκῆει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ
πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν,
ἀγησιχόρων ὅποταν τῶν φροιμίων
ἀμβολὰς τέυχης ἐλελιζομένα
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεινύεις
ἀενάου πυρός. Εὖ-

δει ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὥ-
κεϊαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

ἀντιστροφή α'. κώλων ιβ'.

ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων

U

ἔιδι

ἄδ' ὃ κλαίῃσιν, κατέχευας. Ὁ δὲ κνώσων
 ὕγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 ῥίπαῖσι κατασχόμενος. Καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπὼν
 ἐγχεῶν ἀκμῶν, ἰαίνει καρδίαν
 κόματι. Κῆλα δὲ καὶ
 δαιμόνων δέλαι φρένας, ἀμφί τε Λα-
 τοίδα σοφία, βαθυκόλ-
 πων τὲ Μοισᾶν.

ἐπὶ δὲ α'. κάλων ἐέ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
 Ζεὺς, ἀτύχονται βοᾶν
 Πιερίδων αἶοντα,
 γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεί-
 ται, θεῶν πολέμιος,
 Τυφὰς ἑκατοντακάραν· τὸν ποτε
 Κιλικίον θρέψεν πολυώ-
 νυμον ἄντρον· νῦν γε μαιν-
 ταί δ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι,
 Σικελία τ' αὐτᾷ πιέζει
 γέρνα λαχναέντα· κίων
 δ' ἑρηνία συνέχει
 νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
 χιόνος ὀξείας τιθῆνα·

τροφή 6'. κώλων 16'.

τᾶς ἐρέουσινταί μὲν ἀπλά-
 τῃ πυρὸς ἀγνόταται
 ἐκ μυχῶν παλαί· ποταμοὶ
 δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνῷ
 αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν, πέτρας
 φοίνισσα κυλινδομένα φλοξ ἐς βαθεῖ-
 αν φέρει πόντῃ πλάκα σὺν πατάγῳ.
 Κεῖνο δ' Αφαιΐοις κρηνὰς ἐρπετόν
 δεινοτάτης ἀναπέμ-
 πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 τθαι· θαῦμα δ' ἐκαὶ παριόν-
 των ἀκῆσαι,

ἀντιστροφή 6'. κώλων 16'.

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς,
 καὶ πῶδ' ἔρωμένα δ' ἐχάρασ-
 σοις, ἅπαν νῶτον πολικεκλημένον κεντεῖ.
 Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 ὅς τ' ἔφειπες ὄρε', εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τῷ μὲν ἐπωνυμίαν
 κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανε πόλιν
 γείτονα· Πυθιάδ'·
 δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν, ἄγ-

γέλλων ἱέρων ὑπερ
καλλινίκη

ἐπὶ δὲ δ' ε'. κώλων 15'.

ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἐς πλῆθον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν ἔρην· εὐικότα γδ
κἂν τελευτᾷ φερτέρῃ νό-
τῃ τυχεῖν· Ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
λοιπὸν ἔσσεσθαι φεφάνοι-
σί τε ἵπποις τὲ κλυτὰν,
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστῶν.
Λύκιε, καὶ Δάλει ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῷ τὲ κράναν
Καταλίαν φιλέων,
ἔδελῆσαι ταῦτα νόῳ
τιθέμεν, εὐανδρόν τε χώραν.

στροφὴ γ'. κώλων 16'.

Ἐκ θεῶν γδ μηχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς·
καὶ σοφοί, καὶ χερσὶ βια-
ταί, περὶ λωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον
αἰνῆσαι μεγοινῶν, ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἀκοιθ' ὥσεί τ' ἀγῶ-

ν^ο βαλεῖν ἔξω παλάμα δονίων,
 μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμέυσασθ' ἀντίαι.
 Εἰ γ' ὁ πᾶς χρόν^ο ὅλ-
 ρον μὲν ἔτω, καὶ κτεάων δόσιν ἐυ-
 δύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σιν παράσχοι

ἀντιστροφὴ γ'. κώλων 16.

ἦκεν ἀμννάσειεν οἴαις
 ἐν πολέμοισι μάχαις
 τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
 ν, ἀνίχ' * εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμᾶν,
 οἴαν ἔτις Ἑλλάνων δρέπει,
 πλέττε ςεφάνωμ' ἀγέρωχον. † Νῦν γε μὰν
 τὰν Φιλοκτῆταο δίκαν ἐφέπων,
 ἐς ςρατεύθη. Σὺν δ' ἀνάγκη μιν φίλον
 καὶ τις ‡ ἐὼν μετ' ἀλά-
 νωρ, ἔσανεν. Φαντὶ δ' Ἑλαμνόςθεν ἔλ-
 κει τειρόμενον μεταλλάσ-
 σοντας ἐλθεῖν

ἐπ' ὁδὸς γ'. κώλων 16.

ἥρωας ἀντιθέως Ποί-

* Ὁ μὲν λόγ^ο ἐστὶ περὶ
 ἱέρων^ο καὶ Γέλων^ο, τῶν τυραν-
 νησάντων ἐν Συρακοσίαις. Schol.

† Νῦν γε μὰν.] Φορέω δὲ
 φερόμεν^ο ὁ ἱέρων διὰ τὴν λι-

θυρίαν κατηγωνίζετο τὰς ἐναν-
 τίους. Schol.

‡ Καὶ τις ἐὼν.] Ἀναξίλαος,
 ὁ τῶν Ῥηγίνων βασιλεὺς, Λόκρες
 ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἐκω-
 λύθη πρὸς ἱέρων^ο. Schol.

αὐτ^ο

ἀντ' οὖν υἱὸν τοξόταν
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
 σεν, τελευτάσεν τε πόνθ' Δαναοῖς,
 ἀσφενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
 ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
 "Οὕτω δ' Ἰέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν
 ἔραται, καιρὸν δίδας.
 Μοῖσα, καὶ πᾶρ Δεινομένει κελαδῆσαι,
 πείθεό μοι, ποινὰν τεθρίπτων.
 Χάρμα δ' ἐκ ἀλλότριον νι-
 καφορία πατέρ'·
 "Αγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
 φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον.

στροφή δ' κώλων 16.

Τῷ * πόλιν κείαν θεοδμά-
 τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ,
 † Τηλίδ' ἑσθμας Ἰέρων
 ἐν νόμοις ἐκτίσσε. Θέλοντι δ' ** Παμφύλῳ

* Πόλιν κείαν] Ἀνακλίσ-
 θας τὴν Κατάνην ὁ Ἰέρων, καὶ Αἴτ-
 νην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινο-
 μένῃ τῷ υἱῷ ταύτην δέδωκεν, ἐν
 νόμοις τῆς Δωρίδος εἰσάγωγος, ἐλευ-
 θερίας ἀφ' ἧς τὰς Αἰτναίους καὶ τοῖς
 Λακωνικοῖς τρόποις χρωμένους.

† Τηλίδ' ἑσθμας.] Τῆς
 Δωρίδος, ἀπὸ Τηλετῆς ἐπιφανέ-

τάτε τῶν Δωρίων, ὃς ἐβασίλευσε
 τῶν περὶ Ἰταλίαν οἰκησάντων. Ὁ
 οὖν Ἰέρων Γελώης καὶ Μεγαρέας, καὶ
 Συρακυσίας, ὅντας τῶν Δωρίων
 ἀποίκους, ἐνέκησε τῇ Αἰτνῇ. Schol.

** Παμφύλῳ] Τετάρτοι
 οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπὸ Ἡρακλέους
 καὶ Παμφύλου. Πάμφυλ' καὶ Δύ-
 μας καὶ Δῶρ' υἱοὶ Αἰγυμνίου. Schol.

καὶ

καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἐκγόνοι,
 ὄχθαις ὑπο Ταῦγέτῃ ναίοντες, αἰ-
 εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμῖ
 Δωριῆς. Ἐσχον δ' Ἀμύκλας ἑλβιοί,
 Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
 Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
 ξοὶ γεῖτονες, ὧν κλέε, ἀν-
 ὄησεν αἰχμᾶς.

ἀντιστροφή δ'. κώλων 16'.

Ζεῦ τέλει· αἰεὶ δ' ἐτοιαύ-
 ταν, Ἀμένα παρ' ὕδαρ,
 αἶσαν, ἄστοις καὶ βασιλεῦ-
 σιν, διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων·
 Σὺν τοι τίν κεν ἀγνήτης ἀνὴρ,
 υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενῳ, δᾶμόν τε γέ-
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
 Λίσσομαι, νεῦσον Κρονίων, ἄμερον
 ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 ναυσίγονον ὕβριν ἰδὼν,
 τὰν πρὸ Κύμας·

ἐπεὶ δὲ δ'. κώλων 16'.

οἷα Συρακοσίων ἀρ-
 χῶ δαμασθέντες πάθον,

ὠκυπέτρῳ

ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν·
 ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεδ' αἰλικίαν,
 * Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 δελείας. Αἰέομαι
 παρ μὲν Σαλαμῖν^Θ, Ἀθηναίων χάριν,
 μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 πρὸ Κιθαιρῶν^Θ μάχαν·
 ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλοτόξοι.
 παρ δὲ γε τὰν ἔυδρον ἀκτὰν
 Ἰμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
 Δεινομένευσ τελέσαις,
 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾶ,
 πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

στροφή ἐ. κώλων ιβ'.

Καίρῳ εἰ φθέγγαιο, πολλῶν
 πείρατα συντανύσαις
 ἐν βραχεῖ· μείων ἔπεται
 μῶμ^Θ ἀνθρώπων. Ἀπὸ γὰρ κόρ^Θ ἀμβλύνει

* Ἑλλάδ' ἐξέλκων.] Ἴσο-
 ρεῖται τι τοιοῦτον, ὅτι Ξέρξης μέλ-
 λοντ^Θ στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
 δα πρέσβεις ἦλθον πρὸς Καρχηδο-
 νίης κελεύοντες πλεῖν ἐπὶ Σικε-
 λίαν, καὶ τὰς τὰ τῶν Ἑλλήνων
 φρονέοντας κατασφύεσθαι, καὶ ἕως
 ὁρμᾶν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον. Οἱ
 μὲν ἔν Καρχηδόνιοι ὑπήκουσαν.
 Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, πρὸς

Ἰέρωνα πρέσβεις ἦλθον παρ' Ἀθη-
 ναίων ἀξιοῦντες συμμαχεῖν τοῖς
 Ἑλλησιν. Ὡν ὑπήκουσαν οἱ περὶ
 τὸν Γέλωνα· καὶ κατασκευασάμε-
 νοι διακοσίας ναῦς, καὶ δισχιλίας
 ἵππας, καὶ μυρίας πεζάς, τὸν τῶν
 Καρχηδονίων στόλον κατειλαυμά-
 χησαν, κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμῶν-
 τας ὥς τὰς Σικελιώτας, καὶ τὰς
 ἄλλας Ἑλληνας ἐλευθερώσαι. Σερσί-

αἰατὶς

αἰαντὸς ταχείας * ἀπάδῃς.

Ἄτῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλισ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.

Ἄλλ' ὅμως, κρέσσων γδ' οἰκτιρμῶν φθόνῳ,
μὴ παρίει καλὰ νώ-

μα δικάϊω πηδάλῳ στρατὸν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

ἐντιστροφὴ ἐ. κώλων 16'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιδύσ-

σει, μέγα τοι φέρεται

παρ σέθεν. Πολλῶν ταμίας

ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροισι πιστοί.

Ἐυανθεῖ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων,

εἵπερ τι φιλεῖς ἀκούειν ἀδελφῶν ἀ-

εἰ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·

ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας αἰνὴρ

ἰστίον ἀνεμόειν,

μὴ δολωθῇς ὧ φίλε, εὐτραπέλοισι

* Ἀπάδῃς] Ἀπάδῃς Pin-
dar. Lex. format ex ἀπαδῃς, in
ἀέκυσσας. plural. ἀπαδῃς. Ὁ καλὰ
κράσιν ἀπάδῃς. Cum vero derivat
πραπίδας παρὰ τὸ προαπιδεῖν,
ad eundem modum verisimili conjec-
tura ἀπαδῃς παρὰ τὸ ἀπὸ, τετέ-

τιν ἀπώθεν, ἰδεῖν. Ut propriè se-
cundum hoc Etymon ἀπαδῃς denotet
vim animi, qua futura prospicit. Hæc
autem vox ex iis est, quæ ceteris aliis
leguntur, ideoque in conjecturis, quales
congruum sensum fundant, permanen-
dam est. Ex not. Edit. Oxon.

κέρδεσσ'. Ὅπισθόμβροτον
χημα δόξας,

ἔπωδός ῃ.

οἷον ἀποιομένων ἀν-
δρῶν δίαυταν μανύε
καὶ λογίοις, καὶ αἰδοῖτο
Ὅου φθίνει Κροίσου φιλο-
τὸν δὲ ταύρω χαλκῆα
τῆρα, νηλέα νόον
ἔχθρα Φάλαριν κατέχου
ἔδέ μιν φόρμιγγες ὑπα-
ρόφια κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὁάρ-
Εὐ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον
εὐ δ' ἀκύνειν, δευτέρα
ῃ. Ἀμφοτέροισι δὲ
ὅς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλ-
τέφανον ὕψιστον δέδεκται

ΔΑΡΟΥ ΠΥΘ. Α΄.

τιστόμβροτον αὐ-

ἔπρωδες ἑ. κώλων 15.

ων ἀν-

εν μανύει,

αἱ αἰδοῖς.

οῖσε φιλόφρων ἀρετά.

χαλκῆς καυ-

ε. νόον

κατέχῃ παντᾶ φάτις·

γῆς ὑπώ-

ονίαν

μίδων ὀάρισι δέχονται.

τὸ πρῶτον ἄλτων·

δευτέρα μοῖ-

τέροισι δ' ἀνὴρ

καὶ ἔλη,

ον δέδεκται.

EXPLICATIO VOCUM

*Quarundam, in Selectis ex Apollonio, ex Scholiis ferè
petita.*

- P. 33. V. 24. Ἀκίρι. Schol. Ἀπαθῆς, μηδὲν παθάν. Schol.
25. Περσῆ. Περσῆδα τὴν Εκάτην λέγει, ὡς τῇ Περσείῳ
συγατέρα. Schol.
29. Ἐόλητο. Ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν. Schol.
34. 54. Δοάσσατο. Poet. α δοιάζω, dubito, delibero.
63. Μησαμένη. Τεχνησαμένη, μητισαμένη. Hoeslin.
35. 74. Ἐπιλλίσσασιν. Ἐπικαταμωμήσονται. Κυρίως δὲ
τὸ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον. Schol.
88. Ἀσαγῆς. Idem quod ἀσακτι, non stillatim, ubertim.
36. 113. Ἀρηρεμένον. Pro ἀρηρμένον, part. præt. pass. Attic. ab
ἀρω αρω.
37. 16. Δοάσσαι. Ἐδοξεν ἀκέειν παραδραμόντα. Δοάζω
σημαίνει τὸ νομίσαι. Schol.
38. 35. Θευμορίη. Τῇ ἐκ θεῶν μεμοιραμένη αὐτῇ ἄτη. Schol.
39. 68. Ἐπιτήρησι. Ἐπισήμαις, φρονήτεσιν. καὶ Ομηρ.
ἐπήτη ἀνδρὶ ἔοικας. Schol.
40. 90. Διαμμοιρηδᾶ. Τὸ μεσονύκτιον. Ἀντι τῷ, κατὰ ἴσας
μοίρας εἰς ζώδια διαιρεῖσθαι τὸν ὕραν, ὡς εἶναι με-
σερανῶντα τῶν ζωδίων τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀνατέλ-
λονται. Schol.
94. Ἀδαίετον. Ἀδιαμέριστον. Schol.
43. 154. Καταψύχων. Καταμαλάττων. Schol. Fortasse vero
melius καταψύχων.

P. 44. V. 190. Ἐδύετο.] Ἐδέετο, ἔχρηζεν, ἀπίται. *Schol.*

45. 209. Παλιντροπήσιν.] Ἦτοι ταῖς παρεπισροφαῖς· ἢ τὸ
ἔμπαλιν τετραΐσθαι αὐτῆς τὴν ψυχὴν. Ἡ δὲ τῇ ὑπο-
στροφῇ ἐν ἀπύρῳ κατασᾶσα. *Schol.*

214. Ἐπιξύνωσατο.] *Ex radio jam machinaretur.* Ἐπὶ, ἔς
ξυνώω *conjungo, communico, convenio.*

ERRATA.

<i>Pag.</i>	<i>lin.</i>	<i>pro</i>	<i>lege</i>
11	— 16.	Ἡέλεος,	Ἡέλιος.
ibid.	— 29.	τοῦ ἀνιάμενοι,	dele <i>Comma.</i>
15	— 134.	Τωεσσι.	Τρωεσσι.
17	— 185.	ὑπεβαλέειν,	ὑπερβαλέειν.
ibid.	— 198.	Χρύδεος,	Χρύσεος.
22	— 51.	Οφθαλμύς,	Οφθαλμύς.
40	— 79.	ἀμυρυγὰς,	ἀμαρυγὰς.
ibid.	— 100.	ἀπειρεσίην.	ἀπειρεσίην.
45	— 211.	χθαλαμῶ,	χθαμαλῶ.

E X

HOM. ODYSSEA.

O D Y S S. Lib. IV.

*Telemachum, qui patrem suum Spartæ quærebat, ignotum
benignè excepit Menelaus; qui cum suos post expugnatam
Trojam errores exposuisset, sic deinde eum pergit alloqui.*

DUM Ego circa illa multas facultates colligens
Errabam, intereà mihi fratrem alius interfecit
Clam, ex improvîso, dolo perniciosæ uxoris.
Adeò nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
Quorum utinam vel tertiam habens in domo partem 5
Habitarem; illi verò viri salvi essent, qui tum perierunt
Troja in lata, longè ab Argis pulchros equos pascente.
Sed tamen omnes quidem lugens & deflens,
Crebro domi desidens nostræ
Interdū quidem luctu mentem oblector, interdū vero rursus 10
Quiesco: cita vero satietas molesti luctus.
Horum omnium non tantum lugeo tametsi tristis,
Ut unius gratiâ, qui utique mihi somnum invisum facit & cibum

B

Recor-

2 HOM. ODYSSEÆ IV.

Recordanti, quoniam nullus Græcorum tanta elaboravit,
 Quot Ulysses elaboravit & pertulit: huic in fatis erat 15
 Ipsi dolores fieri, mihi verò tristitiam semper gravissimam
 Ob illum, quoniam diu longé abest; neque scimus
 An vivat ille, an mortuus sit. Deslent illius gratiâ
 Laertesque senex, & prudens Penelope,

Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo. 20

Sic ait, huic autem ob patrem desiderium excitavit luctûs.

Lacrymas verò à palpebris humi fudit de patre audiens
 Chlænam purpuream ante oculos obtendens

Utraque manu: animadvertit autem Menelaus ipsum:
 Cogitavit verò deinde in mente & in animo, 25

An eum ipsum patris fineret memoriam inducere,
 An prior interrogaret, singulaque diceret.

Interim dum ille ista deliberabat in mente & in animo,
 Helena ex thalamo odorifero excelsio

Egressa est, Dianæ aureum arcum habenti similis: 30

Sedit verò in sella, scabellum verò sub pedibus erat:

Continuo autem illa verbis maritū interrogabat singula.

Scimûsne Menelae rex quinam hi

Viri gloriantur venisse nostram domum?

Mentiar, an verum dicam: jubet me animus. 35

Nullum enim unquam puto similem adeò vidiſſe

Neque virum neq; mulierem (admiratio me tenet aspicientem)

Ut iste Ulyſſis magnanimi filio similis est

Telemacho, quem, reliquit recens natum domi suæ

Ille vir, quando mei impudicæ gratia Græci 40

Venistis ad Trojam, bellum audax excitantes.

Hanc vicissim respondens alloquutus est flavus Menelaus.
 Sic nunc & ego cognosco, uxor, ut tu putas.

Illius

Illius
 Ocul
 Et nu
 Loque
 Pro m
 Chlæ
 Hu
 Atrid
 Illius
 Hun
 Papæ
 Venit
 Atque
 Græc
 Navil
 Et far
 Ex It
 Et on
 Quæ
 Et fa
 Aliuc
 Anter
 Sed h
 Qui i
 Sic ai
 Fleba
 Fleba
 Nequ
 Reco
 Quer

Illius enim ejusmodi pedes ejusmodique manus,
 Oculorúmque jactus capútque & supernæ comæ. 45
 Et nunc sanè ego recordatus de Ulyssè,
 Loquebar quantas ille æumnas patiens toleravit
 Pro me : cæterum hic amaras à palpebris lacrymas stillat
 Chlænam purpuream oculis obtendens.

Hunc rursus Nestorides Pisistratus contra alloquutus est : 50
 Atrida Menelae à Jove nutritæ dux populorum,
 Illius quidem certè hic filius est vere, quemadmodum dicis.

Hunc autè vicissim respondens alloquutus est flavus Menelaus :
 Papæ ! certè amici viri filius meam domum
 Venit, qui mei gratia plurima subiit certamina. 55
 Atque ipsum statuebam huc profectum me amicè excepturum
 præter alios

Græcorum, si nobis super mare reditum dedisset
 Navibus velocibus fieri Olympius latè tonans Jupiter :
 Et sanè ei in Argo erexissem urbem & ædes ædificassem,
 Ex Ithaca adducto cum facultatibus & filio suo, 60
 Et omni populo, una urbe evacuata earum,
 Quæ circum habitantur, imperantur autem à meipso :
 Et sanè crebrò hic unâ fuissèmus versati : neque nos
 Aliud diremisset amantèsque oblectantèsque,
 Antequam mortis nigra nebula obruisset. 65

Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 Qui illum infelicem absque reditu solum reddidit.
 Sic ait, his vero omnibus desiderium excitavit luctus.
 Flebat quidem Argiva Helena ex Jove nata,
 Flebat etiam Telemachusque & Atrides Menelaus : 70
 Neque sane Nestoris filius absque lacrymis habebat oculos ;
 Recordabatur enim in animo inculpati Antilochi,
 Quem sane Auroræ interfecit splendidæ inclytus filius.

O D Y S S. V.

Mercurius, a Jove missus, Calypso jubet Ulysssem dimittere.

SIC ait : neque non paruit internuncius Argicida :
 Statim deinde pedibus subligavit pulchra talaria
 Immortalia, aurea, quæ ipsum ferebant sive per mare,
 Sive per immensam terram pariter cum flamine venti :
 Cepit autem virgam, qua virorum oculos demulcet, 5
 Quorumcunque vult, eos autem rursus ipsos sopitos excitat.
 Hanc in manibus tenens delabitur fortis Mercurius,
 Ad Pieriam vero delapsus, ex æthere incidit in mare.
 Ruit autem deinde super fluctus laro avi similis,
 Quæ circum magnos sinus maris infructuosi 10
 Pisces venans crebrò alas mergit falsugine :
 Huic similis plurimos superjectus est fluctus Mercurius.
 Sed quando jam insulam pervenisset longè jacentem,
 Tum ex ponto conscendens cæruleo ad continentem
 Ibat : donec ad ingentem specum pervenit in quo Nympha 15
 Habitabat pulchricoma, hanc verò intus invenit :
 Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor
 Cedrisque fissilis, & thyæ per insulam redolebat,
 Ardentium : ipsa verò intus cantillans voce pulchra,
 Telam percurrent, aureo radio texebat. 20
 Sylva autem specum circumcreverat virescens,
 Alnus populusque & bene odorata cypressus.
 Ibi quoque aves extensas alas habentes nidulabantur,
 Bubones accipitrésque, lataeque linguas habentes cornices
 Marinæ,

H O M. O D Y S S E Æ V. 5

Marinæ, quibus utique marina opera curæ sunt : 25

Atque illic extensa erat circum speluncam cavam

Vitis pubescens, florebat verò uvis :

Quatuor verò serie fontes fluebant aqua limpida

Vicini inter se versi alio alius.

Circum verò mollia prata violarum atque apii 30

Virescebant : eò vel immortalis accedens,

Admiraretur videns & oblectaretur mente sua :

Illic stans admirabatur internuncius Argicida.

Cæterum postquam omnia suo admiratus est animo,

Statim in latam speluncam perrexit, neque ipsum coram 35

Ignoravit conspicata Calypso diva dearum.

Neque verò Ulysses magnanimum intus deprehendit,

Sed ipse ad littus flebat sedens : ubi antè etiam

Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans

Pontum in infructuosum prospiciebat, lacrymas stillans : 40

Mercurium autem interrogabat Calypso diva dearum

In throno collocata splendido, admirando :

Tum ipsam verbis excipiens alloquutus est.

Jupiter me jussit huc ire invitum.

Ait tibi virum adeste ærumnosissimum aliorum

Virorum, qui circa urbem Priami pugnarunt 45

Novennio, decimo verò urbem depopulati conscenderunt navem

Domum : cæterum in reditu Palladem offenderunt

Quæ ipsis excitavit ventumque malum & fluctus ingentes.

Ibi alii quidem omnes perierunt boni focii.

Hunc autem huc ventusque ferens & fluctus appulit. 50

Hunc nunc te jubet dimittere quàm celerrimè.

Non enim ei hic est fatum ab amicis seorsim perire :

Sed

6 HOM. ODYSSEÆ V.

Sed adhuc illi fatum est amicósque videre & pervenire
Ad domum excelsam & suam ad patriam terram.

Sic ait : exhorruit verò Calypso diva dearum, 55
Et ipsum compellans verba alata dixit.

Illum quidem ego servavi carinæ insistentem
Solum, posteaquam illi navem celerem corusco fulmine
Jupiter jaculando diffidit medio in nigro ponto.
Tum alii quidem omnes perierunt eximii focii : 60

Hunc vero huc ventúsque ferens & fluctus adegit.
Hunc ego amavi & enutrivi, atque promiseram
Facere immortalem, & absque senio diebus omnibus.
Verum quando quidem nullo pacto fas est Jovis mentem Ægio-
chi

Vel prætergredi alium deum, neque irritam facere, 65
Valeat, si illum ipse excitat & jubet,
Pontum per irrequietum. Dimittam verò ipsum nunquam ego ;
Non enim mihi præsto sunt naves remis instructæ & focii
Qui ipsum deducant per lata dorfa maris.

Cæterum ei lubens consulam neque celabo, 70
Ut omnino incolumis suam patriam terram perveniat.

Tum deinde ad Ulyssæm magnanimum veneranda Nympha
Ibat, postquam Jovis accepisset mandata.

Hunc autem in littore invenit sedentem, neque unquam oculi
A lacrymis siccabantur, consumebatur autem dulcis ætas 75
Ob reditum lugenti, quoniam non amplius placebat Nympha.

Sed fane nocte quidem dormiebat etiam coactus
In spelunca cava, nolens apud volentem :

Die verò in petris & littoribus sedens,
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans, 80

Pontum in infructuosum prospiciebat lacrymas stillans.

Propè

Propè autem astans alloquuta est diva dearum,

Infelix, ne amplius mihi hic lugeas, neque tibi ætas
Consumatur, jam enim te valdè prompta dimittam.

Sic ait, exhorruit autem patiens nobilis Ulysses, 85
Et ipsam alloquutus verba alata dixit.

Aliud quippiam jam tu dea hâc in re moliris, & neutiquam
dimissionem :

Quæ me jubes rate parvulâ trajicere ingentes undas maris
Horrendas difficilesque, quas neque naves æquales
Veloces trajiciant lætantes Jovis vento. 90

Pervenerunt ad speluncam cavam dea atque vir.
Et ille quidem illic refedit in folio unde surrexerat
Mercurius, Nympha verò apposuit omnem cibum
Ad edendum & bibendum qualia mortales viri edunt.
Ipsa verò è regione sedit Ulyssis divini. 95

Huic verò ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.
Hi verò ad fercula parata apposita manus extenderunt.
Cæterùm postquam saturati sunt cibo & potu,
His tum sermonibus cœpit Calypso diva dearum,

O inclyte Laertiade versute Ulysses, 100
Siccine jam domum charam ad patriam terram
Protinus nunc vis proficisci? tu verò vale nihilominus.
Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatum est
Dolores implere, priusquam ad patriam terram pervenias;
Certè hîc manens unâ mecum hanc domum custodires, 105
Immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi
Tuam uxorem, cujus usque desiderio teneris dies omnes.
Neque verò certè illâ inferior gloriôr esse,
Nec corpore, neq; habitu oris: quandoquidem nequaquam
deceat

Mortales

Mortales cum immortalibus corpore et formâ contendere. 110

Hanc respondeo alloquutus est versutus Ulysses,
 Veneranda dea ne mihi ob hoc succenseas, scio enim ipse
 Omnia rectè, quòd te prudens Penelope
 Forma inferior est, proceritatèque coram aspectu.
 Illa quidem mortalis est, tu verò immortalis & senii expers. 115
 Sed etiam sic volo & desidero diebus omnibus,
 Domúmque redire, & reditûs diem videre.
 Quod si quispiam me malè mulctarit deorum in nigro ponto,
 Patiar in pectore habens patientem animum.
 Jam enim valdè multa passus sum, & multa pertuli 120
 In fluctibus & bello, post quæ & hoc illis accedat.

O D Y S S. VIII.

*Ulyssi, apud Alcinoûm epulanti, suo carmine Demodocus
 lacrymas excutit.*

PRÆC O autem propè venit ducens amabilem cantorem:
 Quem supra modum Musa dilexit, dedit vero bonumque
 malumque,
 Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero deinde Pontonous apposuit sedem argenteis clavis
 distinctam,

In medio convivantium, columnæ longæ affixam. 5
 Ad paxillum autem suspendit citharam sonoram,
 Ipsius supra caput, & monstrabat quo pacto manibus prenderet
 Præco: juxta autem apponebat canistrum pulchramque mensam,
 Juxta autem poculum vini ut biberet quoties animus juberet.

IIIi

Illi verò ad edulia parata apposita manus mittebant. 10

Cæterum postquam potûs & cibi cupiditatem expulerunt,
Musa dein cantorem excitavit ut caneret gloriam virorum
Cantilenâ, cujus tunc gloria ad cælum latum pervenerat :
Contentionem Ulyssis & Pelidæ Achillis,

Ut quondam contenderunt deorum in convivio celebri 15

Vehementibus verbis : rex autem virorum Agamemnon
Gaudebat animo, cum optimates Græcorum contenderent.

Sic enim illi vaticinans prædixerat augur Apollo,

In Pythia divina, quando ingressus est lapideum limen
Oraculum petiturus ; tunc enim devolvebatur ærumnarum
principium 20

Trojanisque & Græcis, Jovis magni per voluntatem.

Ista sanè cantor cantabat inclytus : cæterum Ulysses

Purpurea ingenti veste accepta manibus fortibus

Eam in caput traxit, obtexit autem pulchram faciem,

Reverebatur enim Phæacas sub superciliis lacrymas stillans. 25

Sed quando desinebat canere divinus cantor,

Lacrymas abstergens, à capite vestem demebat,

Et poculum rotundum accipiens libabat diis.

Cæterum quando rursus inciperet, & concitarunt ut caneret

Phæacum optimates (quoniam oblectabantur illius carminibus)

Rursus Ulysses capite obvoluto lugebat. 31

Tum alios quidem omnes latebat, lacrymas stillans,

Alcinous verò solus ipsum animadvertit, atque observavit

Sedens propè ipsum, graviter autem suspirantem audivit.

Continuò autem Phæacibus studiosis remorum loquebatur, 35

Audite Phæacum principes atque consilarii,

Jam quidem convivio explevimus animum æquali,

Citharaque quæ convivio congruens est lauto.

Nunc autem exeamus, & certamina experiamur.

O D Y S S. XI.

Ulysses apud Inferos.

CÆTERUM postquam ad naves venimúsque & mare,
Navem quidem omnium primum deduximus in mare
vastum,

Malum autem posuimus & vela navi nigræ,
Intra autem pecora accepta induximus, intro & ipsi
Conscendimus tristes, uberes lacrymas profundentes. 5

Nobis autem dein à posteriori parte navis nigræ proræ
Secundum ventum immittit implentem vela, bonum socium
Circe pulchricoma horrenda dea vocalis.

Nos autem armis singulis ordinatis per navem
Sedimus, hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat. 10
Hujus autem tota die expansa fuerunt vela per pontum va-
dentis.

Occidit autem sol, obscuratique sunt omnes vici.

Illa vero ad fines pervenit profundi Oceani.

Hic vero Cimmericorum (erat) virorum populusque civitasque
Qui caligine & nubibus tecti sunt, neque unquam eos 15
Sol lucidus aspicit radiis,

Neque quum proficiscitur in cœlum stelliferum,

Neque quum cursu converso in terram de cœlo præceps de-
fertur.

Sed nox perniciofa contegit miseros illos mortales.

Navem quidem illuc profecti subduximus; pecudes autem 20

Exprompsimus; ipsique deinde propter fluentum oceani

Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe.

Hic vero postquam votis precibusque gentes mortuorum

Pre.

H O M. O D Y S S E Æ XI. 11

Precatus sum, pecudes utique prehensas jugulavi
Super fossam, fluebat autem sanguis ater; congregabantur vero
Animæ ex Erebo manium defunctorum, 26

Puellæque juvenesque, & multa-passi senes,
Virginésque tenellæ novo luctu affectum animum habentes:
Multi autem vulnerati hastis ferreis,
Viri bello cæsi, cruenta arma habentes, 30

Qui multi circa fossam itabant aliunde alius,
Immenso clamore, me verò pallidus timor cepit.

Supervenit autem anima matris demortuæ,
Autolyçi filia magnanimi Anticlea,
Quam vivam reliqui profectus ad Ilium sacram: 35
Hanc quidem ego deflevi conspicatus, miseratus animo:

Quæ mihi lugens verba alata dixit.
Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obscuram
Vivus cùm sis? difficile verò hæc viventibus visu:
Interfunt enim ingentes fluvii & gravia fluenta. 40

Oceanus quidem primùm quem non licet transmittere
Peditem, nisi quis habuerit benè compactam navem.
Nunc jam à Troja errans huc venisti
Cum navique, & fociis longo tempore, necdum accessisti
Ad Ithacam? neque vidisti domi uxorem? 45

Sic ait, cæterùm ego ipsam excipiens allocutus sum.
Mater mea, necessitas adegit me ad Plutonis ædes,
Ab anima oraculum suscepturum Thebani Tiresiæ.
Non enim dum prope veni Achaiam, neque nostram
Terram ascendi, sed semper habens erro ærumnam, 50
Ex quo primum sequebar Agamemnonem divinum,
Ad Ilium eximios equos nutrientem, ut cum Trojanis bellarem.
Sed age mihi hoc dic & vere narra,

12 HOM. ODYSSEÆ XI.

Quod te fatum edomuit longum somnum afferentis mortis ?
 An diuturnus morbus, an Diana sagittis gaudens 55
 Suis levibus jaculis superveniens occidit ?
 Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui,
 An adhuc in illorum manibus mea bona, an quisquam jam
 Virorum alius habet, me autem non amplius putent reditu-
 rum.
 Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque, 60
 An manet cum puero, & salva omnia custodit,
 An jam duxit Græcorum eam, qui sit optimus ?
 Sic dicebam : ipsa statim respondit veneranda mater.
 Et sane illa quidem manet afflicto animo
 Tuis in ædibus : ærumnosæ autem illi semper 65
 Absumuntur noctesque diesque lacrymanti :
 Tuum verò nondum quisquam possidet pulchrum præmium,
 sed quietus
 Telemachus possessionibus utitur, & convivia æqualia
 Apparat, quæ decet principem virum curare.
 Omnes enim invitant : pater autem tuus illic manet 70
 In agro, neque in urbem concedit, neque illi lectuli
 Strata & chlænæ, & stragula admiranda ;
 Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo
 In pulveribus prope focum, laceras vero corpori vestes induit :
 Cæterum postquam venit æstasque virensque autumnus, 75
 Undique illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
 Ex foliis delapsis humi sternitur lectulus :
 Hic ille jacet tristis, ingentemque in mente dolorem auget
 Tuum fatum deslens : molesta autem senectus urget.
 Sic enim etiam ego perii, & fatum obii. 80
 Neque me domi sagittandi perita jaculatrix

Suis

Suis mitibus telis superveniens interemit,
 Neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 Tabe horrenda ex membris tollit animum.
 Sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysses, 85
 Tuâque benignitas dulci animo privarunt.

Sic ait : cæterum ego volui mente deliberans
 Matris meæ animamprehendere defunctæ :
 Ter quidem irrui, amplectique me animus invitabat :
 Ter autem mihi ex manibus instar umbræ, vel & somnii 90
 Avolabat : mihi verò dolor acutus exoriebatur ex animo magis,
 Et ipsam alloquutus verba velocia dixi.
 Mater mea, cur me non expectas amplecti cupidum,
 Ut etiam apud inferos charis circa manibus amplectentes
 Utérque sævo faturemur luctu ? 95
 Nunquid mihi idolum hoc illustri Proserpina
 Incitat, ut adhuc magis lugens ingemiscam ?

Sic dicebam : ipsa rursus respondit veneranda mater,
 Eheu fili mi super omnes infelix viros,
 Minimè Proserpina Jovis filia eludit, 100
 Sed ipsa lex est mortalium, cùm mortui fuerint.
 Non enim amplius carnesque & ossa nervi sustentant,
 Sed ea quidem ignis forte robur ardentis
 Absumit statim, ut primùm reliquit alba ossa animus :
 Anima verò tanquam somnium avolitans evolavit. 105
 Sed in lucem viventium celerrimè contende, hæc autem
 omnia

Scias, ut etiam in posterum tuæ dicas uxori.

Supervenit autem anima Pelidæ Achillis ;

Et lugens verba alata dixit.

Generose Laertiade solers Ulysses, 110
 Quo

14 HOM. ODYSSEÆ XI.

Quo pacto audes ad inferos venire, ubi mortui
Sensuum expertes habitant, hominum simulachra mortuorum?
Sed agè mihi de filio (meo) generoso sermonem dic,
An pergit ad bellum inter primos pugnator esse, an non.
Dic etiam mihi de Peleo eximio, si quid audieris. 115

Sic ait : cæterum ego ipsum excipiens alloquutus sum.
Profecto quidem de Peleo eximio nihil audivi
Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo,
Omnem veritatem dicam perinde ut jubes.
Profectò, quando circa urbem Trojam iniremus consilia, 120
Semper primus dicebat, & non aberrabat oratione.
Cæterum quoties circa urbem Trojanorum decerneremus
Græci,

Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
Sed longè præcurrebat, suo robore nulli cedens.
Cæterum cùm in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus,
Græcorum optimates, commissaque mihi erant omnia, 126
Sive aperire densas insidias, sive concludere ;
Hic alii Græcorum duces atque consiliarii,
Lacrymas abstergebant, subtredebant autem membra uniuf-
cujusque,

Illum autem nunquam prorsus ego vidi oculis 130
Neque pallescentem corpore pulchro, neque à maxillis
Lacrymam abstergentem ; ille mihi multum supplicabat
Ab equo exire, gladii autem prensabat capulum,
Et hastam gravatam ære, mala autem Trojanis cogitabat.
Sed quando jam Priami urbem depopulati sumus celsam, 135
Portionem & munus eximium habens navem conscendit:

Sic dicebam : anima autem pedibus celeris Æacidæ
Abibat magnificè incedens per herbosum pratum

Læta

Læta, quòd ejus dixissem filium inclytum esse.

Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum 140

Stabant tristes, narrabant autem pœnas unaquæque.

Sola autem Ajacis anima Telamoniadæ,

Longè abfistebat irata propter victoriam,

Qua ipsum ego vici judicio experiens apud naves

Pro armis Achillis, proposuit autem veneranda mater. 145

Filii autem Trojanorum judicarunt & Pallas Minerva.

Utinam fanè non debuisssem vincere hujusmodi in certamine.

Tale enim caput ob ista terra occupavit

Ajacem, qui eximius quidem formâ, & rebus gestis fuit

Aliorum Græcorum post eximium Achillem. 150

Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus.

Ajax fili Telamonis eximii, nōne debuisti

Vel mortuus remittere iram ob arma

Perniciosa? quæ perniciem Dii fecerunt Græcis.

Talis enim ipsis turris periisti, propter te autem Græci 155

Non minus Achillis capite Pelidæ

Tristamur defuncti penitus, neque quispiam alius

In culpa est: sed Jupiter Græcorum exercitum fortium

Graviter odit, tibi autem fatum imposuit. 159

Sed age, huc veni, rex, ut verbum & orationem audias

Nostram: doma autem robur & generosum animum.

Sic dixi: ille autem mihi nihil respondit, ibat autem ad alias

Animas ad Erebum mortuorum defunctorum.

Et Tityum vidi terræ gloriosæ filium 164

Prostratum in solo: hic autem per novem jacebat jugera:

Vultures autem ipsi utrinque assistentes jecur fodiebant,

Rostrum intromittentes: ille autem non abigebat manibus.

Latonam

16 HOM. ODYSSEÆ XI.

Latonam enim attrectavit per vim, Jovis gloriosam amicam
 Ad Pytho euntum per pulchrichorum Panopeum.
 Et ipsum Tantalum vidi graves dolores patientem, 170
 Stantem in lacu, hic alluebat mentum.
 Cupiebat autem sitiens, potum autem non poterat capere.
 Quoties enim se inclinabat senex bibere cupiens,
 Toties aqua peribat absorpta; circa autem pedes
 Terra nigra apparebat, arescere autem faciebat numen. 175
 Arbores proceræ à capite fundebant fructum,
 Pyri, mali punicæ, & mali splendidum ferentes fructum,
 Ficûsque dulces & oleæ virescences.
 Quoties rectâ pergeret senex manibus decerpere,
 Has ventus propellebat in nubes obscuras. 180
 Et ipsum Sisyphum aspexi immensos dolores patientem,
 Lapidem gestantem ingentem utraque manu.
 Profectò ille enixus manibûsque pedibûsque
 Lapidem sursum pellebat ad cacumen: sed quando propè
 erat
 Summitatem superaturus, tunc repulsabat fortis vis; 185
 Rursus deinde ad solum volvebatur lapis immanis:
 Cæterùm ille rursus pellebat intensus: sudor autem
 Dimanabat ex membris, pulvis autem ex capite oriebatur.
 Post hunc vidi vim Herculeam
 Simulachrum: ipse verò apud immortales deos 190
 Oblectatur in conviviis, & habet pulchris talis Hebem,
 Filiam Jovis magnanimi, & Junonis aureis sandaliis.
 Circa ipsum clamor mortuorum erat, instar alitum,
 Undique fugitantium: ille verò obscuræ nocti similis,
 Nudum arcum habens, & ad nervum sagittam, 195
 Horrendum circumspiciens, semper jaculaturò similis.
 Terribilis

Terrib
 Aure
 Urfig
 Præliâ

I N
 Statim
 Erat c
 Affurg
 Et ea
 Seden
 Cæter
 Minu
 Statim
 Solisq
 Ordin
 Illi au
 Erect
 Ipsi a
 Sed c
 Celer
 Prop
 Huc
 Nave

Terribilis autem illi circum pectora balteus,
 Aureum erat lorum ; in quo miranda opera elaborata erant,
 Urſique agreſtēſque apri, timendīque leones,
 Præliāque, pugnæque, cædēſque, homicidiāque.

O D Y S S. XII.

Sirenes.

IN T E R E A autem celeriter venit navis fabrefacta
 Ad inſulam Sirenum, urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinceps ventus quievit, atque tranquillitas
 Erat cum venti ſilentio, ſopivit autem fluctus Deus :
 Affurgentes autem focii navis vela complicarunt, 5
 Et ea quidem in navi cava collocarunt : illi autem ad remos
 Sedentes dealbabant aquam politis remis.
 Cæterum ego ceræ ingentem maſſam rotundam acuto ferro
 Minutatim diſſectam, manibus validis præmebam.
 Statim verò liqueſcebat cera, nam urgebat magna viſ, 10
 Soliſque ſplendor, Hyperionidæ regis.
 Ordine autem fociiſ ad aures omnibus inunxi.
 Illi autem in navi me ligarunt, pariter manūſque pedēſque
 Erectum ad malum, ex eo autem funes alligarunt :
 Ipſi autem ſedentes ſpumofum mare verberabant remis. 15
 Sed cum tantum aberamus, quantum audiatur clamans,
 Celeriter penetrantes, illas non latuit velox navis
 Prope impulſa : canoram autem exordiebantur cantilenam.
 Huc agè proſectus glorioſe Ulyſſes ingens gloria Græcorum.
 Navem fiſte, ut noſtram vocem audias. 20

D

Non

18 HOM. ODYSSEÆ XXIII.

Non enim unquam aliquis hūc præternavigavit nave nigra,
Priusquam nostram suavem ab ore vocem audiret.

Sed hic delectatus abiit, & plura doctus.

Scimus enim omnia quæcunque in Troja lata

Græci Trojanique deorum voluntate passi.

25

Scimus etiam, quæcunque fiunt in terrâ almâ.

Sic dicebant edentes vocem dulcem: cæterum meum
cor

Voluit audire, solvere autem iussi socios

Superciliis innuens, illi autem annitentes remigabant.

Statim surgentes Perimedes Eurylochusque

30

Plurimis me vinculis ligarunt, magisque premebant.

Cæterum postquam illas præternavigavit neque amplius de-
inde

Sonitum Sirenum audiebamus, neque cantilenam;

Continuò ceram dempserunt mei dilecti focii,

Quam illis auribus illeveram, meque ex vinculis solverunt. 35

ODYSSEÆ XXIII.

Penelope agnoscit Ulysses.

SIC dixit, hujus vero ibidem soluta sunt genua & dilec-
tum cor

Signa recognoscentis, quæ ei firma dixit Ulysses.

Illi autem audienti fluebant lacrymæ, liquefiebatque cutis:

Sicut autem nix liquefit in fummis montibus,

Quam scilicet Eurys liquefecit, postquam Zephyrus diffude-
rit;

5

Liquefcente

Liquefcente autem eâ fluvii implentur fluentes :

Sic ejus liquebant pulchræ genæ lacrymantis.

Lacrymans autem postea rectâ cucurrit, circum autem manus

Collum jecit Ulyssi, caputque osculata est. at Ulysses

Flebat habens uxorem gratam, honesta scientem. 10

Sicut autem quando libenter terra natantibus apparet,

Quorum Neptunus benefactam navem in ponto

Perdidit, dum impelleretur vento, & unda vastâ ;

Pauci autem effugerunt album mare in terram

Natantes, multa autem circa corpus accrescit falsugo : 15

Læti autem ascenderunt terram clade evitata.

Sic igitur huic gratus erat maritus inspicienti.

Collo autem nondum omnino removebat brachia alba :

Et lugentibus apparuisset roseis digitis Aurora,

Nisi aliud cogitasset Dea cæcia Minerva. 20

Noctem quidem in transitu longam tenuit, auroram autem
contrâ

Detinuit in Oceano auream sedem habentem, neque finebat
equos

Conjungi veloces pedibus, lumen hominibus portantes

Lampum & Phaetonta, qui Auroram equuli ducunt.

O D Y S S. XXIV.

Patrem suum rusticantem adit Ulysses.

S O L U M autem patrem invenit benefacto in viri-
dario,

Expurgantem plantam : sordidam indutus erat vestem,
Laceram, indecentem, circum autem tibias bovinas
Ocreas laceras ligaverat scissuras fugiens,
Chirothecásque in manibus ruborum gratiâ, at desuper 5
Caprinam galeam capite habebat, dolorem augens.
Hunc autem postquam agnovit perpatiens nobilis Ulysses
Senectute consumptum, magnumque mente dolorem habentem,

Stans sub alta pyro lacrymam effudit :
Cogitabat autem postea in mente, & in animo 10
Osculari & amplecti suum patrem, & singula
Dicere, quomodo venit pervenit in patriam terram :
An prius interroget singulâque tentet.

Sic autem ei cogitanti visum est melius esse,
Primum cavillatoriis verbis tentare. 15
Hæc cogitans rectâ ivit ad eum nobilis Ulysses.
Hic quidem capite demisso plantam circum fordiebat.
Hunc autem astans allocutus est illustris filius,

O senex mihi hoc dic, & verè narra,
Cujus servus es virorum ? cujus autem hortum curas ? 20
Et mihi hoc dic verè ut bene sciam,
Si verè Ithacam hanc veni, ficut mihi dixit
Hic vir qui nunc primum obviis factus est huc venienti,

Non

H O M. O D Y S S E Æ XXIV. 21

Non omnium rerum penitus gnarus, quoniam non ausus est
singula

Dicere, & audire meum verbum sicut interrogavi 25

Circa amicum meum, sicubi vivit & est,

An jam mortuus est, & in inferni ædibus.

Dicebat autem ex Ithaca genus esse, & dicebat

Laertem Arcifiadem patrem esse ipsius.

Huic autem respondit postea pater lacrymas fundens, 30

Hospes certè terram pervenisti de qua interrogas.

Sed age mihi hoc dic, & verè narra,

Quotus jam annus est, quando hospitio illum excepisti

Tuum amicum infelicem, meum filium, si aliquando fuit,

Infortunatum ; quem longè ab amicis & patria terra, 35

Vel in ponto comederunt pisces, vel in terra

Feris & avibus præda factus est, neque ipsum mater

Flevit pollinctum, paterque qui ipsum genuimus.

Neque uxor multum dotata prudens Penelope

Ploravit in lectis dilectum maritum, sicut decet, 40

Oculos illius claudens : hic enim est honos mortuorum.

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses.

Nunc Ulyssi hic jam quintus annus est

Ex quo illinc ivit, & à mea discessit patria.

Gaudebat ille iens, animus autem nobis adhuc sperabat 45

Misceri hospitalitate, & splendida dona dare.

Sic dixit, hunc autem doloris nebula cooperuit nigra.

Ambabus autem manibus captum pulverem ardentem

Fudit in caput canum, graviter suspirans.

Hujus autem motus est animus, ad nares autem ei jam 50

Acer spiritus pulsavit dilectum patrem insipienti.

Osculatus est verò ipsum amplexus, infiliensque allocutus est.

Ille

22 HOM. ODYSSEÆ XXIV.

Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu inquiris,
Veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed abstine fletu luctûque lacrymoso.

55

Sic dixit, hujus autem ipsius soluta sunt genua & dilectum
cor ;

Circum autem filium dilectum jecit brachia, hunc vero ad se
Cepit exanimatum pertolerans nobilis Ulysses.

Ex

U

Dii

Ii q

Ut

Plan

Sen

Del

Mo

Illis

Spo

Qui

V

Ii q

Bor

Qu

Cal

Op

S

Arg

Au

Sec

EX HESIODI

Op. & Dieb.

UT simul nati sunt dii, mortalesque homines,
Aureum quidem primum genus diversiloquentium ho-
minum

Dii fecerunt, cœlestium domorum incolæ.

Ii quidem temporibus Saturni erant, cùm in cœlo regnaret.

Ut dii autem vivebant, securum animum habentes, 5

Planè absque laboribus & ærumna ; neque molesta

Senecta aderat : semper verò pedibus ac manibus similes

Delectabantur in conviviis, extra mala omnia :

Moriebantur autem ceu somno domiti : bona verò omnia

Illis erant : fructum autem ferebat fertile arvom 10

Sponte suâ, multumque & copiosum : ipsique ultro

Quieti possessionibus fruebantur, cum bonis multis.

Verum postquam hoc genus terra abscondit,

Ii quidem divi facti sunt, Jovis magni consilio,

Boni, in terris versantes, custodes mortalium : 15

Qui quidem observant judicia & prava opera,

Caligine amicti, passim euntes per terram,

Opum datores. Atque hoc munus regale consecuti sunt.

Secundum indè genus, multo deterius postea

Argenteum fecerunt cœlestium domorum incolæ, 20

Aureo neque naturâ simile, neque intellectu :

Sed centum quidem annos puer apud matrem charam

Nutrie-

Nutriebatur crescens valde rudis domo in sua.
 Cùm verò adolevisset, & pubertatis terminum attigisset,
 Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes 25
 Ob stultitias. Injuriam enim pravam non poterant
 A se mutuò abstinere, neque deos colere
 Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
 Prout fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
 Jupiter Saturnius abscondit; iratus, quia honores 30
 Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.

At postquam & hoc genus terra occultavit,
 Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
 Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.
 Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium ho-
 minum 35

Æneum fecit, omnino argenteo dissimile,
 E fraxinis, vehemens & robustum, quibus Martis
 Opera curæ erant luctuosa, ac injuriæ: neque ullum frumentum
 Edebant, sed adamantis habebant durum animum,
 Feroces: magna verò vis, & manus invictæ 40
 Ex humeris provenerant super validis membris.
 His erant ænea quidem arma, æneæque domus;
 Ære verò operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.
 Et hi quidem manibus propriis domiti,
 Descenderunt amplam in domum frigidi Orci, 45
 Ignobiles: mors verò tametsi terribiles existentes
 Cepit tetra; splendidum verò liquerunt lumen solis.

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
 Rursum etiam aliud quartum super terram multorum alum-
 nam

Jupiter Saturnius fecit, justius & melius, 50
 Virorum

Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori generationi, per immensam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdedit, pugnantes propter oves Oedipi: 55

Alios verò & in navibus super magnum fluctum maris
Ad Troiam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ,
Ubi quidem ipsos mortis quoque finis obruit.
Iis autem seorsum ab hominibus victum & sedem tribuens
Jupiter Saturnius pater constituit ad terræ fines. 60
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.

O si neque jam quinto ego interessẽm 65
Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea
natus.

Nunc enim genus est ferreum: nunquam nec die
Quiescent à labore & miseria, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dabunt curas.
Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis. 70
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium homi-
num,

Postquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis æquus, neque liberi,
Neque hospes hospiti, neque fodalis fodali.
Neque frater amicus erit, ut antehac. 75
Statim verò senescentes dehonorabunt parentes,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justî,

E

Neque

Neque boni : magis verò maleficum & injurium
 Virum colent. Justitia verò in manibus & pudor 80
 Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
 Verbis obliquis alloquens, perjurium verò jurabit.
 Livor autem homines miseros omnes,
 Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur inviso
 aspectu.

Túmque demum ad cœlum à terra spatiosa, 85
 Candidis vestibus tectæ corpus pulchrum,
 Deorum ad familiam abierunt relictis hominibus
 Pudor & Nemesis : relinquuntur autem dolores graves
 Mortalibus hominibus ; mali verò non erit remedium.

Ex Scuti Herc. Descriptione.

IBI Martis terribilis veloces stabant equi
 Aurei. Ibi & ipse spolia-ferens, perniciosus Mars,
 Hastam in manibus ferens, militibus imperans,
 Sanguine purpureus, tanquam vivos spolians,
 Currui insistens : juxtà autem terror & fuga 5
 Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.

Ibi Jovis filia prædatrix Minerva,
 Ei similis, tanquam aciem volens instruere,
 Lanceam habens in manibus, aureámque galeam,
 Et clypeum circa humeros : & ibat ad pugnam gravem. 10
 Ibi erat immortalium Deorum sacer chorus. Ft ibi in me-
 dio

Desiderabile

Amabi
 Aurea
 Ibi
 Immo

Musæ
 Ibi
 Circul
 Inund
 Delph
 Natan
 Argen
 Sub q
 Sedeb
 Piscib

Vir
 Aliqu
 Interi
 Multi
 Decer
 Valdè
 Vivis
 Viri a
 Cong
 Manu
 Time

Parca
 Truc
 Cont

Amabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius
Aureâ citharâ. Deorúmque *ibi* sedes, purus Olympus.

Ibi Concio, & opulentia infinita in circuitu erat
Immortalium in cértamine. Deæ autem duces erant canti-
lenæ

15

Musæ Pierides, sonorè canentibus fimiles.

Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari formâ factus-erat ex excocto stanno,
Inundanti similis : multi verò in medio ipsius
Delphines hàc & illàc discurrabant, pisces capientes,
Natantibus fimiles. Duo autem sursum-spirantes
Argentei delphines invadebant mutos pisces :
Sub quibus ærei tremebant pisces. Sed in littoribus
Sedebat vir piscator observans, habebat autem in manibus
Piscibus rete complectendis, projecturo similis:

20

25

Viri pugnabant, bellica arma habentes :
Aliqui quidem, pro sua urbe suisque parentibus
Interitum arcentes ; aliqui autem, procurrare prompti.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnantes
Decertabant : Mulieres verò bene factis in turribus
Valdè acutè clamabant, & dilacerabant unguibus genas,
Vivis fimiles, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, senectutémque ceperant,
Congregati extra portas erant, & Diis
Manus extendebant beatis, pro suis filiis
Timentes : Illi verò rursus pugnam habebant. Post ipsos
verò

30

35

Parcæ nigræ, albos concutientes dentes,
Truces vultu, terribilésque, funestæque & insatiabiles,
Contentionem hebebant de cadentibus. Omnes autem cupie-
bant

Sanguinem nigrum bibere. Illæ autem mentes statim ut placassent 40

Sanguine humano, cadaver proiciebant post se.

Retro autem ad tumultum & conflictum discurrebant iterum euntes

Sanguine maculatæ. Juxtà autem bene-turrita urbs viro-
rum :

Auræ autem ipsam habebant superliminaribus adaptatæ

Septem portæ. Viri autem in conviviis & choréis 45

Delectationem habebant : Ii enim in fabrefacto curru

Ducebant viro mulierem ; multus autem Hymenæus oriebatur.

Longè autem ab ardentibus facibus lumen resplendebat

Manibus in ancillarum : hæ verò venustate floridæ

Ante ibant, quas & chorææ ludentes sequebantur. 50

Alii quidem sub stridulis tibiis mittebant vocem

Ex teneris oribus : circumque ipsos repercutiebatur sonus.

Aliæ verò sub citharis reducebant chorum dulcem.

Indè autem rursus ex altera parte juvenes lasciviebant sub tibia :

Alii quidem rursus ludentes sub choréa & cantu, 55

Alii autem rursus ridentes, sub tibicine unusquisque,

Antè ibant : omnem autem urbem conviviâque tripudiâque

Et Voluptates habebant. Alii autem rursus ante urbem

Terga equorum inscendentes discurrebant. Alii autem aratores

Rumpebant terram diam, alteque vestes 60

Succinctas habebant. Rursus autem erat profunda seges. Alii

quidem metebant

Cuspidibus acutis rostrata folia,

Gravata spicis, tanquam Cereris fructum.

Alii

Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream :
 Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes : 65
 Alii autem rursus in cistellas ferebant à vindemiatoribus
 Albos & nigros racemos, magnis à vitibus
 Oneratis foliis & argenteis capreolis.
 Alii quidem igitur ludentes, sub tibicine quilibet
 Oneratus uvis : nigrescebant autem istæ. 70
 Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi verò pug-
 nabant
 Pugiliterque, & luctando. Alii autem pedibus-veloces lepores
 capiebant
 Viri venatores, & duo dentati canes juxtà
 Cupientes capere : illi verò cupientes aufugere.
 Apud ipsos autem & equites habebant laborem : circa verò
 præmia 75
 Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos verò in
 currus
 Aurigæ ascendentes, instigabant veloces equos,
 Habenas laxantes. At prævalentes volabant
 Currus compacti : modioli verò valde resonabant.
 Istis autem & propositus erat magnus tripus intra certamen, 80
 Aureus, inclyta opera solertis Vulcani.
 Circa autem oram fluebat Oceanus pleno similis :
 Omne autem continebat scutum valde-varium. Et in ipso
 Cycni altivolantes valde clamabant, qui multi
 Natabant in summa aqua : & juxtà pisces gestiebant, 85
 Mirabile visu etiam Jovi gravistrepenti ; cujus consiliis
 Vulcanus fecit scutum & magnum & solidum.
 Aptans manibus, hoc Jovis fortissimus filius
 Vibrabat firmiter ; & in equestrem saliebat currum

Similis

Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
 Leviter conscendens : cui auriga fortis Iolâus
 Bigis infistens dirigebat flexibilem currum.

90

Ex THEOGONIA.

Tartara.

HU N C circa ferreum septum ductum est ; circum verò
 ipsum nox

Triplici ordine fusa est circa collum : sed supernè
 Terræ radices sunt, & infructuosi maris.

Ibi Dii Titanes sub caligine opaca

Abconditi sunt, consiliis Jovis nubicógi,

5

Regione in squalida, vastæ circa tltima terræ.

His non exitus patet : portas verò imposuit Neptunus

Aëneas ; murus etiam circumjacet utrinque.

Illic Gyges Cottúsque & Briáreus magnanimus

Habitant, custodes fidi Jovis ægida-habentis.

10

Ibidem Terræ tenebricosæ, & tartari opaci,

Pontíque infructuosi, & Coeli stelligeri,

Ex ordine omnium fontes & fines sunt,

Tetri, squalidi, quos oderunt etiam Dii,

Hiatus ingens : (nec verò integro anno

15

Solum attinget, ubi primùm portas intra venerit ;

Sed fanè huc & illuc fert impetuosa procella,

Dira : horrendum etiam immortalibus Diis

Hoc

Hoc monstrum) & noctis obscuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.

20

Has juxta Iapeti filius sustinebat cœlum latum
Stans capitêque & indefessis manibus
Firmiter, ubi tam Nox quàm Dies propè euntes
Sese compellabant, per-vices supergredientes magnum limen
Ferreum : hæc quidem intrat, illa verò foràs
Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet :
Sed semper altera domos extra existens
Supra terram movetur ; altera rursus in domo existens
Expectat horam itineris sui, donec veniat :
Hæc quidem terrestribus multa-cernens Lumen habens,
Illa verò Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox mala, nube tecta obscurâ.

25

30

Ibi autem Noctis filii obscuræ domos habent,
Somnus & Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum scandens, nec cœlitus descendens.
Horum alter quidem terrâque & lata dorfa maris
Quietus percurrit, & placidus hominibus :
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
Crudele in præcordiis ; habet autem quem semel arripuerit
Hominum ; hostis verò etiam immortalibus Diis.

35

40

CALLIMACHI CYRENAEI
HYMNUS in JOVEM.

JOVIS apud sacrificia quid aliud sit celebrare
Melius, quàm Deum ipsum, semper magnum, semper
regem,

Terrigenùm expulforem, jura dantem cœlicolis ?

Et quomodo ipsum, Dictæum canemus, an Lycæum ?

In dubio admodum hæret animus : quoniam genus Jovis con-
troversum est. 5

Jupiter, te quidem alii Idæis in montibus aiunt genitum,

Jupiter, te vero alii in Arcadia : utri, pater, mentiti sunt ?

Cretenses semper mendaces. etenim sepulchrum, ô Rex, tuum

Cretenses fabricarunt. tu autem non periisti : es enim semper.

In Parrhasia autem te Rhea peperit, ubi maxime 10

Erat mons nemoribus obtectus : inde locus ille est

Sacer : neque eum aliquod indigum Lucinæ

Animal, neque mulier adit ulla : sed ipsum Rheæ

Veterem nominant puerperii lectum Apidanæ.

Hic te postquam mater magno deposuit ex utero, 15

Statim quærebat rivum aquæ, quo partus sui

Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.

Ladon vero magnus nondum fluebat, neque Erymanthus

Limpi-

Limpidissimus amnium : sed adhuc ficca erat omnis
 Arcadia ; quæ tamen futura erat maxime aquosa 20
 In posterum. quoniam tum temporis quo Rhea zonam solvit,
 Sane multas desuper quercus liquidus Iaon
 Produxit, multos etiam Melas fluvius tum gestavit currus :
 Multæ præterea supra Carionem, quamlibet nunc sit humidus,
 Lustra construxerunt feræ ; ibat etiam vir 25
 Pedester tum super Crathin, tum super scrupulosum Metopen
 Sitibundus : sed multa aquæ copia sub pedibus latebat.
 Itaque in hac difficultate constituta dicebat veneranda Rhea,
 Terra chara, parito & tu : tui enim dolores leves sunt.
 Dixit : & cum extendisset Dea magnum in sublime cubi-
 tum, 30
 Percussit montem scepro. at ille duobus locis multum discessit,
 Effuditque magnum fluxum. Tum corpus à se perpurgatum,
 O Rex, tuum fasciis involvit : & Nedæ te dedit portandum
 In recessum Cretensem (ut clam ibi educareris)
 Neque vanam reposuit Dea illi gratiam, quippe fluvium 35
 Illum Nedam appellavit. Atque is copiosus juxta ipsum
 Cauconum oppidem, quod Leprium vocatum est,
 In mare defertur : & vetustissimam sane hanc aquam
 Posterì bibunt Lycaoniæ urtæ. i. e. Arcades.

Postquam vero Thenas reliquit, ad Cnossum deferens, 40
 Jupiter pater, te nympa : (Thenæ autem prope Cnossum)
 Ibi tum decidit tibi, Deus, omphalos : i. e. umbilicus : hinc
 istum

Omphalium deinceps locum nominant Cydones.
 Jupiter, te vero Corybantum sociæ ulnis amplexæ sunt
 Dictææ Meliæ : te sopivit Adraftea 45

Cunis in aureis : tu autem fuxisti plena lactis ubera
 Capræ Amaltheæ : & insuper dulcem favum comedisti.
 Extiterunt enim subito opera Panacridis apiculæ
 Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

Strenuè item Curetes te circum armatum tripudium luse-
 runt, 50

Arma concutientes : ut Saturnus auribus sonitum
 Clypei audiret, non autem te vagientem.

Pulchre quidem crevisti, pulchreque educatus es, o cœlestis
 Jupiter:

Cito etiam adolevisti, & velox tibi oborta est lanugo.
 Sed & quum adhuc adolescentulus esses, cogitasti omnia tan-
 quam adultus : 55

Ideoque tibi fratres, quamvis natu priores essent,
 Cœlum non inviderunt ut tu haberes in divisione assignatam
 domum.

Prisci autem nullo modo veraces fuerunt Poëtæ :
 Dicebant filios Saturni trifariam domos divisisse.

Non te deorum regem sortes constituerunt ; sed opera ma-
 num, 60

Tuaque Pctentia & Robur, quod etiam collocasti prope se-
 dem tuam.

Sed constituisti & avem omnium præstantissimam nunciam
 Tuorum auguriorum, quæ utinam amicis meis fausta ostendas.
 Elegisti præterea ex juvenibus omnium optimos : non qui na-
 vibus exercent

Mercaturam, non virum scutatam, non poëtam : 65

Sed hæc quidem Diis minoribus illic reliquisti,
 Alia curanda aliis : tu vero elegisti urbium principes

Ipfos :

Ipſos : quorum ſub poteſtate eſt agricola, quorum peritus militiæ,

Quorum remex, quorum ſunt omnia : & quid nou dominantis ſub poteſtate ?

Primo quidem fabros canimus eſſe Vulcani :

70

Milites deinde Martis : venatores item Chitones

Dianæ : Phœbi denique, qui lyræ bene ſciunt modos.

At ex Jove ſunt reges : quoniam Jovis nihil regibus

Divinius eſt. ideoque tuum illis decreviſti ordinem :

Conſtituiſti autem, qui urbes cuſtodiant. tuque ipſe præſides 75

In arcibus, inſpector tam eorum qui judiciis

Populum iniquis, quam eorum qui aliter gubernant.

Salve plurimum, o Saturnie ſumme, dator bonorum

Dator incolumitatis. tua vero opera quis celebret ?

Non fuit, nec erit. Quis Jovis opera celebret ?

80

Salve iterum atque iterum. Da nobis & virtutem & opes.

Neque ſine virtute opulencia poteſt homines beare,

Neque ſine opulencia virtus. Da ergo & virtutem & opes.

EX HYMNO in APOLLINEM.

Quantopere iſte Apollinis commotus eſt laureus ramus !

Quantopere hoc totum antrum ! procul ſit, quiſquis facinorofus.

Et certe oſtia præclaro pede Phœbus tundit.

Non vides ? annuit Deliaca ſuave quid palma

Derepente, & olor in aëre pulcre modulatur. 5
 Ipsa vos nunc repagula forium recumbite,
 Ipsi etiam vos vectes. Deus enim jam non longe abest.
 At vos, pueri, cantum etiam ad symphoniam parate.
 Apollo non cuivis apparet, sed ei quisquis vir bonus.
 Qui ipsum viderit, magnus hic : qui non videt, abjectus ille
 est. 10

Videbimus te, o Apollo, & nunquam erimus abjecti.
 Neque tacitam citharam, neque tacitum gressum
 Phœbo præfente pueri habeant.
 Favete linguis vos audientes de Apolline cantum.
 Favet & pelagus, quando celebrant poëtæ 15
 Aut citharam aut tela divina Lycorei Apollinis.
 Neque Thetis Achillem deplorat lugubriter mater,
 Quoties Io pæan, io pæan, audiverit.
 Sed & lacrymosum differt dolores saxum,
 Qui in Phrygia humidus lapis induruit. 20
 Io io refonate : malum est cum diis contendere.

Cœtum hunc Apollo, quum ex sententia ejus cecinerit,
 Honore afficiet. potest enim, quum a Jovis dextra sit collocatus.
 Atqui haud cœtus iste Apollinem uno tantum die celebrabit :
 Est enim laudum ubique plenus. quis non facile Phœbum lau-
 darit ? 25

Aurea sunt Apollini & amictus, & fibula,
 Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra :
 Et omnium rerum copia affluit. id quod ex Delphis colligas.
 Quin etiam semper formosus, & semper juvenis est. nunquam
 Phœbi

Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis. 30
 Capilli vero odoriferis in terram stillant oleis.

Non

Non adipe crines Apollinis stillant,
Sed ipsa panacea. In urbe autem quacunque illæ
Guttæ in terram deciderint, omnia incolumia redduntur.

Arte præterea nemo tam varia est præditus quam Apollo. 35

Ille sagittatorem fortitus est virum, ille poëtam.

Phœbo enim & sagitta curæ est & carmen.

Illius etiam sunt fortes, & vates. Ex Phœbo item

Medici didicerunt prolationem mortis.

Phœbum etiam Nomium cognominamus, ex illo tempore 40

Ex quo juxta Amphrysum jugales pavit equas,

Impuberis amore inflammatus Admeti.

Facile quidem pascuum sit plenum, neque capræ

Egeant hædis admixtæ ovibus, in quas Apollo

Pascentes oculum conjecerit: neque sine lacte 45

Oves, neque infœcundæ fuerint, sed omnes sub se agnum

habuerint:

Et quæ unipara erit, gemellipara repente fuerit.

Phœbum insuper qui sequuntur, illi civitates dimetiri solent

Homines. Phœbus enim semper civitates gaudet

Condi, & ipse fundamenta earum Phœbus ponit. 50

Quadrimum adhuc prima fundamenta Phœbus jecit

In pulchra Ortygia rotundam prope paludem.

Diana venata capita assidue caprearum

Cynthiadum afferebat, ipse vero compingebat aram Apollo.

Construxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram 55

Ex cornibus: corneos autem undique opposuit parietes.

Sic didicit prima fundamenta Phœbus jacere.

Phœbus etiam fœcundam meam civitatem ostendit Batto:

Et Libyam ingredienti corvus præivit populo

Auspiciatus coloniæ ductor: & juravit se mœnia datutum 60

Nostris

Nostris regibus : & semper stat jurejurando Apollo.

O Apollo, multi te Boëdromium appellitant,

Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)

Sed ego Carneum. Mihi sic vocare est patrii moris.

Io io Carnee, quem multis precibus venerantur, tuæ quidem
aræ

65

Flores gerunt in vere, quotquot tempus

Pictos tum producit, zephyro inspirante rorem,

Hyeme vero crocum suavem. & semper tibi perpetuus ignis est :

Neque unquam hesternum absumit carbonem cinis.

Equidem lætatus est vehementer Apollo, quando cincti baltheis

Bellonæ (i. e. armati)

70

Viri tripudiarunt cum flavis Libyffis,

Solenne ubi ipsis Carneæ festivitatis advenisset tempus.

Io io Pæan, audimus : quoniam istum

Delphicus tibi primum hymnum invenit populus :

Quo tempore jaculationem aurearum demonstraſti ſagittarum. 75

Nam Pythonem tibi descendentem occurrit sæva bestia,

Horribilis serpens. eum tu quidem occidisti, aliam super aliam

Mittens velocem sagittam. acclamavit autem populus,

Io io Pæan, mitte sagittam : primo statim ab ortu te Mater

Peperit Auxiliatorem. Atque hoc nomine jam ex illo celebra-
ris.

80

Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,

Non admiror poëtam, qui non tantum, quantum pontus, cantat.

Invidiam Apollo pede repulit, & sic dixit :

Assyrii fluvii copiosus est fluxus, sed multas

Sordes terræ & multam in aqua illuviem trahit.

85

Cereri autem non ex omni fluvio aquam libant Melissæ :

Sed

Sed qui purus & nulla forde infectus serpit
 Fonte è sacro parvus latex, eximius aquarum flos.
 Salve rex: sed invidus ubi male pereat, illuc abeat.

EX HYMNO in DIANAM.

DIANAM (neque enim leve est canentibus, si ejus ob-
 liviscantur)

Celebramus, cui tela & retia curæ sunt,
 Et tripudium sub arboribus, & in montibus ludi.
 Principium hinc ducentes, quomodo, quum patris infideret
 genibus,

Puella adhuc adolescens, hæc verba ad patrem protulerit: 5
 Da mihi, Pater, virginitatem in æternum conservare,
 Et nominum multitudinem: ne hac mecum Phœbus certare
 possit.

Da etiam fagittas & arcus. sine, pater: non a te pharetram,
 Nec postulo magnum arcum, (mihi Cyclopes fagittas
 Confestim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum) 10

Sed ut lucem feram, & ad genua usque tunicam
 Succingam fimbriatam, quando agrestes feras perimo.

Da mihi item sexaginta tripudii focias Oceaninas,
 Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
 Da quoque mihi pedissequas Amnisfides viginti nymphas: 15
 Quæ mihi & calceamenta venatori, &, ubi interdum neque
 lynces

Neque

Neque cervos arcu feriero, celeres canes bene curent.
 Da præterea mihi omnes montes : urbem vero mihi quamcun-
 que imperti,
 Quamcunque vis. rarum enim hoc erit, quum Diana in urbem
 ibit :

In montibus habitabo : urbibus vero admiscebor hominum, 20
 Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
 Oppressæ vocarint me opitulatricem : quibus me Parcæ,
 Ut primum nata sum, fortem assignarunt opem ferendi :
 Quoniam & quum me pareret & in utero ferret, non doluit
 Mater, sed sine labore e suo deposuit utero. 25

Sic puella loquuta, barbam voluit patris
 Apprehendere : sed sæpius frustra extendit manus,
 Usquedum attingeret. Pater autem annuit cum risu,
 Dixitque, eam demulcens, quando mihi tales liberos deæ
 Pepererint, parvi ego æmulæ Junonis 30
 Iracundiam æstimavero. habe, filia, quæcumque ultro
 Postulas : sed & alia pater multo majora dabit.
 Triginta tibi urbes, & turrim non unam dabo :
 Triginta tibi urbes, quæ neminem alium Deum honorare
 Scient quam solam te, & Dianæ solius vocari. 35

Multas etiam communiter cum aliis urbes dimetiendas
 Tam mediterraneas, quam insulas dabo : & in omnibus erunt
 Dianæ aræ ac luci. sed & viis
 Præeris & portubus inspectrix. Sic ille loquutus,
 Orationem suam confirmavit capite. ibat autem puella 40
 In Leucum Cretensem montem vestitum sylva :
 Inde ad Oceanum. Multas vero ibi delegit nymphas,
 Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
 Lætabatur Cæratu fluvius vehementur : lætabatur & Tethys,
 Pro-

Propterea quod Latoniæ filias misisset socias.

45

Hinc deinde ad Cyclopas transiit, eosque reperit
 Infula in Lipara (Lipara nunc, sed tum erat
 Nomen ei Meligunis) super incudibus Vulcani
 Circumstantes massam. Urgebat enim ipsos grave opus.
 Equestre fabricabant Neptuno aquarium. Id est, in quo illius
 equi aquarentur.

50

Nymphæ vero pertimuerunt, cum aspexissent horrida monstra
 Jugis Ossæ montis similia (omnibus autem sub cilio
 Lumina erant unocula, clypeo æqualia quadruplici,
 Torvum tuentia) & cum strepitum audivissent
 Incudis resonantis, nam magnus ac vastus spiritus erat
 Follium, ipsorumque gravis gemitus. Insonabat enim Ætna,
 Insonabat & Trinacria, Siccanorum sedes : insonabat & proxima
 Italia : magnus item strepitus in Corsica resonabat.

55

At postquam illi Cyclopes malleis sublati super humeros,
 Aut æs candens e caminoeductum, aut ferrum
 Alterne ferientes, valde laborabant ;
 Tunc ipsos non potuerunt securæ Oceaninæ
 Ne contra quidem aspicere, neque sonitum auribus percipere.
 Neque hoc ægre ferendum in ipsis. Illos enim quæ etiam non
 amplius sunt ita parvæ

60

Nunquam sine tremore aspiciunt divorum filiæ.
 Sed cum puellarum aliqua immorigera adversus matrem pec-
 carit,

65

Mater quidem Cyclopes suam contra filiam advocat
 Argem, aut Steropen : e domo vero interiori
 Provenit Mercurius, carbone oblitus atro.
 Statim is puellam territat : at ipsa genitricis

70

G

Subit

Subit in gremium, ponens super oculos utramque manum.
 Tu vero puella Diana etiam longe ante, trima adhuc existens,
 Ubi venit Latona in Liparam, te in ulnis gestans,
 Vulcano eam arcescente, ut munera tui videndi gratia daret :
 Bronte te in robusta collocante geuua, 75
 Pectore e magno Brontæ hirsutas excerpisti setas :
 Proinde valde animosa ipsos sic tum affata es :
 Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
 Et sagittas, cavumque claustrum sagittarum, i. pharetram,
 Fabricate. Etenim ego sum Latonæ, sicut Apollo. 80
 Quod si ego sagittis agrestem porcum, aut aliquam prægran-
 dem

Feram venatu cepero, eam sane Cyclopes comedent.

Dicebas. At illi perfecerunt, statimque armata es Dea.
 Continuo autem ad catulos reversa, pervenisti ad mansionem
 Arcadicam Panos. Is tum carnes Lyncis secabat 85
 Mænaliæ : ut ejus fœtæ canes escam comederent.
 Tibi autem barbatus Pan duos quidem canes, media parte al-
 bos,
 Tres vero auritos, & unum diversicolore, qui vel leones
 Ipsos retrorsum trahentes, ubi apprehendissent eos cervici-
 bus, 90
 Rapiebant adhuc vivos in stabulum ; septem præterea dedit
 Velociores ventis Cynosurides, quæ & in investigandis
 Promptissimæ erant hinnulisque, & non connivente lepore,
 Et cubile cervi, & hystricis ubi essent nidi
 Ostendendo, & damæ ad vestigium perducendo. 95

Inde proficiscens (una vero & canes ibant)
 Reperiebas in cacumine montis Parrhasii

Salientes

Salientes cervas, rem magnam. Illæ quidem in ripis
Semper pascebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Majores quam tauri. In cornibus vero refulgebat aurum. 100
Hic repente tu obstupecebas, & tuum apud animum
dixisti,

Hæc sane prima præda Diana digna esset.

Quinque erant omnes, quarum quatuor cepisti velociter inci-
tata,

Absque canum cursu: ut tibi celerem currum provehant:
Unam vero, (quæ Celadontem trans fluvium effugerat 105
Junonis consilio, certamen Herculi
Ultimum ut esset) collis Cerynæus recepit.

Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi
Arma, & cingulum, & aureum junxisti currum:
Injecistisque aureos dea cervis frænos. 110

Sed quonam te primum cornutus currus cœpit attollere?

Æmum ad Threicium, unde Boreæ procella

Exoritur, male vestitos homines gravi frigore infestans.

Ubi autem secuisti pinum? & ex flammâ accendisti quali?

Myso in Olympo: lucis vero injecisti vaporem 115

Inextinctæ, quæ ex patris Jovis destillat fulmine.

Sed quoties, ô dea, argenteum explorasti arcum?

Primum quidem in ulmum, alterum vero misisti in quer-
cum,

Tertium rursus in feram: quartum non amplius in quercum

Sed illud in sceleratorum jecisti civitatem, quique in suos, 120

Quique in peregrinos nefaria multa perpetraverant.

Ah miseri, in quos tu gravem impinges iram!

Pecudes ipsorum pestis devorat, opera vero glacies:

Tonfi autem senes lugent filios : & mulieres
 Aut ietæ moriuntur puerperæ, aut profugæ 125
 Pariunt : earum vero nihil talo recto infistit.
 Quos contra hilari vultu & benigna tu respexeris,
 Illis bene & tellus fert spicam, & bene proventus
 Quadrupedum, beneque opulentia augetur : neque in sepul-
 crum

Veniunt, priusquam admodum annosum quoddam, i. e. senium
 attingant. 130

Neque discordia devorat horum familiam, quæ etiam bene
 Constitutas domos perturbavit : sed mensam
 Fratriæ & glores circum unam fellas collocant.

Divæ, sit mihi illorum (ex numero) quidem amicus, qui-
 cunque est verus,

Sim vero & ipse, regina : curæ etiam sit mihi semper car-
 men, 135

In quo & Latonæ nuptiæ erunt : in quo & tu crebra eris :
 In quo etiam Apollo : in quo tui omnes labores :
 In quo canes & sagittæ, & canthi rotarum, qui te facile
 Spectabilem portant, quando in Jovis domum currum agitas.

Ibi tum occurrentes tibi in vestibulo, capiunt, 140
 Arma quidem Mercurius Acacefius, sed Apollo
 Feram quamcunque portas, idque antequam advenisset in
 cœlum

Fortis Alcides. Nunc autem non amplius istum laborem
 Phœbus sustinet. Talis enim semper Tirynthius indefessus
 Stat ante fores cœli, expectans an quippiam afferens 145
 Redeas pingue edulium. Dii autem omnes super eo Hercule
 Indefinenter rident : in primis vero focus ipsa Juno,

Taurum

Taurum siquando e curru praegrandem, aut quando aprum
Sylvestrem ferat Hercules posteriori pede palpitantem,
Astuto admodum sermone te, dea, sic alloquitur; 150

Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
Sicuti me, invocent. Sine capreas & lepores
In montibus errare. Quid enim capreae & lepores
Perpetrant? sues opus rusticorum, sues culta vastant:
Et boves hominibus ingens malum sunt, feri & hos. 155

Sic ait, & celer magnam circa feram laborabat.
Tibi vero Amnisides nymphæ a jugo solutas
Fricant cervas, & ad eas multum pabuli
Junonis e prato demetentes comportant
Velox natu trifolium: quod & Jovis equi comedunt. 160

Præterea & aureos loculos implent
Aqua, ut cervis potus gratior reddatur.
Ipsamet vero in patris domum venis, ibique te in sedem suam
Omnes simul invitant: tu autem Apollini assides.

At quando nymphæ te in choro circumdabunt 165
Prope fontem Ægyptii Inopi in Delo,
Aut prope Pitana (nam & Pitana tua)
Transivit Sol pulchrum chorum: sed aspectat,
Curram inhibens, & dies ipsi tum protrahuntur.

Quæ vero tibi insularum, quis mons placuit potissimum? 170
Quis portus? quæ civitas? quam præcipue nympharum
Dilexisti? & quales heroïnas habuisti focias?

Dic, dea, tu quidem nobis: ego vero aliis canam.
Insularum quidem Doliche, urbium vero tibi placuit Perga:
Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi. 175
Præcipue autem inter omnes alias Gortynida amasti nym-
pham,

Cervarum

Cervarum venatricem, Britomartin, certam jaculatricem : cu-
jus olim Minos

Percussus amore, pervagatus est montes Cretæ.

Illa vero alias quidem hirtis sub quercubus latitabat nympha,
Alias autem in locis uliginosis. At ipse novem menses percur-
rebat 180

Loca prærupta, & pendentes scopulos. Nec intermisit infec-
tationem,

Donec apprehensa ferme nympha infiliit mare

Ab alto vertice : incidit autem in piscatorum

Retia, quæ ipsam conservarunt. Hinc deinceps Cydones

Nympham ipsam, Dictynnam ; montem vero unde defiliit
nympha, 185

Dictæum appellant : excitâruntque ibi aras.

Veneranda, quæ multas domos & multas urbes possides, salve
Chitone :

Quæ Miletum habitas. Nam te Neleus fecit

Ducem, quando navibus advectus est e Cecropia :

Chefias, Imbrasia, primæ sedis dea. Tibi etiam Agamem-
non 190

Clavum navis suæ dedicavit in templo Aulidis,

Munus contra navigandi incommoditatem, quando ipsi detine-
bas ventos,

Teucrorum cum naves Achivæ oppida vexatum

Navigarent, propter Helenam Rhamnusiâ animis concitatæ.

Tibi etiam Amazones, belli affectatrices, 195

Olim in littore Ephesi statuam posuerunt,

Fagino sub trunco. Peregitque tibi sacrum Hippos :

Ipsæ vero Amazones, Upi regina, circum solenni saltatu tripu-
diarunt,

Primo

Primo quidem in scutis armatum tripudium, deinde vero in orbem

Ducentes latum chorum. Succinuerunt autem suaves 200

Subtile quid fistulæ, ut saltarent iunctim.

Nondum enim ossa hinnulorum perforata erant,

Opus Minervæ, cervo grave. Ibat autem sonus

Sardes usque, & ad tractum Berecynthium : ipsæ vero pedibus

Valde strepebant, insonabantque pharetræ. 205

Hanc porro deinceps circa statuam amplum templum

Ædificatum est, quo nullum divinius aspiciet Oriens,

Neque ullum opulentiùs : facile Pythonem superet.

Quare insaniens vastaturum se hoc comminatus est

Lygdamis, homo injurius, & insuper exercitum equimulso-
rum 210

Adduxit Cimmericorum, arenarum instar, qui apud ipsum

Adjacentes habitant vaccæ Inachiae transitum.

Ah miserum regem, quantum erravit ! neque enim futurum
erat

Ut vel ipse in Scythiam redux, vel quisquam alius,

Quorumcunque in prato Caystrio consistere currus, 215

Reverterentur. Epheso enim semper tuæ sagittæ, quasi propugnaculum, objectæ sunt.

Diva Munychia, portuum inspectrix, salve Pheræa.

Nemo dedecore afficiat Dianam. Neque enim Cæneo
Aram ejus contumelia afficienti pulchra domi subeunda fuerunt
certamina.

Neque cervorum venatione, neque jaculandi peritia divam pro-
vocet : 220

Non enim Agamemnon non sine magno se jactavit malo.

Nemo

Nemo item ambiat hanc virginem : neque enim Otus,
Neque Orion bonas nuptias appetiverunt.

Sed neque saltatum aliquis fugiat solemnem : neque enim
Hippo

Absque fletu circa aram renuit tripudiare.

225

Salve magna regina, & propitia sis huic cantui.

Ex HYMNO in DELUM.

SACRAM, o anime, unquamne tandem aut quando ce-
lebrabis

Delum, Apollinis nutriculam ? equidem omnes
Cyclades, quæ insularum sacratissimæ in mari jacent,
Laudibus dignæ sunt : Delus vero vult primas ferre
A Musis, quod Phœbum carminum principem

5

Et abluit, & fasciis involvit, & pro deo celebravit prima.

Ut Musæ pœtam, qui Pimpleam non canit,

Odere ; sic Phœbus eum, quicumque Deli obliviscitur.

Delo nunc igitur carmen impertiar, ut Apollo

Cynthius laudet me, carae studiosum nutriculae.

10

Illa vero ventosa, & aspera, ut quæ & mari percussa,

Mergisque magis pervia quam equis

In mari stabilita est, quod circa ipsam copiose revolutum

Icariae multam excutit undae asperginem.

Ideoque eam piscatores marivagi incoluerunt.

15

Sed nulla invidia est inter primas (illam) numerari.

Crebrae

Aliae quidem insulae turribus firmis munitae sunt,
 Delus autem Apolline. Quod vero firmitus septum Apolline?
 Muri quidem & lapides ab impulsu concidunt
 Strymonii boreae: at deus permanet semper immotus. 20
 Dele chara, talis te propugnator defendit.

Quoniam vero plurimae de te circumferuntur cantiones,
 Quanam potissimum coronabo te? quid tibi jucundum au-
 ditu?

An quo pacto primum magnus Deus montes concutiens
 Ense trifulco, quem ei Telchines fabricarunt, 25
 Insulas marinas effecerit: deorsumque omnes
 Ab radicibus protruserit, & in mare devolverit;
 Et alias quidem in alto, ut continentis obliviscerentur,
 Firmiter defixit: te vero haud ulla constrinxit necessitas:
 Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi 30

Asterie antiquitus: quoniam profundam transiliisti fossam,
 Coelitus fugiens Jovis concubitus, astro similis.
 Quantisper quidem te nondum aurea attigerat Latona,
 Tantisper Asterie & nondum vocabaris Delus.

Saepe ex Trœzene a Xanthi oppidulo 35
 Venientes Ephyram, in Saronico sinu
 Nautae conspexerunt: & Ephyra redeuntes,
 Ipsi quidem te non amplius viderunt: tu vero angusti ad
 rapidum

Cucurristi fretum Euripi cum strepitu fluentis,
 Chalcidique confestim respuens maris undam, 40
 Usque ad Atheniensium adnatasti promontorium Sunium.

At cum Apollini natale solum exhibuisses,
 Tum haec tibi remunerationis loco nautae nomina indiderunt,
 Propterea quod non amplius obscura innatares, sed in maris

Fluctibus Ægæi pedum tuorum affixisses radices. 45

Neque Junonem infestam pertinuisti, quæ alias omnes
Atrociter fremebat contra puerperas, quæ Jovi filios
Pepererunt : Latonæ vero seorsim, quoniam sola
Jovi paritura erat chariorem Marte filium.
Ac proinde ipsa quidem tanquam in specula posita est in cœlo,
Ira vehementi concitata, & non effabili. Detinebat enim La-
tonam 51

Afflictam pariendi doloribus. Duo item constituti erant cu-
stodes,

Terram observantes. Unus quidem solum terræ continentis,
Stans in excelso vertice Thracii Æmi,
Crudelis Mars observavit cum armis. Ejus interim equi 55
Septemplicem boreæ juxta specum morabantur.

Altera vero insularum inspectrix latarum
Constituta erat filia Thaumantis, quæ invaserat Mimantem.
Illi ergo civitatibus, quasunque adibat Latona,
Aderant comminantes, & prohibebant eam recipere. 60

Cæterum quum Achivæ ipsam respuissent civitates,
Retro pedes in Thessaliam convertit. Fugiebat autem A-
naurus

Et magna Larissa, & Chironides rupes :
Fugiebat etiam Peneus qui fluit per Tempe.
Juno, tibi vero etiamnum immite pectus inerat : 65

Neque fracta es, neque miserta es, quando lacertos
Ambos extendens, nequicquam talia diceret Latona,
Nymphæ Thessalides, fluvii genus, dicite patri
Ut sistat magnum fluxum : apprehendite ipsum mento,
Precantes ut Jovis in aqua liberos parere liceat. 70
Pence Phthiota, quid nunc cum ventis celeritate certas ?

An

An obsecro tibi sic semper veloces sunt pedes? an propter me
 Tantummodo leviores sunt? fecistique volare eos
 Hodie subito? hic nihil audit. O meum onus,
 Quò te fero? nam ægri defessi sunt nervi. 75
 Pelion o Philyræ thalamus, atqui tu mane,
 Mane: quando & feræ in montibus sæpe tuis
 Graves partûs dolores effuderunt lænæ.

Huic igitur & Peneus respondit lacrymas profundens,
 O Latona, necessitas ingens est dea. Neque enim ego 80
 Diva tuos dolores rejicio. Novi quippe & alias
 Ablutas esse a me puerperas. Sed mihi Juno
 Graviter comminata est. Vide quantus hic observator
 Monte ex alto speculam habeat, qui me facile
 Funditus subvertat. Quid conabor? an interire 85
 Dulce quid sit tibi Peneum? eat fatalis dies.

Patiar tui causa, etsi inter fluvios
 Aridum fluxum habens æternum sim periturus,
 Et solus inter amnes abjectissimus futurus.
 Atque eccum me: quid plura? voca tantum Lucinam. 90

Dixit, & repressit magnum fluxum. At ejus Mars
 Pangæi avulsa cacumina attollens erat
 Injecturus vorticibus, & obruturus fluentia.
 Desuper vero increpuit, & scutum percussit cuspide
 Lanceæ: idque strepitum edidit armisonum. tremuerunt autem
 Ossæ 95

Montes, & campus Cranonius, & graviter spirantes
 Extremæ oræ Pindi: metuque commota est universa
 Thessalia. Talis namque e scuto obortus est sonitus,
 Ut quum Ætnæi montis incendio flagrante
 Commoventur omnes recessus, subterraneo gigante 100

Briareo in alterum se latus vertente,
 Et fornaces stridunt sub Vulcani forcipe,
 Et opera simul: tum graviter & igne laborati lebetes
 Et tripodes cadentes super se invicem resonant.

Tantus tunc extitit fragor scuti rotundi.

105

Peneus autem non illinc discedebat, sed permanebat perinde
 Constans ut initio, celeresque inhibuit vortices,
 Donec ei Cœceis Latona acclamavit, Salvus sis & incolumis:
 Salvus sis: nec patiaris adversi quid mei causa: isthac vero
 Pro misericordia, gratia tibi retribuetur.

110

Dixit, & quum multa prius pertulisset, adiit quoque in-
 fulas

Maritimas. Sed illæ ipsam advenientem non receperunt.
 Asterie carminum amans, tu autem ex Euboea descenderas
 Cycladas visura rotundas, neque olim,

Sed adhuc recens a tergo Geræstia sequebatur alga.

115

Constitisti vero in medio, & commiserata Latonæ,
 Marinam algam omnem arefecisti: quoniam corde flagrabas,
 Miseram pariendi doloribus molestissimis afflictam videns.
 Juno, hoc in me statuas quodcunque tibi libet. Neque enim
 comminationes

Vestras curo. Transi, transi in me, o Latona.

120

Dixisti: at Latona infando & misero errori finem fecit.

Sedebat autem Inopi ad fluvium: quem profundissimum

Tellus tunc emittit, cum pleno fluvio

Nilus a præcipitio Æthiopico descendit.

Ibi exolvit Latona cingulum, retroque inclinata est humeris

125

Ad palmæ truncum, difficultate miserabili

Afflicta: humidus vero per corpus defluebat fudor.

Dixit autem anhelans: quid matrem, fili mi, torques?

Ipsa

Ipsa tibi
 Nascere
 Sic hæc
 Mæoni
 Septies
 Musaru
 Atque
 Postmo
 Octavu
 Nymph
 Dixeru
 Æneus
 Neque
 Aure
 Auro e
 Aurean
 Auro it
 Tu ipsa
 Inque g
 O magi
 O ping
 Ipsamet
 Delius
 Terraru
 Non C
 Non m
 Quantu
 Sic tu

Ipsa tibi, care fili, insula supernatans mari.

Nascere, nascere puer, & benignus egredere ex utero. 130

Sic hæc loquuta est. Olores vero Phœbi cantores modulantes,

Mæonio Pactolo relicto, cinxerunt

Septies Delum, & accinuerunt puerperio,

Musarum volucres, vocalissimi inter aves.

Atque hinc puer Apollo totidem lyræ intendit nervos 135

Postmodum, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.

Octavum nondum cecinerant, & ille exiliit. Alta vero voce

Nymphæ Deliades, fluvii genus antiqui,

Dixerunt Lucinæ sacrum carmen : statimque æther

Æneus resonuit magna canentium exultatione. 140

Neque Juno id graviter tulit : quia iram ei exemerat Jupiter.

Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta sunt, Dele :

Auro etiam rotunda per totum diem fluebat palus :

Auream quoque produxit stirpem ramus oleæ :

Auro item exuberavit profundus Inopus revolutus. 145

Tu ipsa denique aureo e solo sustulisti puerum,

Inque gremium reposuisti, & tale loquuta es verbum,

O magna, o multis aris ornata, multisque urbibus, multa pro-
ferens :

O pingues continentis terræ, & circumhabitatae insulæ,

Ipsamet ego sum illa tam inculta terra : sed a me 150

Delius Apollo jam nominabitur : neque ulla alia

Terrarum tantum Deo curæ erit alteri :

Non Cenchris Neptuno, regi Lechæo,

Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,

Quantum ego Apollini : & ero haud amplius errabunda. 155

Sic tu quidem dixisti : is vero dulcem traxit mammam.

Ac

Ac proinde insularum sanctissima etiamnum ab illo tempore
 Vocaris, Apollinis nutricula: neque te Bellona,
 Nec Pluto, nec equi Martis calcant:
 Sed tibi quotannis decimiferæ semper primitiæ 160
 Mittuntur: omnesque tripudia agunt civitates,
 Quæque ad auroram, quæque ad vesperam, quæque ad meri-
 diem
 Sedes posuerunt, & qui supra Boreum
 Domicilia littus habent, valde longævum genus,
 Asterie odora, te puidem circum insulæ 165
 Cinxerunt, & tanquam choro stiparunt,
 Nec tacitam, nec strepitu saltantium orbatam: sed splendidis
 capillis
 Vesper te semper despectat circumquaque decantatam.
 Asterie, multis aris multisque precibus ornata, ecquis te nauta
 Institor in Ægeο præteriit navi properante? 170
 Nunquam tam vehementes ipsam propellunt venti,
 Etiam cum necessitas celerrimum urget cursum; quin vela
 Celeres nautæ contrahant: neque prius inde reverterint,
 Quam circa magnam tuam aram gyros egerint plagis
 Percussam, & truncum sacrum oleæ momorderint, 175
 Manibus retro reflexis; quos Deliaa invenit nympha
 Ludos, & juvenescenti Apollini risum.
 O Ara quasi quædam insularum, tranquilla domus, salva sis &
 ipsa:
 Salvus sit & Apollo, & quam peperit Latona.

Ex

Q U

Exite

Sacras i

Prop

Nunqu

Prius

Ne qui

Arm

Sed lon

Solu

Sudore

Om

O ite A

(Mo

Ne un

(Ne

Attule

Neq

In orio

Insp

Neque

Ex HYMNO in LAVACRUM
PALLADIS.

QUOTQUOT lotrices Palladis adestis, exite omnes,

Exite : equas modo hinnientes

Sacras illas audiui, & dea in promptu incedit.

Properate, o flavæ, properate, Pelasgides.

Nunquam Minerva magnos abluit lacertos,

5

Priusquam pulverem equorum absterferit ab illis :

Ne quidem quum cruore defœdata omnia ferens

Arma, injustis venit a terrigenis.

Sed longe ante, a curru cervicibus equorum

Solutis, undis abluit Oceani

10

Sudorem & guttas : purgavitque concretam

Omnem spumam frænatorum ab ore equorum.

O ite Achæïades : & ne unguenta, neu alabaistros,

(Modiolorum audio sonitum axibus circumdatorum)

Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabaistros

15

(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)

Attuleritis : sed neque speculum : semper venustus est oculus
illius.

Neque quum apud Idam montem Phryx Paris dijudicavit
litem,

In orichalcum magna hæc dea, neque Simoëntis

Inspexit in vorticem pellucidum ;

20

Neque Juno. Sed Venus, claro ære accepto,

Sæpe

Sæpe eandem bis disposuit comam.
 Sed Pallas bis sexaginta cum percurrisset duplicia stadia,
 Qualiter apud Eurotam Lacedæmoniaë
 Stellæ, scite se perfricuit simplicibus acceptis 25
 Unguentis, in proprio natis horto.
 O puellæ tunc ei rubor recurrit matutinus, cuiusmodi
 Aut rosa, aut Punici mali granum habet colorem.
 Egredere, Minerva : adest tibi grata cohors,
 Virgines magnorum filiaë Acestoridarum. 30
 Egredere, Minerva, urbium vastatrix, aurea insignis galea :
 Equorum & scutorum quæ oblectaris strepitu.
 Hodie vos undiferae ne tingite urceos, hodie Argivi
 Bibite ex fontibus, non autem ex amnibus.
 Hodie servæ urnas, vel ad Phrysiadeam, 35
 Vel ad Amymonen ferte, Danaï filiam.
 Etenim auro & floribus aquas habens permixtas
 Veniet pascuis Inachus ex montibus,
 Minervæ lavacrum advehens pulchrum. Sed tu, Pelasge,
 Cave ne invitus etiam reginam Minervam aspicias. 40
 Qui aspexerit nudam Minervam, tutelarem deam,
 Argos aspiciet hoc postremum.
 Diva Minerva, tu quidem egredere : interim vero ego quid-
 dam
 Puellis dicam. Sermo autem non meus, sed aliorum.
 Puellæ, Minerva nympham quandam olim Thebis 45
 Plurimum & summe amavit præ caeteris fociis
 Matrem Tiresiæ : neque unquam sine illa erat.
 Sed & quum priscos ad Thespienses,
 Aut Coroneam, aut Haliartum ageret

Equos,

Equ
 Sæpe
 Nec
 Grata
 Sed
 Quam
 Alic
 In Hip
 Lav
 Tiresi
 Nig
 Et qui
 Mis
 Hunc
 Qui
 O Ev
 Hæ
 Stetit
 Ger
 At ny
 Div
 Oculo
 Vic
 Sed n
 O n
 Ipsa
 Qu
 Duce

- Equos, Bœotorum opera perlustrans ; 50
 Sæpe dea ista ipsam nympham suo imposuit currui.
 Neque confabulationes nympharum, neque saltationes
 Gratae erant, ubi non dux esset Chariclo :
 Sed tamen & illam lacrymæ multæ manebant,
 Quamlibet Minervæ gratam existentem sociam. 55
 Aliquando peplorum solutis fibulis,
 In Hippocrene Heliconide pulchre fluente
 Lavabant, quum meridiana teneret montem quies.
 Tiresias vero solus cum canibus, modo in mento
 Nigrescens lanugine, in sacro loco versabatur : 60
 Et quia sitiebat admodum ad rivum venit fontis
 Miser : ubi invitus inspexit quod haud fas erat inspicere.
 Hunc autem, quantumvis irata, tamen alloquebatur Minerva,
 Quis te oculos tuos non amplius hinc deportaturum,
 O Everide, in funestam hanc viam perduxit ? 65
 Hæc quidem sic loquuta est : at pueri oculos tenebræ ob-
 ruerunt :
 Stetitque mutus : conglutinauerunt enim dolores
 Genua, & vocem impediit mentis inopia.
 At nympa Chariclo exclamavit, Quid meo puero facis
 Diva ? tales vos deæ estis amicæ ? 70
 Oculos mihi pueri abstulisti. o fili miserande,
 Vidisti Minervæ pectora & ilia :
 Sed non & solem rursus videbis. O me miseram,
 O mons, o Helicon nunquam post mihi adeunde.
 Ipsa quidem Chariclo ambabus ulnis valde carum sibi filium
 amplexa, 75
 Quasi mater flebilium fatum lusciniarum,
 Ducebat, graviter lugens. Dea vero miserta fuit sociæ,
 I Et

Et ipsam Minerva tali affata est verbo :
 Divina mulier, muta omnia rursum quæcunque per iram
 Protulisti. Ego enim haudquaquam filium effeci cæcum. 80
 Neque enim Minervæ gratum est oculos puerorum
 Abripere. Sed Saturni sic jubent leges :
 Quisquis aliquem immortalium, nisi deus ipse velit,
 Conspexerit, non sine malo conspiciet magno.
 Divina mulier, hoc quidem haud revocabile erit 85
 Factum : quandoquidem Parcarum sic volvebantur fila,
 Quum primo ipsum peperisti. Nunc ergo accipe,
 O Everide, præmium quod tibi debetur.
 O socia, proinde ne lamentare. Ipsum namque alia,
 Tui causa, a me multa manent præmia. 90
 Nam vatem constituam ipsum, & quidem celeberrimum inter
 posteros :
 Ac profecto longe aliis præstantiorem.
 Cognoscet autem aves, quænam fausta sit, quæque volitent
 Frustra, & quarum non boni ominis sint alæ.
 Dabo & magnum baculum, qui ei pedes convenienter ducat : 95
 Dabo etiam vitæ terminum longævum.
 Et solus, ubi diem obierit, prudens inter mortuos
 Versabitur, magno honoratus mortalium deductori Plutoni.
 Sic loquuta annuit. Idque firmum, cui annuerit
 Pallas : quoniam soli Jupiter hoc ex filiabus 100
 Dedit Minervæ, ut paterna omnia habeat.
 Lotrices, mater vero nulla peperit deam,
 Sed Jovis vertex. Jovis vertex cuicunque annuerit,
 Firmum erit : similiter cuicunque & filia ejus.
 Venit Minerva nunc verè : proin recipite 105

Deam,

Deam, o puellæ, Argos quibus curæ est,
Cumque gratulatione, cumque votis, cumque lætis acclama-
tionibus.

Salve Dea, & curam gere Argi Inachii.

Salve, & educens, & rursus in urbem reducas

Equos, & Danaorum fortunam omnem conserva.

110

T H E O C R I T I

SYRACUSII IDYLLIUM. I.

T H Y R S I S Pastor, & C A P R A R I U S.

DULCEM fusurum & pinus ista, ô pastor caprarie,
 Quæ est juxta fontes, resonat : suaviter verò & tu
 Fistulâ canis : post Pana proximum præmium feres.

Si ille acceperit cornutum hircum, tu caprum capies :

Sin verò capram acceperit ille præmium, ad te deveniet 5

Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

C. Dulcius, ô pastor, tuum carmen est, quàm strepens
 Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.

Si Musæ oviculam præmium abducant,

Agnum tu stabularium pro præmio accipies : si verò placuerit 10
 Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces.

Tb. Vísne, per Nymphas, vísne, Caprarie, híc affidens,
 Ad acclivem hunc tumulum, ubi sunt myricæ,
 Canere fistulâ ? ego autem interea capellas pascam.

C. Non

C. Non fas est, ô pastor, jam circa meridiem, non fas est
nobis 15

Fistulâ canere : Pana metuimus ; namque is à venatione
Tunc fessus requiescere solet, éstque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verúm (tu enim ô Thyrsi Daphnidis dolores nôsti,
Et Bucolicæ ad summum pervenisti Musæ) 20

Huc agè : sub ulmo confideamus, Priapi
Et fontium Nympharum ex adverso, ubi sedes est
Illa pastoralis & quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Libyco pastore Chromide cantâsti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum-matrem, ut ter mul-
geas, 25

Quæ geminos hoëdos lactans, duas interea mulctras lacte com-
plet :

Et profundum poculum dabo dulci cerâ collutum,
Geminis-ansulis, novum, recentem adhuc sculpturam redo-
lens ;

Cui circum labra innectitur supernè hedera,
Hedera helichryso adglutinata ; & circa illam 30
Fructu capreolus volvitur gestiens croceo.

Intus verò mulier, divina quædam imago, sculpta est,
Ornata peplo, reticulóque : juxta verò ipsam viri
Pulchris capillis vicissim, hinc ille, indè alter,
Verbis altercantur : id verò nihil movet ipsam ; 35

Verùm jam hunc aspicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat se. Illi verò præ amore
Diu oculis tumentes incassum laborant.

Inter hæc piscator senex, & rupes fabrefacta est
Aspera, in qua festinans magnum rete ad jactum trahit 40
Senex,

Senex, valde laboranti viro similis.

Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari :

Nam venæ illi undique in collo tument,

Quamvis jam cano ; robur verò illi est etiam juventà dignum.

Non procul indè ab isto marino sene,

45

Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.

Eam parvus quidem puer sub sepibus custodit

Sedens : circum verò illum duæ vulpes ; altera per ordines-
vitium

Incedit, lædens maturas uvas ; altera juxta peram

Insidias struens, non prius puerum se relicturam

50

Affirmat, quàm sine jentaculo in sicco collocarit.

Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit,

Junco concinnans : neque verò illi vel pera curæ est,

Vel fructus vineæ tantum, quantum opere suo quod nectit de-
lectatur.

Undique verò circa populum circumvolat mollis acanthus, 55

Æolicum spectaculum : quod operis miraculo animum tuum
obstupefaciat.

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi

Pretium, & grandem caseum candidi lactis :

Necdum adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet

Intactum ; quo tibi valde lubens gratificabor,

60

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.

Nec invidias mihi ; agè ô bone : cantum enim

Non ad Plutonium obliviosum reservabis.

Th. Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

Thyrsis hic ille ab Ætna, & Thyrsidis hæc vox est.

65

Ubi tandem fuistis, ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabe-
sceret ?

Anne

Anne apud Penéi pulchra Tempe vel circa Pindi?
Neque enim Anápi magnum flumen tenuistis,
Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen. 70
Illum fanè lupi cervarii, aliíque lupi rugitu deploraverunt,
Et mortem ipsius leo in fylva flevisset.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt. 75

Incipite Bucolium, ô dulcès Musæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte vènit, & inquit; ô Daphni,
Quis te ità conficit? cujus obsecro amore adeò ardes?

Incipite Bucolium, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt: 80
Omnes rogabant quo malo laboraret. Vènit Priâpus,
Et ait, Daphni miser, quid ità tabescis? Ipsa verò puella
Per fontes omnes, fylvâsque pedibus discurrit

(Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.)
Quærens. Ah! nimis infelix es amator, & consilii inops. 85
His verò nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usquè ad finem vitæ.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Tandem vènit & dulcis Venus ridens,
Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata, 90
Et ait, Tu fanè Daphni, gloriabaris te amorem flexurum:
Nonne verò nunc ipse ab amore gravi superatus es?

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen,
Huic Daphnis respondit; O tristis Venus,
Venus odiosa, Venus hominibus inimica: 95
Jam enim indicant omnia solem nobis occidisse.

Daphnis,

Daphnis & apud inferos malus erit dolor amoris.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
 Vos ô lupi, vos cervarii lupi, & in lustris degentes urfi,
 Valetè : ego Daphnis bubulcus vobiscum non ampliùs in sylvis,
 Non inter arbuſta, nec nemora ero : vale Arethusa, 101
 Et vos fluvii, qui devolvitis a monte Thymbride pulchram
 undam.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
 Daphnis ego ille, qui boves hîc paſcebam :
 Daphnis ego, qui tauros & vitulos hîc potum ducebam. 105

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
 O Pan Pan, five nunc es in monte alto Lycæo,
 Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
 Siculam, & relinque promontorium Helices, & ſublime ſepul-
 chrum 109

Illud Lycaônidæ, Mænali, quod & diis beatis eſt admirandum.

Definite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam definite.
 Veni rex, & hanc aufer dulcem bene-compactam
 E cera fiſſulam pulchram, circa labrum aptè inflexam :
 Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum. 112

Definite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam definite.
 Nunc violas feratis rubi, ſpinaeque feratis :
 Pulchra verò narcifſus juniperis floreat :
 Omnia denique contra fiant, & jam pinus pyra ferat,
 Daphnis poſtquam moritur : jam cervus canes trahat captivos,
 Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent. 120

Definite Bucolicum carmen, Muſæ : agité, jam definite.
 Et ille quidem tantum locutus deſiit. At illum Venus
 Volebat erigere : verum omnia fila defecerant

A Parcîs ;

A Parc
 Muſis
 Deſi
 Et tu
 Ac Mu
 Salvete
 C. U
 Plenum
 Dulcer
 En tibi
 Horaru
 Huc ve
 Nolite

U
 Ut, q
 Qui m
 Neque
 Nec fo
 Abiit
 Ibo ad

A Parcis ; & Daphnis transit flumen. Unda obruit
Musis delectum virum, neque Nymphis ingratum, 125

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agité, jam definite.
Et tu da capram, atque poculum, ut ipsam mulgeam,
Ac Musis libem. O salvete plurimùm Musæ,
Salvete : ego verò vobis & posthac dulciùs canam.

C. Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os, 130
Plenum & favis ; atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem : suaviùs enim canis quàm cicada.
En tibi poculum ! Contemplare, amice, quàm suaviter olet :
Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.
Huc veni, Cissætha ; jam tu mulge hanc : vos verò capellæ 135
Nolite saltare, nè fortè hircus in vos insurgat.

PHARMACEUTRIA.

IDYLLIUM II.

UBI mihi sunt lauri, Thystyli ? ubi verò sunt philtra ?
Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,
Ut, qui mihi crudelis est amator, carmine magico persequar
virum,

Qui miser jam totos duodecim dies à me abest,
Neque scit utrùm mortui simus an vivi ; 5
Nec fores pulsando fregit crudelis : nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timagëti gymnasium

K

Cras,

Cras, ut ipsum videam; & cum eo expostulabo, quòd ita mecum agit.

Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu, ô Luna, 10
Luceas pulchrè: ad te enim convertam carmina placidè, ô deâ,
Et ad Hecaten subterraneam, quàm etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum sepulchra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usquè nobiscum sis,
Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes, 15
Nec Medææ, neque flavæ Perimedæ venenis,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne consumitur: sed asperge
Thestyli infelix. Quò tibi mens avolavit?
An verò, scelestâ, tibi quoque ludibrio sum? 20
Sparge salem & hæc dicas, Delphidis ossa spargo:

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego verò in Delphide hanc laurum
Uro. Et sicut illa crepat, valde inflammata,
Et subitò conflagravit, ut neque cinis de ea appareat: 25
Ità etiam Delphidis caro in flamma consumatur.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ità præ amore statim lique scat Myndius Delphis:
Utque volvitur hîc æneus orbis, ope Veneris, 30
Sic ille volvatur ante nostras fores.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc furfures sacrificabo. Tu verò Diana etiam illum, qui apud
infernus est,

Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per urbem latrant: 35
Dea adest in triviis: vas æneum quàm primùm pulsa.

Iynx,

Iynx
Ecce
Sed m
Verum
Pro co
Iynx
Hippo
Et eq
Utina
Infan
Iynx
Hanc
Quân
Hei r

Velu
Iy
Lace
The
Lim
Anir
Et in
Iy
Nun
Unc
Ver
Ad
Fer
I
Mé

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Ecce jam mare filet, silent & venti :

Sed meus dolor in pectore non quiescit.

Verùm amore erga illum tota comburor, qui me miseram 40

Pro conjuge infamem fecit, & ut non fim ampliùs virgo.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,

Hippomanes, planta est apud Arcadas : hac concitati omnes

Et equulei infaniunt in montibus, & celeres equæ.

Utinam sic & Delphidem videam ad hanc domum venire, 45

Infano similem, ex nitida palæstra !

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Hanc à vestimento fimbriam amisit Delphis,

Quàm ego nunc divellens in sævum ignem spargo.

Hei mihi, tristis amor ! Quid mihi atrum è corpore sanguinem, 50

Veluti palustris hirudo inhærens, omnem exuxisti ?

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Lacertam tibi terens, potionem malam cras afferam,

Thestyli, nunc capiens hæc venena, ea illine

Limini illius, ad quod limen etiam nunc 55

Animo alligata sum ; (ille verò me nihil curat)

Et inspuens dicito, Nunc Delphidis ossa spargo,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Nunc sola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam ?

Unde exordiar ? quis mihi hoc malum attulit ? 60

Venit ad nos Anaxo Eubúli filia sportulam ferens,

Ad lucum Dianæ : quo in loco & multæ aliæ

Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat læana.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.

Méque adeò Theucarile nutrix Thressa felicitis memoriæ, 65

Vicina propè habitans, oravit & obsecravit,
 Ut pompam spectarem. Ego verò insigniter infelix
 Sequebar, trahens pulchram ex bysso tunicam,
 Et induta xyftide Clearistæ.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna. 70
 Cùm itaque jam effem in media orbita, ubi ædes Lycônis,
 Ibi Delphidem vidi & simul Eudamippum euntes.
 His erat helichryso flavior barbæ lanugo,
 Pectora verò multò splendidiora, quàm tu, ô Luna,
 Ut è gymnasio redeuntibus relicto pulchro labore. 75

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
 Atque ut vidi, ut infanii! ut animus mihi malè affectus est
 Miserræ! forma mea tabescebat, neque ampliùs pompam
 Illam curabam, neque quomodo domum redierim
 Novi: sed me ardens quidem morbus conficiebat. 80
 Decubui verò in lecto dies decem, & noctes decem.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
 Et corpus meum admodum simile fiebat thapso:
 Defluebant verò è capite omnes capilli; ipsaque sola reliqua
 Ossa erant & cutis: ad cujus verò ædes non ivi? 85
 Aut cujus aniculæ domum prætermisi, quæ incantaret?
 Sed nihil erat levaminis; & tempus interea consumebatur fu-
 giens.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
 Tandem ancillæ verum sermonem dixi:
 Eia agè Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium in-
 veni. 90

Totam me cepit miseram Mindius ille. Sed profecta
 Observa circa Timagéti palæstram:
 Eò enim commeare solet, ibique ei est gratum desiderare.

Dic

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cùmque ipsum senties esse solum, occultè innue, 95

Et dic Simætham te vocare : atque huc ad me adducito.

Sic dixeram. Ipsa verò abiit, & adduxit nitidum illum

Delphidem ad ædes nostras. at ego ut ipsum aspexi

Jam portæ limen superantem pede celeri,

(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna) 100

Tota quidem obrigui plùs nive : ex fronte verò

Mea sudor abundè defluebat similis australibus pruinis,

Neque quicquam eloqui poteram, nè tantum quidem quantum
in somnis

Murmurant clamantes charam apud matrem pueri :

Sed obrigui toto corpore, ficut monile riget. 105

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.

Et crudelis ille me intuens, oculis in terram defixis,

Afsédit in sella, atque sedens sic ait :

Certè me, Simætha, tantum antevertisti, quantùm ego

Nuper currens fòrmosum antevertí Philinum, 110

Cùm me ad tectum tuum vocâsti, ut adestem.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.

Venissèm enim ego, per dulcem amorem, venissèm,

Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans ;

Mala quidem in sinu Bacchi habens, 115

In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,

Undique purpureis lemniscis involutam.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.

Et si me admisissetis, id gratum fuisset : nam celer

Et formosus inter omnes juvenes vocor. 120

Quievissèm verò, si tantùm os tuum pulchrum osculatus fuissèm :

Sin

Sin aliò repulissetis me, & fores pessulo oclusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primùm Veneri de-
bere ; 125

Et post Venerem, secundò tu ex flamma me eripuisti
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocâsti
Prorsus semustum : nam Amor Liparæo
Sæpe Vulcano ardentiorum flammam incendere solet.

Sic dixit Delphis : ego verò illi facilè credula. 130
Neque post id tempus me ille culpavit usquè in hesternum
diem ;

Neque ipsum ego : sed vènit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs
Hodie, cùm ad cœlum ascenderent Solis equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes : 135
Et narravit aliâque multa, & quòd Delphis amet.
Et dixit domum illi refertam esse coronis.

Hæc mihi narravit hospita : est autem verax.
Nam ad me priùs ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem. 140
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.
Nunquid alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est ?
Quare ipsum beneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderet, Orci fores, per Parcas, pulsabit.

Talia ei in cistella venena me dico servare, 145
Quæ, ô domina, ab Assyrio hospite conficere didici.
Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda : ego verò dolorem meum feram, sicut suscepi.
Vale Luna nitido corpore : valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari soletis. 150

Ex IDYLL. VII. & III.

ERAT tempus cùm ego & Eucritus in Halenta
 Ibamus ex urbe : & tertius nobiscum Amyntas.
 Necdum mediam viam emensi eramus, neque sepulchrum
 Nobis Brasíliae apparebat, cum viatorem quendam
 Amicum Musis Cydonicum invenimus virum, 5
 Nomine quidem Lycidam ; erat autem caprarius : neque quif-
 quam eum

Ignorâset aspiciens, quoniam caprario admodum similis erat.
 Nam ex hirsuto & villoso hirco gerebat
 Albam pellem humeris, novum coagulum redolentem :
 Circum autem ejus pectora vetustum pallium erat adstrictum 10
 Cingulo textili : curvum autem ferebat ex oleastro
 Dextrâ pedum, & me placidè ridens appellavit
 Oculo arridenti, (risus autem haerebat ejus labris)
 Simichida, quò jam tu meridie pedes trahis,
 Cùm & lacertus in sepibus dormit, 15
 Neque cristatae cassitae errant ?
 An ad convivium vocatus properas ? an ad alicujus civium
 Torcular properas ? ut tui pedibus euntis
 Omnis lapis occursans ad soleas resonat !
 Huic ego respondi : Lycida dilecte, dicunt te omnes 20
 Esse fistulatorem valdè egregium & inter pastores
 Et inter messorum ; quod valde animum delectat
 Nostrum : quanquam, meo quidem judicio, me quoque tibi
 parem esse

Puto.

Puto. Via autem nobis ad Thalyfia: nam amici
 Homines pulchrae Cereri epulum parant, 25
 Opum primitias offerentes: eis enim valde cumulatâ men-
 furâ

Dea frugibus abundantem replevit aream.

Sed agè, (jam communis enim via, communis autem & dies)

Canamus: Fortè alter alterum juvabit.

Etenim ego quoque Musarum sum ardens os: & me di-
 cunt 30

Omnes cantorem optimum. Ego autem non facilè credulus,

Non per terram: nondum enim, meo iudicio, aut bonum

Sicelidam supero illum Samium, aut Philétam,

Canendo: sed quasi rana quaedam cum cicadis contendo.

Sic dixi deditâ operâ: caprarius verò suaviter ridens, 35

Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es

Totus in veritate germen à Jove factum.

Itâ mihi & faber valde invisus est, qui conatur

Æqualem montis summitati perficere domum Oromedóntis:

Ac Musarum aves, quotquot contra Chium vatem 40

Ex adverfo garrientes, frustrâ laborant.

Sed agè, Bucolicum citò incipiamus cantum,

Simichida: & ego quidem canam. Vide amice, an tibi pla-
 ceat

Hoc quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.

Erit Ageanaëti tuta navigatio in Mitylenen, 45

Etiam cùm propter occidentes hædos Notus humidus urget

Undas, & Orion quando in Oceano pedes fistit.

Et halcyones sternent undas & mare,

Et Notum, & Eurum, qui imas algas movet:

Halcyones, glaucis Nereidibus quae maximè 50

Avium

Avium dilecta sunt, quibuscunque ex mari victus.
 Ageanaëti navigationem quærenti in Mitylenem
 Tempestiva omnia fiant, & tutum in portum perveniat.
 Et ego illo die, anethinam vel rosaceam
 Vel & violaceam coronam circa caput retinens, 55
 Pteleaticum vinum ex cratere hauriam,
 Ad ignem recubans; favum aliquis in igne torrebit,
 Et torus erit extractus ad cubitum usquè
 Cnyzâque, asphodeloque, lentoque apio.
 Et bibam suaviter, memor Ageanaëtis, 60
 Ipsis calicibus ad fæcem usque labrum infigens.
 Tibiâ canent autem mihi duo pastores: alter, Acharnensis
 Alter, Lycopitas: & Tityrus propè canet,
 Ut olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus,
 Et ut montem circuibat, & ut quercus ipsum lugebant, 65
 Himeræ quæ nascuntur ad ripas fluvii:
 Cùm ille ceu nix quædam liquecebat sub altum Hæmum,
 Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucasum extremum.
 Cantabit etiam ut olim suscepit caprarium lata arca
 Vivum existentem, sævâ impietate heri: 70
 Utque ipsum simæ ex prato pascebant euntes
 Cedrum in dulcem mollibus floribus apes;
 Quoniam ei dulce Musa in ore fundebat nectar.
 O beate Comâta, tibi hæc jucunda diu acciderunt:
 Et tu inclusus in arcam fuisti, & tu apum 75
 Favis pastus, verum tempus exegisti.
 Utinam meâ memoriâ inter viventium numerum fuisses,
 Ità ego tibi pascerem in montibus pulchras carpras,
 Vocem audiens: tu autem sub quercubus vel sub piceis
 Suaviter modulans recubares, divine Comâta. 80

Tantum ille locutus finem fecit. Post eum vicissim
 Et ego talia dixi; Lycida chare, multa quidem alia
 Nymphæ & me docuerunt in montibus pascensem
 Præclara, quæ fortè vel ad Jovis folium sustulit fama:
 Sed illud ex omnibus valde egregium, quo te honorare 85
 Incipiam: sed ausculta, quandoquidem Musis charus es.

O dulcis Amarylli, quare me non ampliùs prope hoc antrum
 Procumbens vocas amatorculum? nunquid me odisti?
 An tibi simus videor propius esse,
 Nympha, & promissâ barba? Ut me suspendam, efficies. 90
 Ecce! tibi decem poma affero; illinc decerpfi
 Unde me jussisti decerpere tu: & cras altera tibi afferam.
 Respice, quæso, acerbum meum dolorem. Utinam fierem
 Sufurrans apes, & in tuum antrum venirem,
 Hederam subiens, & filicem quâ tu circumdaris! 95
 Nunc scio quid sit Amor: Sævus est deus: certè lænæ
 Mammam suxit, & in saltibus eum educavit mater;
 Qui me penitus urens ad ipsa ossa usquè penetrat.
 O formosis oculis prædita, lapis merus! O nigro supercilio
 Nympha, amplectere me caprarium, ut te osculer. 100
 Inest etiam inanibus osculis suavis voluptas.

Coronam discerpere me statim minutas in partes facies,
 Quam tibi ego, Amarylli dilecta, ex hedera servo,
 Intertextis folliculis & odorato apio.
 Hei mihi! Quid de me fiet? quid de me misero? Non audis?
 Pelliceâ exutus in undas illas saltabo, 106
 Ubi thynnos speculatur Olpis piscator:
 Et si non moriar, tu tamen indè voluptatem capies.
 Cognovi nuper, cùm quærente me an amares me,
 Telephilon allifum nullum edidit sonum, 110

Sed

Sed frustra molli in brachio tabefactum est.

Doleo caput : tibi autem non est curæ. Non ampliùs canam ;

Jacebo hîc stratus, & lupi hîc me edent :

Ut istud tibi quasi mel dulce in gutture fiat.

Tantum dixi. Ille autem mihi pedum, suave ridens 115

Sicut antea, Musarum munus præbuit esse.

Atque ipse desectens ad sinistram, quâ itur ad Pyxam

Perrexit viâ : ego verò & Eucritus ad Phrasidâmi domum

Conversi, & bonus Amyntichus, in profundis

Suavis lentisci toris recubuimus, 120

Inque nuper abscissis læti pampinis.

Multæ autem nobis supra caput quatiebantur

Populique ulmique : & propiùs facer rivus

Nympharum ex antro defluens murmurabat.

Frondosis autem in ramis æstate gaudentes 125

Cicadæ canentes laborabant : acredula verò

Procul in densis ruborum stridebat spinis.

Canebant cassitæ & cardueles, gemebat turtur :

Volabant flavæ undique fontes circum apes.

Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant autum-
num. 130

Pyra ad pedes, ad latera autem mala

Abundanter nobis voivebantur : curvati autem

Rami prunis gravati ad terram ferebantur :

Quadrima autem à doliorum orificio relinebatur litura.

Nymphæ Castalides quæ Parnassii juga tenetis, 135

Nunquid talem Pholi in lapideo antro

Cratera Herculi senex statuit Chiron ?

Nunquid illum pastorem olim ad Anapum

Illum fortem Polyphemum, qui montibus naves jaeulabatur,

Tale nect̄ar induxit, ut in stabulis pedibus tripudiaret : 140
 Quale tunc poculum miscuistis, ô nymphæ,
 Ad aram Cereris arealis ? cujus in acervo
 Rursus ego utinam figam magnum ventilabrum : illa verò ri-
 deat
 Mergites & papaver utraque manu tenens !

C Y C L O P S,

IDYLLIUM XI.

NULLUM contra amorem est remedium aliud,
 O Nicia, quod aut inungi (meo quidem iudicio) aut
 aspergi possit,

Quàm Pierides. Leve autem admodum hoc & suave
 Est hominibus : invenire tamen difficile est.
 Nôsse autem te probè hoc puto, medicum existentem, 5
 Et novem jam dilectum egregiè Musis.

Sic certè facillimè vivebat Cyclops ille apud nos,
 Ille antiquus Polyphemus, cùm amaret Galateam,
 Jam primùm pubescens circa os temporâque :
 Amabat autem non rosis, non pomis, non cincinnis, 10
 Sed perniciosis furiis : ducebat autem omnia posthabenda.
 Sæpe oves ad stabulum ipsæ abierunt
 Viridi ex herba : ille autem Galatéam cantans,
 In ipso litore tabescebat algofo,

Ab

Ab ortu solis usquè, acerbissimum gerens in pectore vulnus, 15

Quòd ei à Venere potente telum in hepate fixerat.

Attamen remedium invénit: sedens autem in rupe

Alta, in pontum prospectans, talis cantabat:

O candida Galatêa, cur amantem respuis?

Candidior lacte coacto aspectu, tenerior agnâ, 20

Vitulo lascivior, splendidior uvâ immaturâ:

Venis autem huc, cùm dulcis somnus tenet me;

Proripis autem te statim, cùm dulcis somnus relinquit me:

Fugis autem quemadmodum ovis canum lupum conspicata.

Amæcœpi ego, puella, te, cùm primùm 25

Venisti mea cum matre, volens hyacinthina folia

Ex monte decerpere: ego autem viæ dux eram.

Definere autem, cùm vidi te, neque postea, neque ad hunc
usque diem

Ex eo tempore possum: tu autem nihil, per Jovem,
curas.

Intelligo, venusta puella, cujus rei gratiâ fugis. 30

Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem

Ex altera ad alteram panditur aurem, unicum longum:

Unus autem subest oculus: latus autem nasus labris immi-
net.

Ego tamen, quanquam talis sim, oves mille pascō,

Et ex his optimum mulgens lac bibo: 35

Cæsus autem non deficit mihi neque in æstate, neque in au-
tumno,

Non extremâ hyeme: fuscellæ autem semper plenæ sunt.

Fistulâ verò canere scio, ut nemo Cyclopum hîc,

Te, charum dulcéque pomum, & meipsum simul cantu cele-
brans,

Idque

Idque sæpiùs ad noctem intempestam : nutrio autem tibi ur-
decim hinnulos

40

Omnes torquibus ornatos, & catulos quator urfarum.

Sed veni ad me, & habebis nihil minus :

Glaucum autem mare sine in litus illidi.

Jucundiùs in antro apud me noctem transiges :

Sunt lauri illïc, sunt procéræ cupressi,

45

Est nigra hedera, est vinea dulces racemos ferens :

Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Ætna

Candida ex nive, potum divinum, demittit.

Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit ?

Quòd si tibi ego ipse videor hirsutior esse,

50

Sunt querna ligna mihi, & sub cinere inextinctus ignis :

Quòd vero intùs animam à te urar, mihi sufficiat,

Per unicum oculum, quo mihi dulcius nihil.

Hei mihi, quòd non peperit me mater branchias habentem,

Ut descenderem ad te, & manum tuam oscularer,

55

Si non os vis ! ferrem autem tibi vel lilia alba,

Vel papaver tenerum rubra crepitacula habens.

Quanquam hæc quidem æstate, illa verò nascuntur in hyeme :

Itaque non tibi hæc ferre simul omnia possem.

Nunc certè, ô puellula, nunc hïc natare discam,

60

Si quis navi vectus hospes huc appulerit :

Ut cognoscam quænam voluptas vobis fit in imo habitare gur-
gite.

Exeas, ô Galatêa, & egressa obliviscaris

(Quemadmodum ego nunc hïc sedens) domum redire.

Pascere autem velis mecum simul, & lac mulgere,

65

Et caseum premere, coagulum acre immittens.

Mater injuriâ affecit me sola, & de ea queror :

Nihil

Ex THEOCRITO. 79

Nihil enim unquam omnino tibi dixit amabile de me ;

Præsertim me indies valde attenuari cernens.

Dicam caput & pedes ambos meos 70

Dolere, ut tristetur ; quoniam & ego tristor.

O Cyclops, Cyclops ! quò tibi mens avolavit ?

Si abiens calathòsque texeres, & ramos frondentes metens

Agnis afferres, multò rectiùs planè scperes.

Præsentem mulge : cur fugientem persequeris ? 75

Invenies Galateam fortè, & pulchriorem aliam.

Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,

Et suaviter rident omnes, cùm ipsis ausculto :

Scilicet ego quoque in terris videor esse aliquis.

Sic Polyphêmus pascebat amorem suum, 80

Cantans : suaviùs autem degebat, quàm si dedisset aurum.

HELENÆ EPITHALAMIUM.

IDYLLIUM XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis implicitum habentes,

Ante nuper pictum thalamum chorum instituerunt,

Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum,

Quando Tyndarei filiam in thalamo conclusit dilectam 5

Helenam, cùm eam duxisset uxorem, minor natu filius Atrei.

Canebant

Canebant autem omnes ad unum carmen pulsantes solum
Pedibus connexis, circùm autem resonabat domus hymenæo.

Siccine crepusculo cubitum abiisti, ô chare sponse?

Nunquid gravatus nimium es genibus? nunquid somnicu-
losus? 10

Nunquid potâsti nimium, cùm lectum petebas?

Dormire quidem volentem, tempestivè te solum oportebat
dormire;

Puellam verò finire cum puellis charam apud matrem

Ludere ad altum diluculum: nam & vesperì, & manè,

Et in annum ex anno, Menelae tua sponsa haec erit. 15

Fortunate sponse, faustus aliquis sternutavit venienti tibi

In Spartam, ubi alii principes erant, ut hoc conficeres.

Solus in femideis Saturnium Jovem focerum habebis.

Jovis tibi filia sub unum venit stragulum,

Qualis mulierum Achaicarum terram nulla calcat alia. 20

Certè magnum tibi pariet, si matri pariet simile.

Nos enim omnes aequales ejus, quibus cursus idem est

Unctis virorum more apud Eurotae fluentia,

Quater sexaginta puellae, foeminea juvenus:

Ex his tamen nulla vitio caret, cùm confertur cum Helena. 25

Ut aurora exoriens decoram ostendit faciem,

Cùm veneranda nox abit, hyeme candidum ver remittente:

Sic & aurea Helena elucebat inter nos,

Ampla, procêra. Qualis procurrit sulcus in arvis,

Aut in horto cupressus, aut in curru Thessâlus equus: 30

Sic & rosei coloris Helena Lacedaemoni ornamento est.

Nulla in calathò conglomerat talia opera,

Neque in variegatâ telâ majore arte stamen,

Radio intextum, longis scindit ex furculis.

Nulla

Nulla etiam novit citharam sic pulsare, 35

Dianam cantu celebrans, & amplo pectore Minervam,

Sicut Helena : cujus omnes in oculis amores sunt.

O pulchra, ô gratiosa puella, tu quidem matrona jam es :

Nos autem in cursum manè & in frondosa prata

Veniemus, coronas ut legamus suave spirantes, 40

Tui, ô Helena, bene memores ; sicut lactentes

Agnæ quæ matris oviculæ mammam desiderant.

Primæ tibi coronam ex loto humi nascente

Nectentes, umbrosam suspendemus ad platanum :

Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum 45

Capientes stillabimus sub umbrosam platanum :

Literæ autem in cortice scribentur (ut præteriens aliquis

Perlegat) Doricè. Venerare me : Helenæ planta sum.

Salve, ô sponsa, salve ô nobilissimi foceri gener.

Latona quidem det Latona alma vobis 50

Bonam sobolem : Venus autem dea Venus parem amorem

Inter vos : Jupiter autem Saturnius Jupiter durabiles divi-
tias,

Ut ex generosis ad generosos posthac perveniant.

Dormite mutuò in pectus amorem spirantes

Et desiderium : surgite autem ad auroram ; neque oblivisca-
mini. 55

Redibimus & nos manè, cùm primus cantor

Ex suo cubili canet erigens pulchrè pennatam cervicem.

Hymen ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

EX IDYLL. XXV.

HERCULES, *quomodo à se Leo NEMÆUS interfectus sit,*
commemorat.

HOC mihi primum perficere præcepit certamen
Eurystheus; cupiebat autem ut me interficeret sæva
bestia.

Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cùm accep-
sissem

Sagittis plenam, ibam: alterâ verò manu clavam

Bene compactam, unâ cum suo cortice, ex alto oleastro, 5

Satis magnam; quam sub sacro Helicone

Cùm invenissem, unâ cum densis integram evulsi radicibus.

Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,

Tunc arcu accepto, ad flexibile cornu applicui

Nervum, & sagittam exitialem statim imposui. 10

Circumquaque autem oculos ferens, perniciosum monstrum
observabam,

Si ipsum adspicere possem, priusquam ille me videret.

Jam diei medium erat: neque usquam vestigia illius

Observare poteram, neque rugitum exaudire,

Neque quisquam hominum erat apud boves, aut in opere 15

Apparens in arvis, quem interrogarem:

Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.

~~Non~~ tamen prius pedes repressi, frondosum montem perscru-
tans,

Quàm

Quàm viderem, & vires statim experirer.

Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat. 20

Pastus carnibus & cruore : undique autem jubar

Squalidas maculatus erat tabo, trucemque faciem,

Et pectus : linguâ verò undique circumlingebat mentum.

Ego autem arbutis continuò umbrosis occultavi me,

In rupe sylvestra, expectans quando veniret : 25

Et emisi sagittam in propius accedentis sinistram ile

Frustra : neque enim sagitta per carnem penetrabat

Acuta, verùm resiliens in virides herbas cecidit.

At ille caput fulvum à terra statim sustulit,

Observans, hiatuque terribiles ostendit dentes. 30

Huic ego aliam sagittam à nervo misi,

Ægrè ferens quòd mihi priùs irrita effugisset è manu.

In medium verò jeci pectus, ubi sedes est pulmonis :

Sed nè tunc quidem per corium penetravit dolorifica sagitta,

Sed cecidit ante pedes irrita. 35

Tertiò parabam, graviter animo commotus,

Tendere arcum : at ille me vidit circumspiciens oculis,

Bellua ingens, longamque circum crurum poplitesolvebat

Caudam, ac statim pugnam meditabatur : totum autem collum
ipfi

Irâ impletum est, & fulvæ horruerunt comæ 40

Iraſcenti : ac spina dorſi curva facta est sicut arcus,

Cùm undique curvaretur ipse circa latera & ilia.

Quemadmodum autem faber lignarius, multorum operum
gnarus,

Cùm ramos inflectit caprifici ſectilis,

Calefaciens in igne priùs, ut rotæ sint currui qui ad axem vol-
vitur ; 45

Illius è manu caprificus densâ cortice elabitur,
 Dum curvatur, & procul uno exilit impetu :
 Sic in me leo sævus eminus toto impetu profiliit,
 Cupiens se corpore meo fatiare. Ego autem alterâ sagittas
 Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum ; 50
 Alterâ verò clavam aridam supra tempora illius attollens,
 Impingebam in caput : in duas verò partes asperam fregi
 Ibidem supra hirsutum caput sylvestrem oleam
 Indomitæ belluæ. Concidit verò ille, antequam supervenirem,
 Ex alto in terram, & tremulis pedibus constitit, 55
 Nutans capite : nam caligo illi oculos ambos
 Invasit, cùm cerebrum intra os vi concussum esset.
 Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
 Observans, priusquam iterum ad se rediens respiraret,
 Ad invicti colli tendinem percussi antevertens, 60
 Abjecto in terram arcu & futile pharetrâ.
 Angebam autem firmiter, manus robustas comprimens
 A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.
 Inque terram calcaneis pedes robustos premebam
 Posteriores infidens, & lateribus femora muniebam, 65
 Donec illi extendi armos, rectum attollens
 Sine respiratione : animam autem ingentem accêpit infernus.
 Hic Nemeææ fuit, ô amice, belluæ interitus,
 Multa priùs pecudibus & viris damna quæ intulerat.

E X

B I O N E S M Y R N Æ O.

Ex EPITAPHIO ADONIDIS.

L A M E N T O R Adonidem : adlamentantur Amores.

Formosus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percussus, & Venerem dolore afficit
Tenuiter spirans : ater verò cruor manat
Niveam per carnem : sub superciliis autem oculi torpent, 5
Et rosa labrorum fugit : unaque cum illo
Moritur & osculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem osculum, etiam non ampliùs viventis, gratum
est :

Sed Adônis non sensit quòd ipsum morientem osculata est.

Ah ah Venus ! Perit pulcer Adônis.

10

Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, mane Adôni,
Miser mane Adôni, ut te postremùm assequar,

Ud

86 *Ex BIONE SMYRNÆO.*

Ut te amplectar, & labra labris misceam. 15

Expergiscere paulisper Adôni, jamque postremò me osculare :

Tantillùm me osculare donec vivit osculum ;

Donec ab anima in meum os & in meum jecur

Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,

Atque imbibero amorem : Osculum autem hoc asservabo, 20

Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis ;

Fugis longè Adôni, & abis ad Acherontem,

Et tristem regem & immitem : ego verò misera

Vivo, & dea sum, neque te persequi possum.

Accipe Proserpina virum meum : nam tu es 25

Longè me potentior ; &, quicquid pulchrum est ad te devolvitur.

Moreris, ô desideratissime : amor autem sicut somnium mihi avolavit.

Tecum verò unà cestus periit. Quid enim temerarie vena-
baris ?

Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi ausus es ?

Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant. 30

Væ væ Veneri ! Interiit pulcher Adônis.

Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adônis

Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in
flores :

Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemonen.

Lamentor Adonidem : interiit pulcher Adônis. 35

Nè in sylvis ampliùs virum deplora, ô Venus :

Est rectè instructus torus, est Adonidi torus paratus.

Tuum, ô Venus, huc lectulum tenet mortuus Adônis ;

Et, licèt mortuus, tamen pulcher est : pulcher mortuus, quasi
dormiens.

Recubat

Recubat tener Adonis purpureis in vestibus : 40

Circa eum autem plorantes gemunt Amores,

Tonsi capillos propter Adonidem : & hic quidem sagittas,

Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram :

Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebetibus

Aureis fert aquam, alius femora lavat : 45

Alius retro alis refrigerat Adonidem.

Ipsam Cytheream adlamentantur Amores.

Extinxit totam facem in limine Hymenæus,

Et coronam nuptialem discerpsit. Non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena est ; sed cantatur Ah ah ! 50

Charites deplorant filium Cinyræ,

Et ipsum cantu revocant : at ille non exaudit ;

Non fanè, non potest, Proserpina ipsum non dimittit.

E X

M O S C H O.

Ex E P I T A P H I O B I O N I S.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Luscinæ quæ densis lugetis in foliis,

Nunciate Siculis undis Arethusæ,

Quòd pastor Bion mortuus est, quodque unà cum ipso

Et carmen interiit, periitque Dorica Musa. 5

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Ille armentis charus non ampliùs canit,

Non ampliùs solitariis sub quercubus recubans cantat :

Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.

Montes verò sunt muti, & vaccæ quæ apud tauros 10

Vagantur plorant, & non volunt pasci.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Tuum, ô Bion, deflevit subitum interitum ipse Apollo,

Et Satyri lugebant, atque atris vestibibus induti Priapi.

Echo verò in rupibus luget quòd taceat, 15

Neque

Neque ampliùs labra tua imitetur. In tuo autem interitu
Arbores fructus suos abjecerunt, & flores omnes marcidi facti
sunt.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Quis jam tuâ fistulâ canet, ô desideratissime?

Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax erit? 20

Nam adhuc spirant tua labra & tuum halitum.

Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.

Pani fero fistulam tuam: fortasse & ille affigere

Os verebitur, nè post te secundas ferat.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ. 25

Deflet & Galatêa tuum carmen, quam olim oblectare solebas
Sedentem apud te in littore maris.

Non enim ficut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat

Pulchra Galatêa; te verò blandè è mari adspiciebat:

Et nunc oblita pelagi, in arenis 30

Sedet desertis, & adhuc boves tuos pascit.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Omnia tecum, ô pastor, mortua sunt dona Musarum,

Virginum suavia oscula, & puerorum labra:

Et miserabiliter apud tuum sepulcrum plorant Amores. 35

Venus te amat multò magis quàm osculum

Quo nuper Adonidem morientem osculata est.

Hic tibi, ô fluviorum maximè canore, alter mœror est;

Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi priùs Homerus,

Illud Calliopes dulce os: & te aiunt 40

Deplorâsse pulchrum filium flebilibus undis,

Totumque replevisse voce tuâ mare: nunc iterum alium

Filium deploras, & tristi luctu contabescis.

Ambo fontibus chari erant : alter bibebat
 De Fonte Pegaseo ; alter tenebat poculum de fonte Arethusæ.
 Et alter Tyndarei formosam cecinit filiam, 46
 Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum :
 Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat,
 Et pastores sonabat, & inter canendum pecora pascebat,
 Et fistulas fabricabat, & suavem vitulam mulgebat, 50
 Et puerorum oscula docebat, & Amorem
 In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant :
 Ascra te deflet multò magis quàm Hesiodum ; 55
 Neque adeò desiderant Pindarum Bœoticæ sylvæ ;
 Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbos munita ;
 Nec vatem suum adeò flevit Ceium oppidum.
 Te magis quàm Archilochum desiderat Parus : proque Sapphû
 Adhuc tuum carmen sonat Mitylène. 60

* * * * *

Interque Syracusanos Theocritus. Verùm ego tibi
 Ausonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
 Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,
 Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.
 Aliis opes tuas, mihi verò reliquisti carmen. 65

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
 Hei hei ! malvæ cùm in horto interierunt,
 Vel viride apium, vel florens crispum anethum,
 Postea reviviscunt, & altero anno renascuntur :
 Nos verò qui magni & fortes & sapientes viri sumus, 70
 Ubi semel mortui fuerimus, obscuro in terra concava
 Dormimus valde longum, infinitum, inexcitabilem somnum.

Et

Et tu quidem in silentio conditus eris in terra.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti. 75

Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit?

Quis homo adeò immitis, vel miscens tibi,

Vel præbere tibi jubens venenum, effûgit tuam cantionem?

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

At pœna iusta deprehendit omnes : ego verò in hoc luctu 80

Lacrymas fundo, tuumque fatum deploro. Quòd si possem,

Ut Orpheus, qui descendit ad inferos ; sicut olim Ulyssès,

Et ante eum Alcides ; ità & ego forsitan venirem ad domum

Plutônis, ut viderem an etiam Diti cantes,

Atque quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten 85

Siculum aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane :

Nam & illa in Siculo & Ætnæo lufit

Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum

Carmen erit : & sicut Orpheo priùs dedit

Suaviter citharâ canenti reducem Eurydicen, 90

Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si vero & ego

Fistulâ cantare scirem, ipse apud Plutonem ad recuperandum
te cantare vellem.

E X

M U S Æ O.

Ex Carmine in H E R O & L E A N D R U M.

SIC hi quidem amoris abscondentes vim,
Occultâ delectabantur inter se venere.

Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
Invicem potiti sunt multivagis nuptiis.

Sed, quando pruinosa venit hyemis hora
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditates mobiles, & madida fundamenta maris,
Hyemales spirantes verberabant venti,

Nimbo percutientes totum mare : vapulante autem,

Jam navem nigram fregit in duas partes terrâ

Hyemale & infidum effugiens mare nauta.

Sed non hyemalis te timor coercebat maris,

Audax

Audax Leander : nuncius sed te turris,
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis impulit securum maris, 15
 Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
 Hyeme instante, manere sine Leandro,
 Non ampliùs accendens brevis temporis stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat : allecta autem
 Parcarum ostendebat, & non ampliùs facem Amorum. 20
 Nox erat, cùm maximè spirantes venti,
 Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
 Collecti irruunt in littus maris :
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Valde sonanti ferebatur maris in dorso. 25
 Jam ab unda unda volvebatur, & turbabatur aqua,
 Ætheri miscebatur mare : concitatus est undique strepitus,
 Pugnantibus ventis ; zephyrum autem contra spirabat eurus,
 Et notus in boream magnas immisit minas,
 Et fragor fuit dirus horrifoni maris. 30
 Gravia autem passus Leander in immitibus gurgitibus,
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris :
 Atthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
 Sed ei nullus auxiliatus est : Amor autem non coercuit Par-
 cas. 35
 Undique autem accumulati gravi fluctûs impetu
 Pulsatus ferebatur : pedum autem ejus defecit vigor,
 Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum letalem impetuosi potavit maris : 40
 Et jam lucernam infidam extinxit amarus ventus,
 Et

Et animam & amorem deſlendi Leandri.

Illa verò, adhuc cunctante Leandro, vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miſeris curis.

Venit autem aurora, & non vidit ſponſum Hero : 45

Circumquaque verò oculum dirigebat in lata dorſa maris,
Sicubi videret errantem ſuum maritum

Lucernâ extinctâ. Apud fundamentum vero turris

Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum maritum,

Variam ſcindens circa peſtora tunicam 50

Cum ſtrepitu præceps ab alta deturbata eſt turri.

Atque ſic Hero mortua eſt cum mortuo marito :

Suique potiti ſunt & in ultima perniciæ.

Ex T Y R T Æ O.

QUAMDIU torpetis ? quando ſtrenuum habebitis ani-
mum,

O juvenes ? an non veremini vicinos

Ob tantam ignaviam ? In pace autem vobis videmini

Sedere : ſed bellum totam regionem infeſtat.

Veruntamen Herculis genus invictum eſtis : 5

Confidite ; nondum Jovis facies averſa eſt à nobis.

Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,

Quin rectâ quiſque hoſtibus ſcutum obvertat.

Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare

Viri fugientis in adverſo prælio. 10

Turpe quoque eſt cadaver in pulvere proſtratum

Atque

Atque in tergo hastæ cuspide vulneratum.
 Sed progressus quispiam maneat firmus utroque pede
 Terræ infixo, labia dentibus præmordens :
 Femora & tibias infernè necnon pectus humerosque 15
 Lati clypei umbone contegens :
 Dextrâ verò manu validam hastam torqueat,
 Terribilemque in capite cristam motet.
 Fortia aggrediens facta discat bellare,
 Nec à telis procul absit clypeum gerens. 20
 Sed congregiens quispiam cominus longè hastâ
 Vel gladio percussurus hostem capiat :
 Et pedem pedi jungens, clypeumque clypeo admovens
 Necnon cristam cristæ, galeamque aptans galeæ,
 Pectorique adverso pectore contra hostem pugnet, 25
 Vel gladii capulo, vel hastâ prælongâ arreptâ.
 Qui autem in prima acie prostratus charam amittit vitam,
 Civitatem, & populos, & patrem honestans ;
 Multis per pectus & scutum rotundum vulneribus
 Et per thoracem ab anteriore parte fauciatus ; 30
 Hunc quidem lugent pariter juvenesque senesque,
 Et gravi desiderio tota civitas funus ipsius prosequitur.
 Hujus sepulcrum & liberi inter homines præclari sunt,
 Itemque nepotes, & omne posterorum genus.

EX SIMONIDE;

*Apud DIONYS. HALICARN. de Struct.
Orationis.*

QUUM navigio, eleganti arte composito, ventus
 Infremeret spirans, pelagique stagna commota
 Aspero fluctu id essent everfura ; haud ficcis quidem
 Genis, Perseo circumque inject
 Amicam manum, dixitque “ O Fili, 5
 “ Quos sustineo labores ! tu vero dulcem fomnum carpis, &
 “ infanti
 “ Animo dormis, in domo illætabili,
 “ Clavisque ferreis compactâ, sub incertâ Lunâ,
 “ Atrâque caligine. Tu porrò ficcam
 “ Supra tuam caesariem profundam, 10
 “ Affilientem fluctum nihil curas ;
 “ Nec venti sonos, purpureâ ipse
 “ Laenâ porrectus, infans vultu pulcherrimo.
 “ Quòd si gravis hæc itidem & tibi gravis esset calamitas,
 “ Meis tum saltem questibus tenuem 15
 “ Supponeres auriculam. Jubeo, dormi, Infans ;
 “ Dormiat & pontus : dormiat immensum malum.

“ Inane

- “ Inane autem consilium hoc inimicorum reperiatur,
 “ Jupiter pater, per te : quod forte audacius
 “ Sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.” 20

S A P P H U S fragmentum, apud LONGINUM.

Ex imitatione CATULLI.

- ‘ I L L E mî par esse Deo videtur,
 ‘ Ille, si fas est, superare Divos,
 ‘ Qui sedens adversus identidem te
 Spectat & audit

- ‘ Dulce ridentem ; misero quod omnes 5
 ‘ Eripit sensus mihi : nam simul te,
 ‘ Lesbia, aspexi, nihil est super mî
 Quod loquar amens :

- ‘ Lingua sed torpet, tenuis sub artus
 ‘ Flamma dimanat ; sonitu suopte 10
 ‘ Tinniunt aures, gemina & teguntur
 Lumina nocte.

- Liquitur sudor gelidus, tremorque
 Occupat totam ; minùs ipsa pallet
 Herba marcescens ; propè succidentem* 15
Vita relinquit.

S A P P H U S carmen ad V E N E R E M.

EX DIONYS. HALICARN. de Structurâ Orationis.

DI V A versutæ Cytherea mentis,
 Quæ dolos nectis, Jove nata ; damnis
 Ne domes, regina precor, gravique
 Pectora Luctu. 20

Huc veni : quondam mihi supplicanti
 Si prece auditâ, Venus, adfuiſti ;
 Aureâ dignata domo relictâ
 Visere Sapphō,

Vectâ curru. Te tulerunt venusti 25
 Passeres lapsu celeri per orbem,
 Crebra jactantes per inane pennas
 Æthere ab alto.

Ilicet ventum est : placidoque vultu
 Alma subridens, rogitas, quid essem 30
 Passa ; Te cælo quibus invocarem
 Anxia curis.

Quid velim ; menti malefana poscam
 Quid meæ : cuinam teneros amores
 Suadeam capto : Tibi damna, Sappho, 35
 Intulit ecquis ?

Si

Si fugit jam te, citò te sequetur :
Si tuum spreuit, dabit ipse munus :
Suavium avertit ? tibi vix volenti

Porriget ultro: 40

Jam veni, jam nunc ; miserisque mentem
Libera curis : fieri quod optem
Id lubens, oro, facias ; & armis

Protege sumptis.

E X

P I N D A R O.

O L Y M P. I.

Hieronî SYRACUSANO equo Celete victori.

OPTIMA quidem est aqua : & aurum, ardens ignis velut excellit nocte, superbas inter divitias : si vero certamina narrare gestis ô charum cor, ne amplius Sole contempleris aliud foventius interdiu lucidum astrum, desertum per ætherem. Neque quam quod est Olympiæ, certamen præstantius dicemus : unde celeberrimus hymnus contextitur sapientum ingeniis, ut cantent Saturni filium, ad opulentam venientes beatam Hieronis domum :

A N T I S T. I.

Iustum qui administrat sceptrum in foecunda Sicilia, decerpens quidem summitates virtutibus ab omnibus : resplendet
vero

vero etiam musicæ in flore, cujusmodi ludimus amicam nos viri frequenter circa mensam.

Sed Doricam citharam à clavo accipe, si qua tibi Pisæque & Pherenici gratia equi animum dulcissimis subjecit cogitationibus: cum ad Alpheum concitus proruit, corpus non stimulum in cursibus exhibens, victoriæque admovit dominum

E P O D. I.

Syracusium, equis gaudentem regem. Splendet autem ei gloria apud generosam Lydi Pelopis coloniam: quem præpotens amavit terram continens Neptunus, postquam eum puro lebetæ exemit Clotho, ebore illustrem humerum exornatum. Certe mirabilia multa, & nonnunquam etiam hominum mentes, supra veracem sermonem variegatæ mendaciis variis decipiunt fabulæ:

S T R O P H. II.

Gratiaque Poeticæ, quæ omnes facit voluptates hominibus, afferens dictis auctoritatem, etiam incredibile, solertiâ fecit credibile esse sæpenumero. Dies autem subsequentes, testes sunt sapientissimi. Est autem homini dicere conveniens de Diis honesta: minor enim culpa est. Fili Tantalî, te vero, contra quàm priores, dicam, quando vocavit pater Tantalus maxime legitimas ad epulas, charamque Sipylum, retributivam diis cœnam præbens, tunc tridente inclytum rapuisse,

ANTIST.

A N T I S T. II.

domitum mentem desiderio, aureisque in equabus supremam late honorati ad domum Jovis transfuisse: quo proxime priore tempore venit & Ganymedes Jovi idem ad ministerium. Ut vero evanidus eras, neque matri multum inquirentes viri te adducebant: dixit clam aliquis statim invidorum vicinorum, aquæ quod te igne ferventem circa vehementiam ense dissecuissent membratim, mensisque frustra carniū tuarum distribuissent, & comedisent.

E P O D. II.

Mihi vero absurdum, helluonem beatorum aliquem dicere. Desisto. Noxaprehendere solet frequenter maledicos. Si vero fane ullum virum mortalem Olympi speculatores honorarunt, fuit Tantalus hic. Sed enim concoquere magnam felicitatem non potuit: saturitateque accepit noxam ingentem, quam ei pater superpendit ipsi, validum videlicet lapidem, quem semper cogitans à capite amoliri, lætitia aberrat.

S T R O P H. III.

Habet autem auxilio carentem vitam hanc, & constanter æumnosum cum tribus quartum laborem: immortalium quoniam furatus, æqualibus compotoribus nectar ambrosiamque dedit, quibus immortalem ipsum Dii fecerant. Si vero Deum vir aliquis sperat quippiam latere faciens, fallitur.

litur. Idcirco demiserunt filium immortales ei retro ad celeri morti obnoxiam rursus hominum gentem. In florida autem quando ætate lanugo ipsi nigrum mentum tegebat, paratas animo volutavit nuptias,

A N T I S T. III.

ut Pisata à patre gloriosam Hippodamiam haberet. Prope autem progressus ad canum mare solus in tenebris, inclamabat gravistrepum tridente insignem Neptunum: is autem ipsi ad pedes prope apparuit. Cui quidem dixit Pelops: amabilia dona Cypriæ Veneris age si quid ô Neptune ad gratiam tibi apparent, impedi hastam Oenomai æream: me vero in velocissimis trans mitte curribus ad Elin, victoriæque admove, postquam tribus & decem viris interemptis amantibus, differt nuptias

E P O D. III.

filiae. Magnum autem periculum imbellem virum non occupat. Mori autem quibus necesse, quidnam aliquis ignobile senium in tenebris sedens coquat frustra, omnium hostiorum expers? sed mihi quidem hoc certamen subiectum erit: tu vero eventum gratum dato. Sic dixit: neque irrita attigit igitur verba. Eum quidem lætificans Deus, dedit ei currum aureum, in alisque indefessos equos.

S T R O P H. IV.

Cepit igitur Cœnomai robur, virginemque conjugem: genuitque duces sex virtutum curam habentes filios. Nunc autem

autem iusta magnifica affecutus est, ad Alpei alveum reclinatus, i. e. sepultus, tumulum undique ambitum habens frequentatissimam hospitibus apud aram.

Gloria autem eminus conspicitur Olympiadum, in curribus Pelopis, ubi velocitas pedum certat, vigoresque roboris in laboribus audaces. Qui autem vincit, reliqua in vita habet mellitam serenitatem,

A N T I S T. IV.

Præmiorum victoriæ gratia. Quod autem semper unoquoque die obvenit bonum, id summum venit omni mortali. Me autem coronare illum equestri lege Æolico cantu oportet. Confido enim, me hospitem nullum utraque ratione instructum, bonarumque rerum gnarum alium, aut potentia præstantiorem, eorum sane qui nunc sunt, inclytis exornaturum hymnorum plicis. Deus procurator existens, tuis prospicit, habens hanc sollicitudinem, O Hiero, curis. Si autem non cito te destiterit, adhuc suaviorem spero

E P O D. IV.

me te cum curru celeri decantaturum, administram ubi inveni viam verborum, ad apricum veniens Cronium. Mihi quidem igitur musa fortissimum telum robore nutrit. In aliis autem alii magni: supremum vero, in sublime tollitur regibus. Ne amplius prospecta ulterius. Contingat saltem teque hoc in sublimi tempus transigere, meque tantis victoribus conversari, conspicuum sapientia inter Græcos existentem ubique.

OLYMP.

O L Y M P. II.

THERONI AGRIGENTINO *Curru victori.*

S T R O P H. I.

In cithara regnantes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum celebrabimus? Sane Pisa quidem Jovis: Olympiadem vero instituit Hercules, primitias spoliolum belli: Theronem vero quadrigas ob victrices celebrandum est voce, justum hospitem, columnen Agrigenti, clarorumque parentum florem, rectorem urbium:

A N T I S T. I.

qui cum laborassent multum animo, sacrum tenuerunt habitaculum fluvii, Siciliæque erant oculus: vitæque insequeretur felix, divitiarumque & gratiam afferens, natives ad virtutes. Sed ô Saturnie, fili Rheæ, sedem Olympi gubernans, certaminumque summitatem, meatumque Alphei, exhilaratus hymnis, propitius agrum porro patrium illis cura

E P O D. I.

postero generi. Factorum autem justæque & præter jus, infectum, ne quidem tempus omnium parens possit efficere, operum finem. Oblivio autem forte cum felici fieri potest. Bonis enim à gaudiis, malum perit odiosum, superatum,

S T R O P H. II.

quando Dei numen mittit eminens beatitatem excelsam.

P

Congruit

Congruit autem sermo in bona sede locatis Cadmi filiabus, passæ sunt quæ magna. Luctus vero concidit gravis superioribus à bonis. Vivit quidem inter cœlites, interempta fragore fulminis, passis crinibus Semele : amat autem eam Pallas semper, & Jupiter pater valde : amatque puer hederiger.

A N T I S T. II.

Aiunt autem & in mari, cum filiabus Nerei marinis, vitam immortalem Inoni constitutam esse, omne per tempus. Sane mortalium cognitus est terminus nullus mortis, neque quietis datorem diem quando filium Solis incorrupto cum bono conficiemus. Fluxus autem alias alii lætitiarumque & laborum, ad viros transferunt.

E P O D. II.

Sic enim fortuna, quæ paternam horum habet jucundam sortem divinitus profecta cum felicitate, aliquam etiam cladem inducit in contrarium versam alio tempore, ex quo interfecit Laium fatalis filius obviam factus, inque Pythone oraculum antiquum perfecit.

S T R O P H. III.

Intuita autem acris Erinnyis, interfecit ei per mutuam cædem sobolem bellicosam. Relictus est autem Therfander, interempto Polynici, renovatis in certaminibus, in pugnisque belli Epigonorum honoratus, Adrastidum germen auxiliare domui.

domui. Unde feminis habentem radicem, decet Aenesidami filium laudumque carmina lyraeque consequi.

A N T I S T. III.

Olympiæ etenim ipse præmium accepit. Delphis vero consortem in fratrem, inque Isthmo, communes gratiæ flores quadrigarum duodecim cursus conficientium deduxerunt. Assequi autem victoriam, experientem certamen, liberat à tristibus curis.

Divitiæ sane virtutibus exornatæ, afferunt horumque & illorum opportunitatem, profundam sustinentes curam indagatricem rerum honestarum,

E P O D. III.

stella existentes insignis, verum homini lumen. Si autem eas habet aliquis, novit is futurum, quod mortuorum quidem illic statim intractabiles mentes pœnas luant. Quæ vero in hoc Jovis imperio scelera fiunt, ea sub terra judicet aliquis, invisa jus dicens necessitate :

S T R O P H. IV.

æque autem noctibus semper, æque & in diebus solem habentes, minus laboriosam boni degant vitam, non terram turbantes robore manuum, nec marinam aquam, inanem propter victum : sed apud quidem honoratos deorum, quicunque gaudebant fide juriumjurandorum, illacrimabili fruuntur ævo : illi vero aspectu horrendum tolerant laborem.

A N T I S T. IV.

Quicumque vero sustinuerunt in tertiam vicem alterutribi manentes, ab iniustis omnino abstinere animam, illi peragere soleant Jovis viam ad Saturni Urbem. Ubi beatorum insulam oceanitides auræ perspirant: floresque aurei ardent, alii à terra, à pulchris arboribus alii, aqua autem alios alit: ex quibus factis monilibus manus implicant & coronis capita,

E P O D. IV.

decretis in rectis Rhadamanthi, quem pater habet Saturnus idoneum sibi assefforem, maritus Rheæ omnium supremam habentis sedem. Peleusque & Cadmus inter hos curantur: Achillemque eo transtulit, postquam Jovis cor precibus persuasit, mater;

S T R O P H. V.

Qui Hectorem prostravit, Troiæ inexpugnabilem firmam columnam: Cycnumque letho dedit: Auroræque filium Aethiopem.

Multæ mihi sub cubito celeres sagittæ intra sunt pharetram sonantes intelligentibus: ad vulgus autem, interpretibus indigent. Is demum est sapiens, qui multa scit naturæ sagacitate: at discendo rem assecuti, vehementes loquacitate, ceu corvi, irrita garriunt,

A N T I S T. V.

Jovis ad avem divinam.

Intende nunc ad scopum arcum age anime mi. Quemnam petimus autem ex benevola mente gloriosa tela mittentes? Sane in Agrigentum intendens, dicam juratum sermonem veraci mente, progenuisse nullam centum intra annos urbem, amicis virum magis beneficum ex corde, largioremque manu,

E P O D. V.

Therone. Verum laudem invasit insolentia non juxta occurrens, sed furiosis a viris obstrepere volens, occultationemque afferre bonorum, per mala facta. Quoniam arena numerum refugit: ideo ille quot gaudia aliis benefaciendo fecerit; quis recensere possit?

O L Y M P. V.

PSAUMIDI *Quadrigris, Rheda-Mulari, & Celete.*

S T R O P H. I.

Celfarum virtutum, & coronarum florem suavem, quæ sunt olympiæ, o Oceani filia, corde hilari, indefatigatæque mularis rhedæ accipe, Psaumidisque dona. Qui tuam urbem

bem amplificans, o Camarina, populorum altricem, aras
 sex geminas honoravit festis deorum, maximis cum boum
 immolationibus, ludorumque quinque dierum certaminibus,
 equis, mulabusque, unoque fræno. Tibi autem gloriam
 pulchram victor dicavit, & suum patrem Acronem procla-
 mavit, & recens habitatam sedem.

A N T I S T. I.

Veniens autem Oenomai & Pelopis ab amabilibus stationi-
 bus, ô urbium conservatrix Pallas, canens celebrat qui-
 dem lucum sacrum tuum, fluviumque Oanum, patriamque
 paludem, & venerandos canales, Hipparis quibus aquas sup-
 peditat populo, agglutinatque stabiliū domorum celeriter
 altam sylvam, a consilii inopia producens in lucem huncce
 populum civium. Semper autem circa virtutes labor sumpt-
 usque militant, adversus opus periculo tectum. Voti au-
 rem compotes, sapientes etiam civibus videri solent esse.

E P O D. I.

O servator in altis nubibus Jupiter, Saturniumque habitans
 collem, honoransque Alpheum late fluentem, Idæumque
 venerandum antrum, supplex tibi venio, Lydiis sonans in
 tibiis, petiturus urbem strenuitatibus hancce illustribus ut
 ornes: tuque Olympice victor Neptuniis equis gaudens, feras
 senectutem tranquillam, in finem vitæ usque, filiis, ô Psau-
 mi, adstantibus. Sanam autem si quis felicitatem irrigat,
 contentus possessionibus, & laudem adjungens; ne quærat
 Deus fieri,

O L Y M P.

O L Y M P. XII.

ERGOTELI HIMERÆO *Longiore Curriculo.*

S T R O P H. I.

Supplico tibi filia Jovis liberatoris Himera potentissima pro urbe, servatrix Fortuna. Tibi enim in mari gubernantur veloces naves, in terraque rapida bella, concionesque deliberatoriæ. Et aliæ virorum multa sursum, aliæ vero rursus deorsum mendacia irrita secantes, volutantur spes.

A N T I S T. I.

Signum vero nondum aliquis terrestrium certum, de re futura, invenit divinitus. At futurorum excæcatæ sunt cogitationes. Multaque hominibus præter opinionem cadunt, in contrarium gaudio. At qui in molestas inciderunt procellas, bonum ingens damno in exiguo permutarunt tempore.

E P O D. I.

Fili Philanoris, certe & tuum, domi pugnans cœu gallus, cognatum apud larem inglorium decus emarcuisset pedum: nisi seditio virum viro committens Cnosia privasset patria. Nunc vero Olympia coronatus, & bis in Pythone, Isthmoque, Ergoteles, callida nympharum belnea extollis, versans apud propria arva.

O L Y M P.

O L Y M P. XIV.

AROPICHO ORCHOMENIO *Puero Stadii-Cursori.*

S T R O P H. I.

Cephifias aquas fortitæ, quæque colitis pulcris equis claram sedem, ô splendidæ celebres reginæ Gratiae Orchomeni, antiquorum Minyarum præfides, audite, quoniam preces fundo. Per vos enim jucunda & dulcia eveniunt omnia hominibus: si sapiens, si pulcher, si quis splendidus vir est. Neque enim dii venerandis absque Gratiis regunt choros, neque convivia: sed omnium dispensatrices operum in cælo, aureo arcu insignem habentes juxta Pythium Apollinem thronos, sempiternum colunt patris Olympii honorem.

S T R O P H. II.

Colenda Aglaia, cantuumque amans Euphrosyna, deorum summi filiæ, exauditrices nunc estote: Thaliaque cantuum amans, conspicata hunc chorealem hymnum ob propitiam sortem leviter incedentem, Lydio enim Asopichum in modo, inque praemeditatis carminibus celebrans, veni: quoniam Olympica victrix Minyea te propter, nigros muros habentem domum Proserpinae accede Echo, patri celebrem afferens nuncium, Cleodamum ut conspicata, de filio dicas, quod sibi juvenilem, sinus apud illustris Pisæ, coronaverit inclytorum certaminum alis caesariem.

P Y T H.

P Y T H. I.

HIERONI ÆTNÆO SYRACUSIO, *Curru.*

S T R O P H. I.

O aurea cithara, Apollinis, & violaceos crines habentium
conveniens Musarum possessio: Quam audit quidem gressus,
laetitiae initium: obtemperant vero & contentores signis,
choros ducentium quando hūmnorum praeludia facias leniter
percussa: & cuspidatum fulmen extinguis perpetui ignis.
Dormit vero super sceptro Jovis aquila, velocem alam utrin-
que demittens,

A N T I S T. I.

rex avium: obscuram vero ei nebulam super aduncè rostra-
tum caput, palpebrarum suave claustrum, offundis. At illa
dormiens sinuosum tergum effert, tuis jaculationibus occu-
pata. Quinetiam violentus Mars, asperam ubi seposuit ha-
starum cuspidem, delectat cor tuo cantu. Tela vero tua
etiam dæmonum mulcent animos, cum Latoidæ sapientia,
& quæ profunde succinctos sinus habent Musarum.

E P O D. I.

Quoscunque vero non amat Jupiter, illi consternantur vocem
Pieridum ubi audierint, tam in terra quam in mari impetu-
oso: qualis est ille qui in horrendo Tartaro jacet, deorum
Q hostis,

hostis, Typhos centiceps : quem olim Cilicium enutrivit
famosum antrum : nunc vero & quæ supra Cumam mari
septa littora, & Sicilia superimposita ejus premit pectora
hirsuta : columna vero cœlestis eum cohibet, nivosa *Ætna*,
per totum annum nivis acutè gelidæ nutrix :

S T R O P H. II.

cujus eructantur inaccessi, i. e. furentissimi ignis liquidissimi
ex cavernis fontes : fluviique igniti profundunt fluxum fumi
candentem : noctu vero, saxa punicea evoluta flamma in
profundum desert maris æquor cum fragore. Illa autem
Vulcani bellua gurgites horrendissimos ejectione : prodigium
quidem mirabile aspectu : mirandum vero & transeuntibus
auditu,

A N T I S T. II.

quomodo *Ætnæ* inter nigrifrondēs ligatus sit Typhon ver-
tices, & inter fundamina : lectus vero sculpens, totum dor-
sum inclinatum pungat. Fiat, Jupiter, fiat me tibi placere,
qui hunc administras montem, fertilis terræ frontem, cui
monti cognominem incluyus conditor claram fecit urbem vi-
cinam : Pythiadis siquidem in cursu præco proclamavit eam,
nuncians spectantibus de Hierone splendido victore

E P O D. II.

curribus. Qui vero navibus vehuntur viris prima gratia seu
felicitas est, navigationem auspicantibus, sibi secundum
venire ventum : verisimile enim etiam in fine feliciorē re-
ditum

ditum eos consecuturos. Atque hæc ratio hosce propter eventus opinionem affert, deinceps futuram esse Ætnam coronis equisque victoribus inclytam, & in dulcisonis conviviis celebrem. O Lycie, & Delo imperans Phœbe, Parnasique fontem Castalium amans, velis hæc quæ cano animo ponere, & bene viris instructam regionem.

S T R O P H. III.

A Diis enim conatus omnes humanis virtutibus veniunt : & divinitus sapientes, & manibus fortes, facundique nascuntur. At virum ego illum laudare in animo habens, spero me non ærea cuspidem munitam sagittam ut extra certamen jacturum, manu vibrantem, sed longe ejaculatum victurum adversarios. Utinam enim omne tempus felicitatem quidem sic, & opum donationem dirigat, dolorum vero morbi oblivionem præbeat :

A N T I S T. III.

Certe in mentem revocaturum esset qualibus in bellis pugnis toleranti animo perseveranter interfuerit, cum invenerint diis juvantibus honorem, qualem nemo Græcorum decerpit, opum decus magnificum. Nunc quidem Philoctetæ morem imitatus militavit. Ex necessitate vero ei amico etiam aliquis existens magnanimus, blanditus est. Aiunt vero e Lemno ulcere vexatum abducendum investigaturos eo venisse

EPOD. III.

heroas divinos Poeantis filium sagittatorem : qui Priami urbem evertit, finivitque labores Danaïs, infirmo fane corpore incedens : sed ita fieri fatale erat. Sic vero Hieroni Deus rector adfit sequenti tempore, eorum, quæ optat, opportunam facultatem tribuens. O Musa, & apud Dinomenem ad canendum, obsequere mihi, præmium quadrigarum. Gaudium enim non alienum à filio victoria patris. Age, deinceps futuro Ætnæ regi gratum excogitemus hymnum.

STROPH. IV.

Cui urbem illam divinitus fundata cum libertate, Hyllidis amuffis Hiero in legibus condidit. Volunt vero Pamphyli atque etiam Heraclidarum posterī, sub collibus Taygeti habitantes, semper manere in legibus Ægimii Dorienfes. Sed coluerunt Amyclas fortunati, e Pindo profecti, albis equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi vicini, quorum gloria floruit hastæ, i. e. virtutis bellicæ.

ANTIST. IV.

Jupiter perfice quæ peto : semperque talem, Amenæ juxta aquam habitantibus, fortunam, largire civibus & regibus, ut dijudicent veram famam hominum. Tua ope vir ductor ad virtutem, filioque præciens, populumque senex vertat ad concordem pacem. Supplex oro, annue Saturnie, pacifica

fica ut in domo Phœnix, Tyrrhenorumque strepitus se contineat, navibus suis noxiam cladem intuitus, quæ ante Cumam ei venit :

E P O D. IV.

qualia Syracusiorum à duce victi passi sunt, velocibus à navibus : qui ipsis in mari disjecit juventutem, Græciam extrahens è gravi servitute. Amplector quidem apud Salaminem Atheniensium in gratiam mercedem : & in Sparta dicam ante Cithæronem commissam pugnam : quibus Medi laborarunt curvos arcus gerentes : veruntamen ad pulchre aquosam ripam Himeræ, filiis hymnum Dinomenis ubi prius perfecero, quem accipere promeriti sunt per virtutem, hostibus viris profligatis.

S T R O P H. V.

Opportune si dixeris, multarum rerum summas complexus oratione in brevi, minor sequitur reprehensio hominum. Nam satietas obtundit ingrata celeres mentes. Civium vero fama occulte animum molestat, maxime bona ob aliena. Attamen, nam melior miserationibus invidia, ne prætermittas honesta : gubernata justo clavo populum, veracemque ad incudem fabricando quasi forma linguam.

ANTIST. V.

Si quid enim quantumvis leve a te profectum fuerit, magnum utique circumfertur a te. Multorum administrator es: multi testes sunt ambobus fide digni. Tu vero generoso in proposito permanens, si vel tantillum amas famam dulcem semper audire, ne defatigeris valde sumptibus: sed expande tanquam navis gubernator vir velum ventosum, ne fallaris, ô amice, urbanis lucris. Post mortem sequens gloriatio laudis,

EPOD. V.

sola defunctorum virorum vitæ rationem indicat, tam per Oratores, quam per Poetas. Non perit Croesi comitate sapiens virtus. At in tauro æneo hominum ustulatorem, sævum mente odiosa Phalarin tenet ubique fama: neque ipsum citharæ domesticæ in consortium suave puerorum sermonibus admittunt. At bona fortuna uti, primum præmiorum: Bene vero audire, secunda est felicitas. In utramque autem vir quicumque inciderit, & acceperit, is coronam summæ dignitatis accepit.

F I N I S.

